
Shri Shiva Mahapurānam 24 Rudra Samhita Kumarakhandah

श्रीशिवमहापुराणम् २४ रुद्रसंहितायां कुमारभाषः

Document Information

Text title : Shivapurānam 2.4 rudrasamhitā kumarakhandah

File name : shivapurānam2rudrasamhitā4kumarakhandah.itx

Category : shiva, purāna, shivapurāna

Location : doc_purāna

Proofread by : Revathy Rajaraman and team members

Latest update : January 23, 2026

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

January 25, 2026

sanskritdocuments.org

श्रीशिवमहापुराणम् २४ रुद्रसंहितायां कुमारभाण्डः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां चतुर्थः कुमारभाण्डे

२.४.१. प्रथमोऽध्यायः । तारकार्दितसुराणां शङ्करसन्निधौ दुःष्मनिवेदनम् ।

वन्दे वन्दनतुष्टमानसमतिप्रेमप्रियं प्रेमदं

पूर्णा पूर्णकारं प्रपूर्णाभिष्वैश्वर्यैकवासं शिवम् ।

सत्यं सत्यमयं त्रिसत्यविभवं सत्यप्रियं सत्यदं

विष्णुब्रह्मनुतं स्वकीयकृपयोपात्ताकृति शङ्करम् ॥ १ ॥

नारद उवाच ।

विवालयित्वा गिरिजा शङ्करो लोकशङ्करः ।

गत्वा स्वपर्वतं ब्रह्मन् किमकार्षीद्वि तद्भद ॥ २ ॥

कथं हि तनयो जज्ञे शिवस्य परमात्मनः ।

यदर्थमात्मारामोऽपि समुवाच शिवां प्रभुः ॥ ३ ॥

तारकस्य कथं ब्रह्मन् वधोऽभूदेवशङ्कर ।

येतत्सर्वमशेषेण वद कृत्वा दयां मयि ॥ ४ ॥

सूत उवाच ।

छत्याकण्डर्पं वयस्तस्य नारदस्य प्रजापतिः ।

सुप्रसन्नमनाः स्मृत्वा शङ्करं प्रत्युवाच च ॥ ५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

यस्मितं शृणु वक्ष्यामि शशिमौलेस्तु नारद ।

गुणजन्मकथां दिव्यां तारकासुरसद्बधम् ॥ ६ ॥

श्रूयतां कथयाम्यथ कथां पापप्राणाशिनीम् ।
 यां श्रुत्वा सर्वपापेभ्यो मुच्यते मानवो ध्रुवम् ॥ ७ ॥
 छेदाभ्यानमनघं रजस्यं परमाद्भुतम् ।
 पापसन्तापहरणं सर्वविघ्नविनाशनम् ॥ ८ ॥
 सर्वमद्गलदं सारं सर्वश्रुतिमनोहरम् ।
 सुभ्रदं भोक्षणीजं य कर्ममूलनिवृत्तनम् ॥ ९ ॥
 कैलासमागत्य शिवां विवाह्य
 शोभां प्रपेदे नितरां शिवोऽपि ।
 विचारयामास य देवकृत्यं
 पीडां जनस्यापि य देवकृत्ये ॥ १० ॥
 शिवःस भगवान् साक्षात्कैलासमगमधेद्य ।
 सौम्यं य विविधं यकुर्गाणाः सर्वे सुदर्षिताः ॥ ११ ॥
 मढोत्सवो मढानासीच्छिवे कैलासमागते ।
 देवाः स्वविषयं प्राप्ता उर्षनिर्भरमानसाः ॥ १२ ॥
 अथ शम्भुर्महादेवो गृहीत्वा गिरिजं शिवाम् ।
 जगाम निर्जनं स्थानं मडादिव्यं मनोहरम् ॥ १३ ॥
 शय्यां रतिकरीं कृत्वा पुष्पयन्दनयर्चिताम् ।
 अद्भुतां तत्र परमां भोगवस्त्वन्वितां शुभाम् ॥ १४ ॥
 स रेमे तत्र भगवान् शम्भुर्गिरिजया सह ।
 सहस्रवर्षपर्यन्तं देवमानेन मानदः ॥ १५ ॥
 दृगाङ्गस्पर्शमात्रेण लीलया मूर्च्छितः शिवः ।
 मूर्च्छिता सा शिवस्पर्शाद्भुधे न दिवानिशम् ॥ १६ ॥
 उरे भोगप्रवृत्ते तु लोकधर्मप्रवर्तिनि ।
 मढान् कालो व्यतीयाय तयोः क्षण एवानघ ॥ १७ ॥
 अथ सर्वे सुरास्तात ऐकत्रीभूय चैकदा ।
 मन्त्रयाञ्चकुरागत्य मेरौ शङ्कपुरोगमाः ॥ १८ ॥
 सुरा उचुः ।
 विवाहं कृतवाञ्छम्भुरस्मत्कार्यार्थमीश्वरः ।

योगीश्वरो निर्विकारो स्वात्मारामो निरञ्जनः ॥ १९ ॥

नोत्पन्नस्तनयस्तस्य न जानीमोऽत्र कारणम् ।

विलम्बः क्षियते तेन कथं देवेश्वरेण ७ ॥ २० ॥

ब्रह्मोवाच ।

येतस्मिन्नन्तरे देवा नारदाद्वेददर्शनात् ।

बुभुधुस्तन्मितं भोगं तयोश्च रममाणयोः ॥ २१ ॥

शिरं ज्ञात्वा तयोर्भोगं चिन्तामापुः सुराश्च ते ।

ब्रह्माणं मां पुरस्कृत्य ययुर्नारायणान्तिकम् ॥ २२ ॥

तं नत्वा कथितं सर्वं मया वृत्तान्तमीप्सितम् ।

सन्तस्थिरे सर्वदेवाः चित्रे पुत्तलिका यथा ॥ २३ ॥

सहस्रवर्षपर्यन्तं देवमानेन शङ्करः ।

रतौ रतश्च निश्चेषो योगी विरमते न हि ॥ २४ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

चिन्ता नास्ति जगद्धातः सर्वं भद्रं भविष्यति ।

शरणं प्रज देवेश शङ्करस्य महाप्रभोः ॥ २५ ॥

मडेशशरणापन्ना ये जना मनसा मुदा ।

तेषां प्रजेश भक्तानां न कुतश्चिद्भयं क्वचित् ॥ २६ ॥

शङ्कारभङ्गः समये भविता नाधुना विधे ।

कालप्रयुक्तं कार्यं य सिद्धिं प्राप्नोति नान्यथा ॥ २७ ॥

शम्भोः सम्भोगमिष्टं को भद्रां कर्तुमिच्छेत् ।

पूर्णा वर्षसहस्रे य स्वेच्छया हि विरंस्यति ॥ २८ ॥

स्त्रीपुंसो रतिविच्छेदमुपायेन करोति यः ।

तस्य स्त्रीपुत्रयोर्भेदो भवेज्जन्मनि जन्मनि ॥ २९ ॥

ब्रह्मज्ञानो नष्टकीर्तिरलक्ष्मीको भवेद्विद्वि ।

प्रयात्यन्ते कालसूत्रं वर्षलक्षं स पातकी ॥ ३० ॥

रम्भायुक्तं शङ्कमिमं यकार विरतं रतौ ।

महामुनीन्द्रो दुर्वासास्तस्त्रीभेदो बभूव ७ ॥ ३१ ॥

पुनरन्यां स सम्प्राप्य विषेव्य शुभपाणिनाम् ।

दिव्यं वर्षसदस्रं य विजडौ विरडज्वरम् ॥ ३२ ॥

धृताय्या सद संश्लिष्टे कामं वारितवान् गुरुः ।
षण्मासाभ्यन्तरे यन्द्रस्तस्य पत्नी जडार उ ॥ ३३ ॥

पुनश्शिवं समाराध्य कृत्वा तारामयं राणम् ।
तारां सगर्भां सम्प्राप्य विजडौ विरडज्वरम् ॥ ३४ ॥

मोडिनीसहितं यन्द्रं यडार विरतं रतौ ।
मडर्षिर्गौतमस्तस्य स्त्रीविच्छेदो बभूव उ ॥ ३५ ॥

उरिश्चन्द्रो डालिकं य वृषल्या सद संयुतम् ।
वारयामास निश्चेष्टे निर्जने तड्लं शृणु ॥ ३६ ॥

भ्रष्टः स्त्रीपुत्रराज्येभ्यो विश्वामित्रेण ताडितः ।
ततः शिवं समाराध्य मुक्तो डि कश्मवात् ॥ ३७ ॥

अजामिलं द्विजश्रेष्ठे वृषल्या सद संयुतम् ।
न भिया वारयामासुः सुरास्तां यापि डेयन ॥ ३८ ॥

सर्वं निषेकसाध्यं य निषेको बलवान् विधे ।
निषेककृलदो वै स निषेकः डेन वार्यते ॥ ३९ ॥

दिव्यं वर्षसदस्रं य शम्भोः सम्भोगकर्म तत् ।
पूर्णे वर्षसदस्रे य गत्वा तत्र सुरेश्वराः ॥ ४० ॥

येन वीर्यं पतेद्भूमौ तत् करिष्यथ निश्चितम् ।
तत्र वीर्यं य भविता स्कन्डनामा प्रभोः सुतः ॥ ४१ ॥

अधुना स्वगृहं गच्छ विधे सुरगणैः सद ।
करोतु शम्भुः सम्भोगं पार्वत्या सद निर्जने ॥ ४२ ॥

भ्रडभोवाय ।
धृत्युक्त्वा कमलाकान्तः शीघ्रं स्वान्तः पुरं यथौ ।
स्वालथं प्रययुर्दवा मया सद मुनीश्वर ॥ ४३ ॥

शक्तिशक्तिमतोश्चाथ विडारेणति य क्षितिः ।
भाराकान्ता यकम्पे सा सशेषापि सकच्छपा ॥ ४४ ॥

कच्छपस्य डि भारेण सर्वाधारः समीरणः ।
स्तम्भितोऽथ त्रिलोकाश्च अभूवुर्भयविह्वलाः ॥ ४५ ॥

अथ सर्वे मया देवा उरेश्च शरणां ययुः ।

सर्वं निवेदयाञ्चकुस्तद्धृतं दीनमानसा ॥ ४६ ॥

देवा ऋचुः ।

देवदेव रमानाथ सर्वावनकर प्रभो ।

रक्ष नः शरणापन्नान् भयव्याकुलमानसान् ॥ ४७ ॥

स्तम्भितस्त्रिजगत्प्राणो न जाने केन हेतुना ।

व्याकुलं मुनिभिर्लेभैस्त्रैलोक्यं सयराचरम् ॥ ४८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा सकला देवा मया सः मुनीश्वर ।

दीनास्तस्थुः पुरो विषणोर्भौनीभूताः सुदुःखिताः ॥ ४९ ॥

तदाकार्यं समादाय सुरान्नः सकलान् हरिः ।

जगाम पर्वतं शीघ्रं कैलासं शिववल्बलम् ॥ ५० ॥

तत्र गत्वा हरिर्देवैर्मया य सुरवल्बलः ।

ययौ शिववरस्थानं शङ्करं द्रष्टुकाम्यया ॥ ५१ ॥

तत्र दृष्ट्वा शिवं विष्णुर्न सुरैर्विस्मितोऽभवत् ।

तत्र स्थितान् शिवगणान् पप्रच्छ विनयान्वितः ॥ ५२ ॥

विष्णुरुवाच ।

हे शङ्कराः शिवः कुत्र गतः सर्वप्रभुर्गणाः ।

निवेदयत नः प्रीत्या दुःखितान्वै कृपालवः ॥ ५३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्याकार्यं वयस्तस्य सामरस्य उरैर्गणाः ।

प्रोयुः प्रीत्या गणास्ते हि शङ्करस्य रमापतिम् ॥ ५४ ॥

शिवगणा ऋचुः ।

उरे शृणु शिवप्रीत्या यथार्थं ब्रूमहे वयम् ।

ब्रह्मणा निर्जरैः सार्द्धं वृत्तान्तमपिलं य यत् ॥ ५५ ॥

सर्वेश्वरो महादेवो जगाम गिरिजालयम् ।

संस्थाप्य नोऽत्र सुप्रीत्या नानावीलाविशारदः ॥ ५६ ॥

तद्गुडाभ्यन्तरे शम्भुः किं करोति मહેश्वरः ।

न जनीमो रमानाथ व्यतीयुर्बलवः समाः ॥ ५७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

श्रुत्वेति वचनं तेषां स विष्णुः सामरो मया ।

विस्मितोऽति मुनिश्रेष्ठ शिवद्धारं जगाम ह ॥ ५८ ॥

तत्र गत्वा मया देवैः स हरिर्देववल्गवः ।

आर्तवाण्या मुने प्रोथे तारस्वरतया तदा ॥ ५९ ॥

शम्भुमस्तौन्महाप्रीत्या सामरो हि मया हरिः ।

तत्र स्थितो मुनिश्रेष्ठ सर्वलोकप्रभुं हरम् ॥ ६० ॥

विष्णुरुवाच ।

किं करोषि महादेवाभ्यन्तरे परमेश्वर ।

तारकार्तान्सुरासर्वान् पाहि नः शरणागतान् ॥ ६१ ॥

धत्यादि संस्तुवन् शम्भुं बहुधा सोऽमरैर्मया ।

रुरोदाति हरिस्तत्र तारकार्तैर्मुनीश्वर ॥ ६२ ॥

दुःखकोलाहलस्तत्र बभूव त्रिदिवौकसाम् ।

मिश्रितश्शिव संस्तुत्यासुरार्तानां मुनीश्वर ॥ ६३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां चतुर्थे कुमारपादे शिवविहारवाणनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ २.४.१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां चतुर्थः कुमारपादे

२.४.२. द्वितीयोऽध्यायः । शरवाणे कार्तिकेयोत्पत्तिवार्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

तदाकार्ण्यं महादेवो योगज्ञानविशारदः ।

त्यक्तकामो न तत्याज सम्भोगं पार्वतीभयात् ॥ १ ॥

आजगाम गृहदारि सुराणां निकटं शिवः ।

दैत्येन पीडितानां य शङ्करो भक्तवत्सलः ॥ २ ॥

देवाःसर्वे प्रभुं दृष्ट्वा हरिणा य मया शिवम् ।
 बभूवुः सुप्तिनश्चाति तदा वै भक्तवत्सलम् ॥ ३ ॥

धत्याकार्यं वयस्तेषां सुराणां भगवान्भवः ।
 प्रत्युवाच विषण्णात्मा द्यूमानेन येतसा ॥ ४ ॥

प्रणम्य सुमहाप्रीत्या नतस्कन्धाश्च निर्जरः ।
 तुष्टुवुः शङ्करं सर्वे मया य हरिणा मुने ॥ ५ ॥

देवा उचुः ।

देवदेव महादेव करुणासागर प्रभो ।
 अन्तर्यामी हि सर्वेषां सर्व जानासि शङ्कर ॥ ६ ॥

देवकार्यं कुरु विभो रक्ष देवान् मलेश्वर ।
 जहि दैत्यान् कृपां कृत्वा तारकादीन् महाप्रभो ॥ ७ ॥

शिव उवाच ।

हे विष्णो हे विधे देवाः सर्वेषां वो मनोगतिः ।
 यद्भवति तद्भवत्येव कोऽपि नो तन्निवारकः ॥ ८ ॥

यज्जतं तज्जतमेव प्रस्तुतं शृणुतामराः ।
 शिवरेतस्मलितं वीर्यं को ग्रहीष्यति मेऽधुना ॥ ९ ॥

स गृहीयादिति प्रोच्य पातयामास तद्भुवि ।
 अग्निर्भूत्वा कपोतो हि प्रेरितःसर्वनिर्जरैः ॥ १० ॥

अभक्ष्यच्छाम्भवं वीर्यं यञ्चवा तु निभिलं तदा ।
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्राजगाम गिरिजा मुने ॥ ११ ॥

शिवागमविलम्बे य ददर्श सुरपुङ्गवान् ॥

ज्ञात्वा तद्भूतमभिलं महाक्रीधयुता शिवा ॥ १२ ॥

उवाच त्रिदशान् सर्वान् हरिप्रभृतिर्कौस्तदा ॥ १३ ॥

दिव्युवाच ।

रे रे सुरगणाःसर्वे यूयं दृष्टा विशेषतः ।
 स्वार्थसंसाधका नित्यं तदर्थं परदुःखदाः ॥ १४ ॥

स्वार्थहेतोर्मंडेशानमाराध्य परमं प्रभुम् ।
 नष्टं यद्कुर्मद्विडारं वन्ध्याऽभवमहं सुराः ॥ १५ ॥
 मां विरोध्य सुभं नैव केषाम्त्रिदपि निर्जराः ।
 तस्माद्गुह्यं भवेद्भो हि दृष्टानां त्रिदिवौकसाम् ॥ १६ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धृत्युक्त्वा विष्णुप्रभुभान् सुरान् सर्वान् शशाप सा ।
 प्रज्वलन्ती प्रकोपेन शैलराजसुता शिवा ॥ १७ ॥
 पार्वत्युवाच ।
 अद्यप्रभृति देवानां वन्ध्या भार्या भवन्त्विति ।
 देवाश्च द्युःभिताःसन्तु निम्बिला मद्भिरोधिनिः ॥ १८ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 इति शम्वाभिला-न्देवान् विष्णवाद्या-सकलेश्वरी ।
 उवाच पावकं कुब्जा भक्षकं शिवरेतसः ॥ १९ ॥
 पार्वत्युवाच ।
 सर्वभक्षी भव शुभे पीडितात्मेति नित्यशः ।
 शिवतत्त्वं न जानासि मूर्खोऽसि सुरकार्यकृत् ॥ २० ॥
 रे रे शठ महादुष्ट दृष्टानां दृष्टभोधवान् ।
 अभक्षः शिववीर्यं यन्नाकार्षीरुच्यितं हितम् ॥ २१ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 इति शम्वा शिवा वह्निं सडेशेन नगात्मजा ।
 जगाम स्वालयं शीघ्रमसन्तुष्टा ततो मुने ॥ २२ ॥
 गत्वा शिवा शिवं सम्यक् बोधयामास यत्नतः ।
 अञ्जुनत्परं पुत्रं गाणेशाभ्यं मुनीश्वर ॥ २३ ॥
 तद्गुणान्तमशेषं य वार्णधिष्ये मुनेऽग्रतः ।
 धृष्टानां शृणु सुप्रीत्या गुह्योत्पत्तिं वदाम्यहम् ॥ २४ ॥
 पावकार्पितमन्नादि भुञ्जते निर्जराः भलु ।
 वेदवाण्येति सर्वे ते सगर्भा अभवन्सुराः ॥ २५ ॥
 ततोऽसहन्तस्तद्दीर्यं पीडिता ह्यभवन् सुराः ।

વિષ્ણ્વાદ્યા નિખિલાશ્ચાતિ શિવાજ્ઞાનષ્ટબુદ્ધયઃ ॥ ૨૬ ॥

અથ વિષ્ણુપ્રભૃતિકાઃસર્વે દેવા વિમોહિતાઃ ।

દહ્યમાના યયુઃ શીઘ્રં શરણં પાર્વતીપતેઃ ॥ ૨૭ ॥

શિવાલયસ્ય તે દ્વારિ ગત્વા સર્વે વિનમ્રકાઃ ।

તુષ્ટુવુઃસશિવં શમ્ભું પ્રીત્યા સાઞ્જલયઃસુરાઃ ॥ ૨૮ ॥

દેવા ઊચુઃ ।

દેવદેવ મહાદેવ ગિરિજેશ મહાપ્રભો ।

કિં જાતમધુના નાથ તવ માયા દુરત્યયા ॥ ૨૯ ॥

સગર્ભાશ્ચ વયં જાતા દહ્યમાનાશ્ચ રેતસા ।

તવ શમ્ભો કુરુ કૃપાં નિવારય દશામિમામ્ ॥ ૩૦ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

ઇત્યાકર્ણ્યાઽમરનુતિં પરમેશઃ શિવાપતિઃ ।

આજગામ દ્રુતં દ્વારિ યત્ર દેવાઃ સ્થિતા મુને ॥ ૩૧ ॥

આગતં શઙ્કરં દ્વારિ સર્વે દેવાશ્ચ સાચ્યુતાઃ ।

પ્રણમ્ય તુષ્ટુવુઃ પ્રીત્યા નર્તકા ભક્તવત્સલમ્ ॥ ૩૨ ॥

દેવા ઊચુઃ ।

શમ્ભો શિવ મહેશાન ત્વાં નતાઃ સ્મ વિશેષતઃ ।

રક્ષ નઃ શરણાપન્નાન્ દહ્યમાનાંશ્ચ રેતસા ॥ ૩૩ ॥

ઇદં દુઃખં હર હર ભવામો હિ મૃતા ધ્રુવમ્ ।

ત્વાં વિના કઃ સમર્થોઽદ્ય દેવદુઃખનિવારણે ॥ ૩૪ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

ઇતિ દીનતરં વાક્યમાકર્ણ્ય સુરરાટ્ પ્રભુઃ ।

પ્રત્યુવાચ વિહસ્યાથ સ સુરાન્ ભક્તવત્સલઃ ॥ ૩૫ ॥

શિવ ઉવાચ ।

હે હરે હે વિધે દેવાઃ સર્વે શૃણુત મદ્વચઃ ।

ભવિષ્યતિ સુખં વોઽદ્ય સાવધાના ભવન્તુ હિ ॥ ૩૬ ॥

એતદ્વ્રમત મદ્ધીર્યં દ્રુતમેવાપિલાઃસુરાઃ ।

સુખ્નિનસ્તદ્ધિશેષેણ શાસનાન્મમ સુપ્રભોઃ ॥ ૩૭ ॥

ब्रह्मोवाय ।

धत्याज्ञां शिरसाऽधाय विष्णुवाधाः सकलाः सुराः ।

अकार्पुर्वमनं शीघ्रं स्मरन्तः शिवमव्ययम् ॥ ३८ ॥

तश्चभुरेतःस्वर्णाम् पर्वताकारमद्भुतम् ।

अभवत्पतितं भूमौ स्पृशद् धामेव सुप्रभम् ॥ ३९ ॥

अभवन्सुभिःसर्वे सुराः सर्वेऽव्युतादयः ।

अस्तुवन् परमेशानं शङ्करं भक्तवत्सलम् ॥ ४० ॥

पावकस्त्वभवत्रैव सुभी तत्र मुनीश्वर ।

तस्याज्ञां परमोऽदाद्रे शङ्करः परमेश्वरः ॥ ४१ ॥

ततः सवह्निर्विकलः साञ्जलिर्नतको मुने ।

अस्तौच्छिवं सुभी नात्मा वयनं येदमब्रवीत् ॥ ४२ ॥

अग्निरुवाय ।

देवदेव भडेशान मूढोऽहं तव सेवकः ।

क्षमस्व मेऽपराधं हि मम दाहं निवारय ॥ ४३ ॥

त्वं दीनवत्सलः स्वामिन् शङ्करः परमेश्वरः ।

प्रत्युवाय प्रसन्नात्मा पावको दीनवत्सलम् ॥ ४४ ॥

ब्रह्मोवाय ।

धत्याकण्यं शुचेर्वाणीं स शम्भुः परमेश्वरः ।

प्रत्युवाय प्रसन्नात्मा पावकं दीनवत्सलः ॥ ४५ ॥

शिव उवाच ।

कृतं त्वनुचितं कर्म भद्रेतो भक्षितं हि यत् ।

अतो निवृत्तस्ते दाहः पापाधिक्यान्मदाज्ञया ॥ ४६ ॥

धदानीं त्वं सुभी नाम शुचे मश्चरणागतः ।

अतः प्रसन्नो जातोऽहं सर्वं दृग्भं विनश्यति ॥ ४७ ॥

कस्याश्चित्सुस्त्रियां योनौ भद्रेतस्त्यज यत्नतः ।

भविष्यति सुभी त्वं हि निर्दाहात्मा विशेषतः ॥ ४८ ॥

ब्रह्मोवाय ।

शम्भुवाक्यं निशम्येति प्रत्युवाच शनैः शुचिः ।

साञ्जविर्नतकः प्रीत्या शङ्करं भक्तशङ्करम् ॥ ४९ ॥

दुरासदमिदं तेजस्तव नाथ मलेश्वर ।

कायिन्नास्ति विना शक्त्या धर्तुं योनौ जगत्त्रये ॥ ५० ॥

धत्थं यदाऽब्रवीद्ब्रह्मिस्तदा त्वं मुनिसत्तम ।

शङ्करप्रेरितः प्राथ्य हृदाग्निमुपकारकः ॥ ५१ ॥

नारद उवाच ।

शृणु मद्भयनं वहे तव दाडलरं शुभम् ।

परमानन्दं रभ्यं सर्वकष्टनिवारकम् ॥ ५२ ॥

कृत्वोपायमिमं वहे सुभी भव विदाडकः ।

शिवेच्छया मया सम्यगुक्तं तातेदमादरात् ॥ ५३ ॥

तपोमासस्नानकर्त्र्यः स्त्रियो याःस्युः प्रगे शुक्ये ।

तद्देहेषु स्थापय त्वं शिवरेतस्त्वदं भडत् ॥ ५४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तस्मिन्नवसरे तत्रागताः सममुनिस्त्रियः ।

तपोमासि स्नानकामाः प्रातः सन्नियमा मुने ॥ ५५ ॥

स्नानं कृत्वा स्त्रियस्ता ङि मडाशीतार्द्धिताश्च षट् ।

गन्तुकामा मुने याता वह्निज्वालासमीपतः ॥ ५६ ॥

विमोडिताश्च ता दृष्ट्वारुन्धती गिरिशालया ।

निषिषेध विशेषेण सुचरित्रा सुबोधिनी ॥ ५७ ॥

ताः षड् मुनिस्त्रियो मोडाङ्कहात्तत्र गता मुने ।

स्वशीतविनिवृत्त्यर्थं मोडिताः शिवमायया ॥ ५८ ॥

तद्रेतःकणिकाः सधेस्तद्देहान् विविशुर्मुने ।

रोमद्वाराऽपिला वह्निरभूद्दाडविवर्जितः ॥ ५९ ॥

अन्तर्धाय द्रुतं वह्निर्ज्वालाशुपो जगाम ड ।

सुभी स्वलोकं मनसा स्मरंस्त्वां शङ्करं य तम् ॥ ६० ॥

सगर्भास्ताः स्त्रियः साधोऽभवन् दाडप्रपीडिताः ।

जग्मुःस्वभवनं तातारुन्धती दुःप्पिताग्निना ॥ ६१ ॥

दृष्ट्वा स्वस्त्रीगतिं तात नाथाः क्रोधाकुला द्रुतम् ।

तत्पुत्रस्ताः स्त्रियस्तात सुसम्मन्थ परस्परम् ॥ ६२ ॥

अथ ताः षट् स्त्रियःसर्वा दृष्ट्वा स्वव्यभिचारकम् ।
महादुःखान्वितास्ताताभवन्नाकुलमानसाः ॥ ६३ ॥

तत्पुत्रुश्शिवरेतस्तद्गर्भरूपं मुनिस्त्रियः ।
ता हिमाचलपृष्ठेऽथाभवन् दालविवर्जिताः ॥ ६४ ॥

असङ्गं शिवरेतस्तद्धिमाद्रिः कम्पमुद्गलन् ।
गङ्गायां प्राक्षिपत्तूर्णमसङ्गं दालपीडितः ॥ ६५ ॥

गङ्गयाऽपि य तद्दीर्यं दुस्सलं परमात्मनः ।
निःक्षिप्तं हि शरस्तम्भे तरङ्गैः स्वैर्मुनीश्वर ॥ ६६ ॥

पतितं तत्र तद्रेतो द्रुतं बालो बभूव उ ।
सुन्दरः सुभगः श्रीमांस्तेजस्वी प्रीतिवर्धनः ॥ ६७ ॥

मार्गमासे सिते पक्षे त्रिथौ षष्ठ्यां मुनीश्वर ।
प्रादुर्भावोऽभवत्तस्य शिवपुत्रस्य भूतले ॥ ६८ ॥

तस्मिन्नवसरे ब्रह्मन्नकस्माद्धिमशैलजा ।
अभूतां सुष्मिनौ तत्र स्वगिरौ गिरिशोऽपि य ॥ ६९ ॥

शिवाकुम्भ्यां सुस्राव पथ आनन्दसम्भवम् ।
तत्र गत्वा य सर्वेषां सुभमासीन्मुनेऽधिकम् ॥ ७० ॥

मङ्गलं याऽभवत्तात त्रिलोक्यां सुभदं सताम् ।
भलानामभवद्विद्यो दैत्यानां य विशेषतः ॥ ७१ ॥

अकस्मादभवद् व्योम्नि परमो दुन्दुभिध्वनिः ।
पुष्पवृष्टिः पपाताऽशु बालकोपरि नारद ॥ ७२ ॥

विष्ववादीनां समस्तानां देवानां मुनिसत्तम ।
अभूदकस्मात्परम आनन्दः परमोत्सवः ॥ ७३ ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां यतुर्थे कुमारभाषे शिवपुत्रजननवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥
२.४.२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां चतुर्थः कुमारण्डः

२.४.३. तृतीयोऽध्यायः । कार्तिकेयलीलावर्णनम् ।

नारद उवाच ।

देवदेव प्रजानाथ ब्रह्मन् सृष्टिकर प्रभो ।

ततः किमभवत्तत्र तद्गदाऽध कृपां कुरु ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तस्मिन्नवसरे तात विश्वामित्रः प्रतापवान् ।

प्रेरितो विधिना तत्रागच्छत्प्रीतो यदृच्छया ॥ २ ॥

स दृष्ट्वा लौकिकं धाम तत्सुतस्य सुतेजसः ।

अभवत्पूर्वार्णकामस्तु सुप्रसन्नो ननाम य ॥ ३ ॥

अकरोत्सुनुतिं तस्य सुप्रसन्नेन येतसा ।

विधिप्रेरितवाग्भिश्च विश्वामित्रः प्रभाववित् ॥ ४ ॥

ततः सोऽभूत्सुतस्तत्र सुप्रसन्नो मळोतिकृत् ।

सुप्रदस्याद्भुतमळो विश्वामित्रमुवाच य ॥ ५ ॥

शिवसुत उवाच ।

शिवेच्छया मडाज्ञानिन्नकस्मात्त्वमिडागतः ।

संस्कारं कुरु मे तात यथावद्वेदसम्मितम् ॥ ६ ॥

अधारण्य पुरोधस्तत्त्वं भव मे प्रीतिमावडन् ।

भविष्यसि सदा पूज्यः सर्वेषां नात्र संशयः ॥ ७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

ऽत्याकर्ण्य वयस्तस्य सुप्रसन्नो ङि गाधिजः ।

तमुवायानुदात्तेन स्वरेण य सुविस्मितः ॥ ८ ॥

विश्वामित्र उवाच ।

शृणु तात न विप्रोऽहं गाधिक्षत्रियबालकः ।

विश्वामित्रेति विभ्यातः क्षत्रियो विप्रसेवकः ॥ ९ ॥

ऽति स्वयश्चितं भ्यातं मया ते वरबालक ।

कस्त्वं स्वयश्चितं ब्रूहि विस्मितायाभिलं ङि मे ॥ १० ॥

ब्रह्मोवाय ।

इत्याकार्यं वयस्तस्य तत्स्ववृत्तं जगाद उ ।
ततश्चोवाय सुप्रीत्या गाधिजं तं मछोतिःकृत् ॥ ११ ॥

शिवसुत उवाय ।

विश्वामित्र वरान्मे त्वं ब्रह्मर्षिर्नात्र संशयः ।
वसिष्ठाद्याश्च नित्यं त्वां प्रशंसिष्यन्ति यादरात् ॥ १२ ॥

अतस्त्वमाज्ञाया मे छि संस्कारं कर्तुमर्हसि ।
इदं सर्वं सुगोप्यं ते कथनीयं न कुत्रयित् ॥ १३ ॥

ब्रह्मोवाय ।

ततोऽकार्षीत्स संस्कारं तस्य प्रीत्याऽभिलं यथा ।
शिवबालस्य देवर्षे वेदोक्तविधिना परम् ॥ १४ ॥

शिवबालोपि सुप्रीतो दिव्यज्ञानमदात्परम् ।
विश्वामित्राय मुनये मछोतिकारकः प्रभुः ॥ १५ ॥

पुरोछितं यकारासौ विश्वामित्रं शुभेःस्तुतः ।
तदारभ्य द्विजवरो नानालीलाविशारदः ॥ १६ ॥

इत्थं लीला कृता तेन कथिता सा मया मुने ।
तल्लीलामपरां तात शृणु प्रीत्या वदाम्यहम् ॥ १७ ॥

तस्मिन्नवसरे तात श्वेतनामा य सम्प्रति ।
तत्राऽपश्यत्सुतं दिव्यं निजं परमपावनम् ॥ १८ ॥

ततस्तं पावको गत्वा दृष्ट्वालिङ्ग्य युयुम्भ य ।
पुत्रेति योक्त्वा तस्मै स शस्त्रं शक्तिं ददौ य सः ॥ १९ ॥

गुडस्तां शक्तिमादाय तस्मिन्गं यारुरोड उ ।
तं जघान तथा शक्त्या शृङ्गो भुवि पपात सः ॥ २० ॥

दशपद्ममिता वीरा राक्षसाः पूर्वमागताः ।
तद्गृहार्थं द्रुतं नष्टा बभूवुस्तत्प्रछारतः ॥ २१ ॥

डाडाकारो मडानासीय्यकम्पे सायला मछी ।
त्रैलोक्यं य सुरेशानःसदेवस्तत्र यागमत् ॥ २२ ॥

दक्षिणे तस्य पार्श्वे य वज्रेण स जघान य ।

शाभनामा ततो जातः पुमांश्चैको मडाभलः ॥ २३ ॥

पुनश्शको जघानाशु वामपार्श्वे छि तं तदा ।

वज्रेणाऽन्यः पुमाञ्जातो विशाभाभ्योऽपरो बली ॥ २४ ॥

ततस्तद्धृदयं शको जघान पविना तदा ।

परोऽभून्नैगमोपाभ्यः पुमांस्तद्गन्मडाभलः ॥ २५ ॥

तदा स्कन्दाद्विद्यत्वारो मडावीरा मडाभलाः ।

धन्द्ं लन्तुं द्रुतं जग्मुः सोऽयं तच्छरणं ययौ ॥ २६ ॥

शङ्कः ससामरगाणो भयं प्राप्य गृडात्ततः ।

ययौ स्वलोकं यडितो न भेदं ज्ञातवान्मुने ॥ २७ ॥

स बालकस्तु तत्रैव तस्थाऽऽवानन्दसंयुतः ।

पूर्ववन्निर्भयस्तात नानालीलाकरः प्रभुः ॥ २८ ॥

तस्मिन्नवसरे तत्र कृत्तिकाभ्याश्च षट् स्त्रियः ।

स्नातुं समागता बालं ददृशुस्तं मडाप्रभुम् ॥ २९ ॥

ग्रीहीतुं तं मनश्चक्रुःसर्वास्ता कृत्तिकाः स्त्रियः ।

वाद्यो बभूव तासां तद्ग्रीहणेश्यापरो मुने ॥ ३० ॥

तद्वाद्यमनार्थं स षण्मुपानि यकार उ ।

पपौ द्रुग्धं य सर्वासां तुष्टास्ता अबवन्मुने ॥ ३१ ॥

तन्मनोगतिमाज्ञाय सर्वास्ताः कृत्तिकास्तदा ।

तमादाय ययुर्लोकं स्वकीयं मुद्विता मुने ॥ ३२ ॥

तं बालकं कुमारभ्यं स्तनं दत्त्वा स्तनार्थिने ।

वर्द्धयामासुरीशस्य सुतं सूर्याधिकप्रभम् ॥ ३३ ॥

न यकुर्बालकं याश्च लोचनानामगोचरम् ।

प्राणेष्योऽपि प्रेमपात्रं यः पोष्टा तस्य पुत्रकः ॥ ३४ ॥

यानि यानि य वस्त्राणि त्रैलोक्ये दुर्लभानि य ।

दृष्टस्तस्मै य ताः प्रेमणा भूषणानि वराणि वै ॥ ३५ ॥

दिने दिने ताः पुपुषुर्बालकं तं मडाप्रभुम् ।

प्रशंसितानि स्वादूनि भोजयित्वा विशेषतः ॥ ३६ ॥

अथैकस्मिन् दिने तात स बालः कृत्तिकात्मजः ।

गत्वा देवसभां दिव्यां सुचरित्रं यकार उ ॥ ३७ ॥

स्वमखो दर्शयामास देवेभ्यो हि मखाद्भुतम् ।

सविष्णुभ्योऽपिलेभ्यश्च मखोतिकरबालकः ॥ ३८ ॥

तं दृष्ट्वा सकलास्ते वै साय्युताःसर्षयः सुराः ।

विस्मयं प्रापुरत्यन्तं पप्रच्छुस्तं य बालकम् ॥ ३९ ॥

को भवानिति तच्छ्रुत्वा न डिग्बिन्त्स जगाद उ ।

स्वालथं स जगामाशु गुप्तस्तस्थौ हि पूर्ववत् ॥ ४० ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां यतुर्थे कुमारभाषे कार्तिकेयलीलावर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ २.४.३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां यतुर्थः कुमारभाषे

२.४.४. यतुर्थोऽध्यायः । कार्तिकेयान्वेषणनन्दिस्वाद्यवर्णनम् ।

नारद उवाच ।

देवदेव प्रजानाथ ततः किमभवद्विधे ।

वदेदानीं कृपातस्तु शिवलीलासमन्वितम् ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच ।

कृत्तिकाभिर्गृहीते वै तस्मिन् शम्भुसुते मुने ।

कश्चित्कालो व्यतीयाय भुबुधे न हिमाद्रिजा ॥ २ ॥

तस्मिन्नवसरे दृर्गा स्मेराननसरोरुडा ।

उवाच स्वामिनं शम्भुं देवदेवेश्वरं प्रभुम् ॥ ३ ॥

पार्वत्युवाच ।

देवदेव महादेव शृणु मे वचनं शुभम् ।

पूर्वपुण्यातिभारेण त्वं मया प्राप्तं ईश्वरः ॥ ४ ॥

कृपया योगिषु श्रेष्ठो विहारैस्तत्परोऽभवः ।

रतिभङ्गः कृतो देवैस्तत्र मे भवता भव ॥ ५ ॥

भूमौ निपतितं वीर्यं नोदरे मम ते विभो ।

कुत्र यातं य तद्देव केन देवेन निहृतम् ॥ ६ ॥

कथं मत्स्वामिनो वीर्यममोघं ते मधेश्वर ।

मोघं यातं य किं किं वा शिशुर्जातश्च कुत्रचित् ॥ ७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

पार्वतीवचनं श्रुत्वा प्रहस्य जगदीश्वरः ।

उवाच देवानाढ्य मुनींश्चापि मुनीश्वर ॥ ८ ॥

मधेश्वर उवाच ।

देवाः शृणुत मद्भाष्यं पार्वतीवचनं श्रुतम् ।

अमोघं कुत्र मे वीर्यं यातं केन य निहृतम् ॥ ९ ॥

सभयं नाप तत्क्षिप्रं स येद्दृष्टं न यार्हति ।

शक्तौ राजा न शास्ता यः प्रजाभाष्यश्च भक्षकः ॥ १० ॥

ब्रह्मोवाच ।

शम्भोस्तद्भयनं श्रुत्वा समालोच्य परस्परम् ।

त्रियुःसर्वे क्रमेणैव त्रस्तास्तु पुरतः प्रभोः ॥ ११ ॥

विष्णुरुवाच ।

ते मिथ्यावादिनःसन्तु भारते गुरुदारिकाः ।

गुरुनिन्दारताः शश्वत्त्वद्भीर्यं यैश्च निहृतम् ॥ १२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

त्वद्भीर्यं निहृतं येन पुण्यक्षेत्रे य भारते ।

स नाऽन्वितो भवेत्तत्र सेवने पूजने तव ॥ १३ ॥

लोकपाला त्रियुः ।

त्वदवीर्यं निहृतं येन पापिना पतितभ्रमात् ।

भाजनं तस्य सोत्यन्तं तत्तापं कर्म सन्ततम् ॥ १४ ॥

देवा त्रियुः ।

कृत्वा प्रतिज्ञां यो मूढो नाऽऽपाद्यति पूर्णताम् ।

भाजनं तस्य पापस्य त्वद्भीर्यं येन निहृतम् ॥ १५ ॥

दिवपत्य ङियुः ।

या निन्दति स्वभर्तारं परं गच्छति पूरुषम् ।
मातृभन्धुविडीना य त्वद्दीर्यं निहृतं यथा ॥ १६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

देवानां वयनं श्रुत्वा देवदेवेश्वरो हरः ।
कर्मणां साक्षिणश्चाह धर्मादीन्सभयं वयः ॥ १७ ॥

श्रीशिव उवाच ।

देवैर्न निहृतं केन तद्दीर्यं निहृतं ध्रुवम् ।
तदमोघं भगवतो मडेशस्य मम प्रभोः ॥ १८ ॥
यूयं य साक्षिणो विश्वे सततं सर्वकर्मणाम् ।
युष्माकं निहृतं किं वा किं ज्ञातुं वक्तुमर्हथ ॥ १९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

ईश्वरस्य वयः श्रुत्वा सभायां कम्पिताश्च ते ।
परस्परं समालोक्य हमेणोयुः पुरः प्रभोः ॥ २० ॥

ब्रह्मोवाच ।

रते तु तिष्ठतो वीर्यं पपात वसुधातले ।
मया ज्ञातममोघं तच्छङ्करस्य प्रकीपतः ॥ २१ ॥

क्षितिरुवाच

वीर्यं सोढुमशक्ताहं तद्गन्धै न्यक्षिपं पुरा ।
अतोऽत्र दुर्वलं ब्रह्मन्नभवां क्षन्तुमर्हसि ॥ २२ ॥

वह्निरुवाच

वीर्यं सोढुमशक्तोऽहं तव शङ्कर पर्वते ।
कैलासे न्यक्षिपं सद्यः कपोतात्मा सुदुस्सहम् ॥ २३ ॥

गिरिरुवाच

वीर्यं सोढुमशक्तोऽहं तव शङ्कर लोकप ।
गङ्गायां प्राक्षिपं सद्यो दुस्सहं परमेश्वर ॥ २४ ॥

गङ्गोवाच

वीर्यं सोढुमशक्ताहं तव शङ्कर लोकप ।
व्याकुलाऽति प्रभो नाथ न्यक्षिपं शरकानने ॥ २५ ॥

वायुरुवाच

शरेषु पतितं वीर्यं सद्यो बालो बभूव ह ।
अतीव सुन्दरः शम्भो स्वर्नधाः पावने तटे ॥ २६ ॥

सूर्य उवाच

रुदन्तं बालकं दृष्ट्वागममस्तायलं प्रभो ।
प्रेरितः कालयङ्केण निशायां स्थातुमक्षमः ॥ २७ ॥

यन्द्र उवाच

रुदन्तं बालकं प्राप्य गृहीत्वा कृत्तिकागणः ।
जगाम स्वालयं शम्भो गच्छन्बदरिकाश्रमम् ॥ २८ ॥

जलमुवाच

अमुं रुदन्तमानीय स्तन्यपानेन ताः प्रभो ।
वर्द्धयामासुरीशस्य सुतं तव रविप्रभम् ॥ २९ ॥

सन्धोवाच

अधुना कृत्तिकानां य वने तं पोष्य पुत्रकम् ।
तन्नाम यकुस्ताः प्रेम्णा कार्तिकश्चेति कौतुकात् ॥ ३० ॥

रानिरुवाच

न यङ्कुर्बालकं ताश्च लोयनानामगोचरम् ।
प्राणेष्व्योऽपि प्रीतिपात्रं यः पोष्टा तस्य पुत्रक ॥ ३१ ॥

दिनमुवाच

यानि यानि य वस्त्राणि भूषणानि वराणि च ।
प्रशंसितानि स्वादूनि भोजयामासुरेव तम् ॥ ३२ ॥

ब्रह्मोवाच

तेषां तद्भयनं श्रुत्वा सन्तुष्टः पुरसूदनः ।
मुदं प्राप्य ददौ प्रीत्या विप्रेभ्यो बभूवक्षिणाम् ॥ ३३ ॥

पुत्रस्य वार्ता सम्प्राप्य पार्वती लृष्टमानसा ।
कोटिरत्नानि विप्रेभ्यो ददौ बभूवनानि च ॥ ३४ ॥

लक्ष्मी सरस्वती मेना सावित्री सर्वयोषितः ।
विष्णुः सर्वे च देवाश्च ब्राह्मणेष्व्यो ददुर्धनम् ॥ ३५ ॥

प्रेरितः स प्रभुर्देवैर्भुनिभिः पर्वतैरथ ।

दूतान् प्रस्थापयामास स्वपुत्रो यत्र तान् गणान् ॥ ३६ ॥

वीरभद्रं विशालाक्षं शङ्खकर्णं कराकमम् ।

नन्दीश्वरं महाकालं वज्रदंष्ट्रं मलोन्मदम् ॥ ३७ ॥

गोकर्णस्थं दधिमुषं ज्वलदग्निशिभोपमम् ।

लक्षं य क्षेत्रपालानां भूतानां य त्रिलक्षकम् ॥ ३८ ॥

रुद्रांश्च भैरवांश्चैव शिवतुल्यपराङ्मान् ।

अन्यांश्च विदृताकारानसङ्ख्यानपि नारद ॥ ३९ ॥

ते सर्वे शिवदूताश्च नानाशस्त्रास्त्रपाणयः ।

कृत्तिकाणां य भवनं वेष्टयामासुरुद्धताः ॥ ४० ॥

दृष्ट्वा तान् कृत्तिकाःसर्वा भयविह्वलमानसाः ।

कार्तिकं कथयामासुर्ज्वलन्तं ब्रह्मतेजसा ॥ ४१ ॥

कृत्तिका उचुः ।

वत्स सैन्यान्यसङ्ख्यानि वेष्टयामासुरालयम् ।

किं कर्तव्यं क्व गन्तव्यं महाभयमुपस्थितम् ॥ ४२ ॥

कार्तिकेय उवाच

भयं त्यजत कल्याण्यो भयं किं वा मयि स्थिते ।

दुर्निवार्योऽस्मि बालश्च मातरः केन वार्यते ॥ ४३ ॥

ब्रह्मोवाच

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र सैन्येन्द्रो नन्दिकेश्वरः ।

पुरतः कार्तिकेयस्योपविष्टः समुवाच ह ॥ ४४ ॥

नन्दीश्वर उवाच

भ्रातः प्रवृत्तिं शृणु मे मातरश्च शुभावहाम् ।

प्रेरितोऽहं मलेशेन संहर्त्रां शङ्करेण य ॥ ४५ ॥

कैलासे सर्वदेवाश्च ब्रह्मविष्णुशिवाद्यः ।

सभायां संस्थितास्तात महत्युत्सवमङ्गले ॥ ४६ ॥

तदा शिवा सभायां वै शङ्करं सर्वं शङ्करम् ।

सम्बोध्य कथयामास तवान्वेषणुतेतुकम् ॥ ४७ ॥

पप्रच्छ तान् शिवो देवान् कृमात्त्वत्प्राप्तिहेतवे ।

प्रत्युत्तरे ददुस्ते तु प्रत्येकं य यथोचितम् ॥ ४८ ॥

त्वामत्र कृत्तिकास्थाने कथयामासुरीश्वरम् ।

सर्वे धर्मादयो धर्माधर्मस्य कर्मसाक्षिणः ॥ ४९ ॥

प्रबभूव रघुः क्रीडा पार्वतीशिवयोः पुरा ।

दृष्टस्य य सुदुः शम्भोर्वीर्यं भूमौ पपात ७ ॥ ५० ॥

भूमिस्तदक्षिपद्भ्रूलौ वह्निश्चाद्रौ स भूधरः ।

गङ्गायां सोऽक्षिपद्भ्रूणात् तरङ्गैः शरकानने ॥ ५१ ॥

तत्र बालोऽभवस्त्वं छि देवकार्यकृतिः प्रभुः ।

तत्र लब्धः कृत्तिकाभिस्त्वं भूमिं गच्छ साम्प्रतम् ॥ ५२ ॥

तवाभिषेकं शम्भुस्तु करिष्यति सुदुः सल ।

लप्स्यसे सर्वशस्त्राणि तारकाप्यं छनिष्यसि ॥ ५३ ॥

पुत्रस्त्वं विश्वसंलर्तुस्त्वां प्राप्तुं याऽक्षमा धमाः ।

नाग्निं गोभुं यथा शक्तः शुष्कवृक्षः स्वकोटरे ॥ ५४ ॥

दीप्तवांस्त्वं य विश्वेषु नासां गेहेषु शोभसे ।

यथा पतन्मडाङ्गुपे द्विजराजो न राजते ॥ ५५ ॥

करोषि य यथाऽऽलोकं नाऽऽख्यन्नोऽस्मासु तेजसा ।

यथा सूर्यः कलाख्यन्नो न भवेन्मानवस्य य ॥ ५६ ॥

विष्वशुस्त्वं जगतां व्यापी नान्यो जातोऽसि शाम्भव ।

यथा न केषां व्याप्यं य तत्सर्वं व्यापकं नभः ॥ ५७ ॥

योगीन्द्रो नाऽनुलिप्तश्च भागी येत्परिपोषणे ।

नैव लिप्तो यथात्मा य कर्मयोगेषु ज्विनाम् ॥ ५८ ॥

विश्चारम्भस्त्वमीशश्च नासु ते सम्भवेत् स्थितिः ।

गुणानां तेजसां राशिर्यथात्मानं य योगिनः ॥ ५९ ॥

भ्रातर्ये त्वां न जानन्ति ते नरा छतभृद्भ्यः ।

नाद्रियन्ते यथा भेकास्त्वेकवासाश्च पङ्कजान् ॥ ६० ॥

कार्तिकेय उवाच

भ्रातःसर्वं विजानासि ज्ञानं त्रैकालिकं य यत् ।

ज्ञानी त्वं का प्रशंसा ते यतो मृत्युञ्जयाश्रितः ॥ ६१ ॥

कर्मणां जन्म येषां वा यासु यासु य योनिषु ।
तासु ते निर्वृतिं भ्रातः प्राप्नुवन्तीह साम्प्रतम् ॥ ६२ ॥

कृत्तिकाज्ञानवत्यश्च योगिन्यः प्रकृतेः कलाः ।
स्तन्येनासां वद्धितोऽहमुपकारेण सन्ततम् ॥ ६३ ॥

आसामहं पोष्यपुत्रो महंशा योषितस्त्विमाः ।
तस्याश्च प्रकृतेरंशास्ततस्तत्स्वामिवीर्यजः ॥ ६४ ॥

न महद्भवो हे शैलेन्द्रकन्यया नन्दिकेश्वर ।
सा य मे धर्मतो माता यथेमाः सर्वसम्भताः ॥ ६५ ॥

शम्भुना प्रेषितस्त्वं य शम्भोः पुत्रसमो महान् ।
आगच्छामि त्वया साह्यं द्रक्ष्यामि देवताकुलम् ॥ ६६ ॥

धृत्येवमुक्त्वा तं शीघ्रं सम्भोध्य कृत्तिकागणम् ।
कार्तिकेयः प्रतस्थे हि साह्यं शङ्करपार्षदैः ॥ ६७ ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थे कुमारभाषे उ कार्तिकेया-वेषणनन्दिसंवाद्यवर्णनं नाम
यतुर्थोऽध्यायः ॥ २.४.४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थः कुमारभाषे

२.४.५. पञ्चमोऽध्यायः । देवकृतकुमारामिषेकः ।

ब्रह्मोवाच

अतस्मिन्नन्तरे तत्र ददर्श रथमुत्तमम् ।
अद्भुतं शोभितं शम्भुद्विश्वकर्मविनिर्मितम् ॥ १ ॥

शतयुक्तं सुविस्तीर्णं मनोयायि मनोहरम् ।
प्रस्थापितं य पार्वत्या वेष्टितं पार्षदैर्वरैः ॥ २ ॥

समारोहत्ततोऽनन्तो वृद्धयेन विदूयता ।
कार्तिकः परमज्ञानी परमेशानवीर्यजः ॥ ३ ॥

तद्वैव कृत्तिकाः प्राप्य मुक्तकेश्यः शुभ्याऽऽतुराः ।

उन्मत्ता एव तत्रैव वक्तुमारोभिरे वयः ॥ ४ ॥

कृत्तिका उच्युः ।

विडायाऽऽस्मान् कृपासिन्धो गच्छसि त्वं छि निर्दयः ।

नायं धर्मो मातृवर्गान् पालितो यत् सुतस्त्यजेत् ॥ ५ ॥

स्नेहेन वर्द्धितोऽस्माभिः पुत्रोऽस्माकं च धर्मतः ।

किं कुर्मः क्व च यास्यामो वयं किं करवाम उ ॥ ६ ॥

धृत्युक्त्वा कृत्तिकाः सर्वाः कृत्वा वक्षसि कार्तिकम् ।

द्रुतं मूर्च्छामवापुस्ताःसुतविच्छेदकारणात् ॥ ७ ॥

ताः कुमारो बोधयित्वा अध्यात्मवचनेन वै ।

तामिश्र पार्षदैः सार्द्धमारुरोह रथं मुने ॥ ८ ॥

दृष्ट्वा श्रुत्वा मङ्गलानि बहूनि सुभदानि वै ।

कुमारः पार्षदैः सार्द्धं जगाम पितृमन्दिरम् ॥ ९ ॥

दक्षेण नन्दियुक्तश्च मनोयाथिरथेन च ।

कुमारः प्राप कैलासं न्यग्रोधाऽक्षयमूलके ॥ १० ॥

तत्र तस्थौ कृत्तिकाभिः पार्षदप्रवरैः सह ।

कुमारः शाङ्करिः प्रीतो नानावीलाविशारदः ॥ ११ ॥

तदा सर्वे सुरगणा ऋषयः सिद्धयारणाः ।

विष्णुना ब्रह्मणा सार्द्धं समायप्युस्तदागमम् ॥ १२ ॥

तदा दृष्ट्वा च गाङ्गेयं ययौ प्रमुदितश्शिवः ।

अन्यैः समेतो हरिणा ब्रह्मणा च सुरर्षिभिः । १३ ॥

शङ्भाश्च बलवो नेदुर्भेरी तूर्याण्यनेकशः ।

उत्सवः सुमहानासीद्देवानां तुष्टयेतसाम् ॥ १४ ॥

तदानीमेव तं सर्वे वीरभद्राद्यो गणाः ।

कुर्वन्तः स्वन्वयुः केलिं नानातालधरस्वराः ॥ १५ ॥

स्तावकाः स्तूयमानाश्च यकुस्ते गुणकीर्तनम् ।

जयशब्दं नमश्शब्दं कुर्वाणाः प्रीतमानसाः ॥ १६ ॥

द्रष्टुं ययुस्तं शरजं शिवात्मजमनुत्तमम् । १७ ॥

पार्वती मङ्गलं यङ्के राजमार्गं मनोहरम् ।
 पद्मरागादिमणिभिः संस्कुतं परितः पुरम् ॥ १८ ॥
 पतिपुत्रवतीभिश्च साध्वीभिः स्त्रीभिरन्विताः ।
 लक्ष्यादित्रिंशद्देवीश्च पुरः कृत्वा समाययौ ॥ १९ ॥
 रम्भाद्यप्सरसो द्रिव्याः सस्मिता वेषसंयुताः ।
 सङ्गीतनर्तनपरा बभूवुश्च शिवाज्ञया ॥ २० ॥
 ये तं समीक्षयामासुर्गाङ्गोयं शङ्करोपमम् ।
 ददृशुस्ते मलतेजो व्याप्तमासीज्जगत्त्रये ॥ २१ ॥
 तत्तेजसा वृतं बालं तमयामीकरप्रभम् ।
 ववन्दिरे द्रुतं सर्वे कुमारं सूर्यवर्चसम् ॥ २२ ॥
 जटुषुर्विनतस्कन्धा नमश्शब्दरतास्तदा ।
 परिवार्योपतस्थुस्ते वामदक्षिणामागताः ॥ २३ ॥
 अहं विष्णुश्च शङ्कश्च तथा देवादयोऽम्बिलाः ।
 दण्डवत्पतिता भूमौ परिवार्यं कुमारकम् ॥ २४ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे शम्भुर्गिरिजा य मुदान्विता ।
 मलोत्सवं समागम्य ददर्श तनयं मुदा ॥ २५ ॥
 पुत्रं निरीक्ष्य य तदा जगद्रेकबन्धुः
 प्रीत्यान्वितः परमया परया भवान्या ।
 स्नेहान्वितो भुजगभोगयुतो हि साक्षात्
 सर्वेश्वरः परिवृतः प्रमथैः परेशः ॥ २६ ॥
 अथ शक्तिधरः स्कन्दो दृष्ट्वा तौ पार्वतीशिवौ ।
 अवरुह्य रथात्पूर्णां शिरसा प्रणानाम ह ॥ २७ ॥
 उपगुह्य शिवः प्रीत्या कुमारं मूर्ध्नि शङ्करः ।
 जघ्नौ प्रेमज्ञा परेशानः प्रसन्नः स्नेहकर्तृकः ॥ २८ ॥
 उपगुह्य गुहं तत्र पार्वती जातसम्भ्रमा ।
 प्रस्नुतं पाययामास स्तनं स्नेहपरिष्वुता ॥ २९ ॥
 तदा नीराजितो देवैः सकलत्रैर्भुदान्वितैः ।

जयशब्देन मडता व्याप्तमासीन्नभस्तलम् ॥ ३० ॥

ऋषयो ब्रह्मघोषेण गीतेनैव य गायकः ।

वाद्यैश्च अडवस्तत्रोपतस्थुश्च कुमारकम् ॥ ३१ ॥

स्वमङ्गमारोप्य तदा मडेशः

कुमारकं तं प्रभया समुज्ज्वलम् ।

अभौ भवानीपतिरेव साक्षा-

स्त्रियाऽन्वितः पुत्रवतां वरिष्ठः ॥ ३२ ॥

कुमारः स्वगाणैः सार्द्धमाजगाम शिवालयम् ।

शिवाज्ञया मडोत्साहैस्सड देवैर्मडासुभी ॥ ३३ ॥

धम्पती तौ तदा तत्रैकपद्येन विरेजतुः ।

विवन्धमानावृषिभिरावृतौ सुरसत्तमैः ॥ ३४ ॥

कुमारः डीडयामास शिवोत्सङ्गे मुदान्वितः ।

वासुकिं शिवकण्ठस्थं पाणिभ्यां समपीडयत् ॥ ३५ ॥

प्रडस्य भगवान् शम्भुः शशंस गिरिजां तदा ।

निरीक्ष्य कृपया दृष्ट्या कृपालुर्लीलयाकृतिम् ॥ ३६ ॥

मदस्मितेन य तदा भगवान्मडेशः

प्राप्तो मुदं य परमां गिरिजासमेतः ।

प्रेम्णा स गद्गदगिरो जगटेकबन्धु-

र्नोवाय डिञ्चन विभुर्बुवनैकभर्ता ॥ ३७ ॥

अथ शम्भुर्जगन्नाथो लृष्टो लौकिकवृत्तवान् ।

रत्नसिंहासने रभ्ये वासयामास कार्तिकम् ॥ ३८ ॥

वेदमन्त्राभिपूतैश्च सर्वतीर्थोदपूण्ड्रैः ।

सद्गन्धकुम्भशतकैः स्नापयामास तं मुदा ॥ ३९ ॥

सद्गन्धसाररचितकिरीटमुकुटाङ्गदम् ।

वैजयन्तीं स्वमालां य तस्मै यकं ददौ हरिः ॥ ४० ॥

शूलं पिनाकं परशुं शक्तिं पाशुपतं शरम् ।

संछारास्त्रं य परमां विद्यां तस्मै ददौ शिवः ॥ ४१ ॥

अदामडं यज्ञसूत्रं वेदांश्च वेदमातरम् ।

कमण्डलुं च ब्रह्मास्त्रं विद्यां यैवाऽरिभर्त्सनीम् ॥ ४२ ॥

गण्डेन्द्रं यैव वज्रं च ददौ तस्मै सुरेश्वरः ।

श्वेतस्थं रत्नमालां ददौ पाशं जलेश्वरः ॥ ४३ ॥

मनोयाथिरथं सूर्यः सन्नाडं च मलाययम् ।

यमदण्डं यमश्चैव सुधाकुम्भं सुधानिधिः ॥ ४४ ॥

दुताशनो ददौ प्रीत्या मलाशक्तिं स्वसूनवे ।

ददौ स्वशस्त्रं निरृतिर्वायव्यास्त्रं समीरणः ॥ ४५ ॥

गदां ददौ कुबेरश्च शूलमीशो ददौ मुदा ।

नानाशस्त्राण्युपायांश्च सर्वे देवा ददुर्मुदा ॥ ४६ ॥

कामास्त्रं कामदेवोऽथ ददौ तस्मै मुदान्वितः ।

गदां ददौ स्वविद्याश्च तस्मै च परया मुदा ॥ ४७ ॥

क्षीरोदोऽमूष्यरत्नानि विशिष्टं रत्ननूपुरम् ।

छिमालयो छिदिव्यानि भूषणान्यंशुकानि च ॥ ४८ ॥

चित्रबर्द्धानामानं स्वपुत्रं गरुडो ददौ ।

अरुणस्ताम्रयूडाभ्यं बलिं च यरुणायुधम् ॥ ४९ ॥

पार्वती सस्मिता वृष्टा परमैश्वर्यमुत्तमम् ।

ददौ तस्मै मलाप्रीत्या चिरञ्छित्त्वमेव च ॥ ५० ॥

लक्ष्मीश्च सम्पदं दिव्यां मलाडारं मनोहरम् ।

सावित्री सिद्धविद्यां च समस्तां प्रददौ मुदा ॥ ५१ ॥

अन्याश्चापि मुने देव्यो या यास्तत्र समागताः ।

स्वात्मवत्सु ददुस्तस्मै तथैव शिशुपालिकाः ॥ ५२ ॥

मलामलोत्सवस्तत्र बभूव मुनिसत्तम ।

सर्वे प्रसन्नतां याता विशेषाश्च शिवाशिवौ ॥ ५३ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे काले प्रोवाय प्रदसन् मुदा ।

मुने ब्रह्मादिकान् देवान् रुद्रो भर्गः प्रतापवान् ॥ ५४ ॥

शिव उवाच

डे डरे डे विधे देवाः सर्वे शृणुत मद्भयः ।

सर्वथाडं प्रसन्नोऽस्मि वरान्शृणुत ऐच्छिकान् ॥ ५५ ॥

ब्रह्मोवाच

तच्छ्रुत्वा वचनं शम्भोर्भुवे विषण्वाद्यः सुराः ।

सर्वे प्रीयुः प्रसन्नास्या देवं पशुपतिं प्रभुम् ॥ ५६ ॥

कुमारेण उतो ल्येष तारको भविता प्रभो ।

तदर्थमेव सञ्जातमिदं चरितमुत्तमम् ॥ ५७ ॥

तस्मादद्यैव यास्यामस्तारकं उन्तुमुद्यताः ।

आज्ञां देहि कुमाराय स तं उन्यात् सुभाय नः ॥ ५८ ॥

तथेति मत्वा स विभुर्दत्तवांस्तनयं तदा ।

देवेभ्यस्तारकं उन्तुं कृपया परिभाषितः ॥ ५९ ॥

शिवाज्ञया सुराः सर्वे ब्रह्मविष्णुमुभास्तदा ।

पुरस्कृत्य गुडं सद्यो निर्जग्मुर्मलिता गिरेः ॥ ६० ॥

बहिर्निसृत्य कैलासात्पृष्ठा शासनतो उरेः ।

विरेये नगरं रभ्यमद्भुतं निकटे गिरेः ॥ ६१ ॥

तत्र रभ्यं गुडं दिव्यमद्भुतं परमोज्ज्वलम् ।

गुडार्थं निर्भमे त्वष्टा तत्र सिंहासनं वरम् ॥ ६२ ॥

तदा हरिः सुधीर्भक्त्या कारयामास मङ्गलम् ।

कार्तिकस्याभिषेकं हि सर्वतीर्थजलैः सुरैः ॥ ६३ ॥

सर्वथा समलङ्कृत्य वासयामास सङ्ग्रहम् ।

कार्तिकस्य विधिं प्रीत्या कारयामास चोत्सवम् ॥ ६४ ॥

ब्रह्माण्डाधिपतित्वं हि ददौ तस्मै मुदा हरिः ।

चकार तिलकं तस्य समानर्थं सुरैस्सह ॥ ६५ ॥

प्रणम्य कार्तिकं प्रीत्या सर्वदेवर्षिभिः सह ।

तुष्टाव विविधैः स्तोत्रैः शिवरूपं सनातनम् ॥ ६६ ॥

वरसिंहासनस्थो हि शुशुभेऽतीव कार्तिकः ।

स्वामिभावं समापन्नो ब्रह्माण्डस्यापि पालकः ॥ ६७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां चतुर्थे कुमारभाऽः कुमाराभिषेकवर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥

२.४.५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थः कुमारपादे

२.४.६. षष्ठोऽध्यायः । कुमाराद्भुतयस्त्रिवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच

अथ तत्र स गाङ्गेयो दर्शयामास सूतिकाम् ।
तामेव शृणु सुप्रीत्या नारद त्वं स्वभक्तिदाम् ॥ १ ॥

द्विज अको नारदाप्य आजगाम तदैव हि ।
तत्राध्वरकरः श्रीमान् शरणार्थं गुडस्य वै ॥ २ ॥

स विप्रः प्राप्य निकटे कार्तिकस्य प्रसन्नधीः ।
स्वाभिप्रायं समाचष्यौ सुप्राणम्य शुभैः स्तवैः ॥ ३ ॥

विप्र उवाच
शृणु स्वामिन्वयो मेऽद्य कष्टं मे विनिवारय ।
सर्वब्रह्माण्डनाथस्त्वमतस्ते शरणां गतः ॥ ४ ॥

अजमेघाध्वरं कर्तुमारम्भं कृतवानहम् ।
सोऽजो गतो गृहान्मे हि त्रोटयित्वा स्वबन्धनम् ॥ ५ ॥

न जाने स गतः कुत्रान्वेषणं तत्कृतं बहु ।
न प्रामोऽतस्स बलवान् भङ्गो भवति मे कृतोः ॥ ६ ॥

त्वयि नाथे सति विभो यज्ञाभङ्गः कथं भवेत् ।
विचार्यैवाऽम्बिलेशान कामं पूर्णं कुरुष्व मे ॥ ७ ॥

त्वां विहाय शरण्यं कं यायां शिवसुत प्रभो ।
सर्वब्रह्माण्डनाथं हि सर्वाभरसुसेवितम् ॥ ८ ॥

दीनबन्धुर्दयासिन्धुः सुसेव्यो भक्तवत्सलः ।
हरिब्रह्मादितैवैश्च सुस्तुतः परमेश्वरः ॥ ९ ॥

पार्वतीनन्दनस्कन्दः परमेकः परन्तपः ।
परमात्माऽत्मदः स्वामी सतां य शरणार्थिनाम् ॥ १० ॥

दीनानाथ मडेश शङ्करसुत त्रैलोक्यनाथ प्रभो
 मायाधीश समागतोऽस्मि शरणां मां पाहि विप्रप्रिय ।
 त्वं सर्वप्रभुरानताऽपिलविद्वज्जमादितैवैः स्तुतः
 त्वं मायाकृतिरात्मभक्तसुभदो रक्षापरो मायिकः ॥ ११ ॥

भक्तप्राणगुणाकरस्त्रिगुणतो भिन्नोऽसि शम्भुप्रियः
 शम्भुः शम्भुसुतः प्रसन्नसुभदः सखित्स्वयंभुपो मडान् ।
 सर्वज्ञस्त्रिपुरघ्नशङ्करसुतः सत्प्रेमवश्यःसदा
 षड्भुङ्गः प्रियसाधुरानतप्रियः सर्वेश्वरः शङ्करः ।
 साधुद्रोहकरघ्न शङ्करगुरो ब्रह्माण्डनाथो प्रभुः
 सर्वेषाममरादिसोतपदो मां पाहि सेवाप्रिय ॥ १२ ॥

वैरिभयङ्कर शङ्कर जनशरणास्य
 वन्दे तव पदपद्मं सुभकरणास्य ।
 विज्ञानिं मम कर्णो स्कन्द निघेहि
 निजभक्तिं जनयेतसि सदा विघेहि ॥ १३ ॥

करोति किं तस्य बली विपक्षो
 दक्षोऽपि पक्षोभयपार्श्वगुमः ।
 किं तक्षकोऽध्यामिषभक्षको वा
 त्वं रक्षको यस्य सदक्षमानः ॥ १४ ॥

विबुधगुरुरपि त्वां स्तोतुमीशो न हि स्यात्
 कथय कथमलं स्यां मन्दबुद्धिर्वरार्थः ।
 शुशिरशुशिरनार्यो यादृशस्तादृशो वा
 पदकमलपरागं स्कन्द ते प्रार्थयामि ॥ १५ ॥

हे सर्वेश्वर भक्तवत्सल कृपा-सिन्धो त्वदीयोऽस्यलं
 भृत्यः स्वस्य न सेवकस्य गाणप-स्यागःशतं सत्प्रभो ।
 भक्तिं क्वापि कृतां मनागपि विभो जनासि भृत्यार्तिहा
 त्वत्तो नास्त्यपरोऽविता न भगवन् मत्तो नरः पामरः ॥ १६ ॥

कल्याणकर्ता कलिकल्मषघ्नः
 कुभेरबन्धुः करुणार्द्रचित्तः ।
 त्रिषट्कनेत्रो रसवद्भ्रशोभी
 यज्ञं प्रपूर्णां कुरु मे गुह्यं त्वम् ॥ १७ ॥

रक्षकस्त्वं त्रिलोकस्य शरणागतवत्सलः ।
 यज्ञकर्त्ता यज्ञभर्त्ता हरसे विघ्नकारिणाम् ॥ १८ ॥
 विघ्नवारण साधूनां सर्ग कारण सर्वतः ।
 पूर्णं कुरु ममेशान सुतयज्ञ नमोस्तु ते ॥ १९ ॥
 सर्वत्राता स्कन्द छि त्वं सर्वज्ञाता त्वमेव छि ।
 सर्वेश्वरस्त्वमीशानो निवेशसकलाऽवनः ॥ २० ॥
 सङ्गीतज्ञस्त्वमेवासि वेदविज्ञः परः प्रभुः ।
 सर्वस्थाता विधाता त्वं देवदेवः सतां गतिः ॥ २१ ॥
 भवानीनन्दनः शम्भुतनयो वयुनः स्वराट् ।
 ध्याता ध्येयः पितृणां छि पिता योनिः सदात्मनाम् ॥ २२ ॥
 ब्रह्मोवाच
 छत्याकर्ष्य वयस्तस्य देवसम्राट् शिवात्मजः ।
 स्वगणं वीरबाह्वाभ्यं प्रेषयामास तत्कृते ॥ २३ ॥
 तदाज्ञया वीरबाहुस्तदन्वेषणोत्तमे ।
 प्रणम्य स्वामिनं भक्त्या महावीरो द्रुतं ययौ ॥ २४ ॥
 अन्वेषणं यकारासौ सर्वब्रह्माण्डगोलके ।
 न प्राप तमजं कुत्र शुश्राव तद्गुप्त्रवम् ॥ २५ ॥
 जगामाऽथ स वैकुण्ठं तत्राऽजं प्रददर्श तम् ।
 उपद्रवं प्रकुर्वन्तं गलयूपं महाबलम् ॥ २६ ॥
 धृत्वा तं शृङ्गयोर्वीरो धर्षयित्वातिवेगतः ।
 आनिनाय स्वामिपुत्रो विकुर्वन्तं रवं बहु ॥ २७ ॥
 दृष्ट्वा तं कार्तिकस्सोऽरमारुरोड स तं प्रभुः ।
 धृतब्रह्माण्डगरिमा महासूतिकरो गुडः ॥ २८ ॥
 मुडूर्तमात्रतस्सोऽजो ब्रह्माण्डं सकलं मुने ।
 बभ्राम श्रम श्रेयाशु पुनस्तत्स्थानमागतः ॥ २९ ॥
 तत उत्तीर्य स स्वामी समुवास स्वमासनम् ।
 सोऽजः स्थितस्तु तत्रैव स नारद उवाच तम् ॥ ३० ॥
 नारद उवाच

नमस्ते देव देवेश देहि मेऽजं कृपानिधे ।
 कुर्यामध्वरमानन्दत्सभायां कुरु मामखे ॥ ३१ ॥

कार्तिक उवाच
 वधयोग्यो न विप्राऽजः स्वगृहं गच्छ नारद ।
 पूर्णोऽस्तु तेऽध्वरः सर्वः प्रसादादेव मे कृतः ॥ ३२ ॥

ब्रह्मोवाच
 धत्याकर्ष्यं द्विजःस्वामी वचनं प्रीतमानसः ।
 जगाम स्वालयं दत्त्वा तस्मा आशिषमुत्तमाम् ॥ ३३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थे कुमारभाषे कुमारार्द्धभुतचरितवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥
 २.४.६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥
 द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थः कुमारभाषे

२.४.७. सप्तमोऽध्यायः । तारकेण सङ्केन्द्रादिदेवानां युद्धवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच
 उर्यादयस्सुरास्ते य दृष्ट्वा तच्चरितं विभोः ।
 सुप्रसन्ना बभूवुर्हि विश्वासासक्तमानसाः ॥ १ ॥
 वलान्तः कुर्वतो नादं भाविताश्शिवतेजसा ।
 कुमारन्ते पुरस्कृत्य तारकं हन्तुमाययुः ॥ २ ॥
 देवानामुद्यमं श्रुत्वा तारकोऽपि मलाबलः ।
 सैन्येन मडता सद्यो ययौ योद्धुं सुरान् प्रति ॥ ३ ॥
 देवा दृष्ट्वा समायान्तं तारकस्य मलाबलम् ।
 बलेन बहुदुर्वन्तः सिंहनादं विसिस्मियुः ॥ ४ ॥
 तदा नभोऽङ्गना वाणीं जगादोपरि सत्वरम् ।
 शङ्करप्रेरिता सद्यो उर्यादीनभिलान् सुरान् ॥ ५ ॥
 व्योमवाण्युवाच

कुमारं य पुरस्कृत्य सुरा यूयं समुधताः ।
 दैत्यान्विजित्य सङ्ग्रामे जयिनोऽथ भविष्यथ ॥ ६ ॥

ब्रह्मोवाच
 वाचं तु भेयरीं श्रुत्वा देवाः सर्वे समुत्सुकाः ।
 वीरशब्दान् प्रकुर्वन्तो निर्भया ह्यभवंस्तदा ॥ ७ ॥

कुमारं य पुरस्कृत्य सर्वे ते गतसाध्वसाः ।
 योद्धुकामाः सुरा जग्मुर्भीषागारसङ्गमम् ॥ ८ ॥

आजगाम द्रुतं तत्र यत्र देवाः स तारकः ।
 सैन्येन मडता सार्द्धं असुरैर्बहुभिर्वृतः ॥ ९ ॥

रघुदुन्दुभयो नेदुः प्रलयाम्बुदनिःस्वनाः ।
 कर्कशानि च वाधानि पराणि च तदागमे ॥ १० ॥

गर्जमानास्तदा दैत्यास्तारकेषासुरेषा ङ ।
 कम्पयन्तो भुवं पादकर्मैर्वल्गुनकारकाः ॥ ११ ॥

तच्छ्रुत्वा रवमत्युग्रं सर्वे देवा विनिर्भयाः ।
 अैकपद्येन योत्तस्थुर्योद्धुकामाश्च तारकम् ॥ १२ ॥

गजमारोप्य देवेन्द्रः कुमारं ह्यग्रतोऽभवत् ।
 सुरसैन्येन मडता लोकापालैः समावृतः ॥ १३ ॥

तदा दुन्दुभयो नेदुर्भेरीतूर्याण्यनेकशः ।
 वीणावेणुमृदङ्गानि तथा गन्धर्वनिस्स्वनाः ॥ १४ ॥

गञ्जं दत्त्वा मडेन्द्राय कुमारो यानमारुढत् ।
 अनेकाश्चर्यसम्भूतं नानारत्नसमन्वितम् ॥ १५ ॥

विमानमारुह्य तदा मडायशाः
 स शाङ्गुलिःसर्वगुणैरुपेतः ।
 श्रिया समेतः परया बभौ मडान्
 संवीज्यमानश्चमरैर्मडाप्रलैः ॥ १६ ॥

प्रायेतसं छत्रमतीवसुप्रभं
 रत्नैरुपेतं विविधैर्विराजितम् ।
 धृतं तदा तथ्य कुमारमूर्ध्नि वै

उच्यन्तथान्द्रैः किरणैर्महाप्रभैः ॥ १७ ॥
 मिलितास्ते तदा सर्वे देवाः शङ्कपुरोगमाः ।
 स्वैः स्वैर्बलैः परिवृता युद्धकामा मडाबलाः ॥ १८ ॥
 अवे देवाश्च दैत्याश्च योद्धुकामाः स्थिता भुवि ।
 सैन्येन मडता तेन व्यूढं कृत्वा पृथक् पृथक् ॥ १९ ॥
 ते सेने सुरदैत्यानां शुशुभाते परस्परम् ।
 उन्तुकामे तदान्योन्यं स्तूयमाने य बन्दिभिः ॥ २० ॥
 उभे सेने तदा तेषामगर्जतां वनोपमे ।
 भयङ्करेऽत्यवीराणामितरेषां सुभाचले ॥ २१ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्र बलोन्मत्ताः परस्परम् ।
 दैत्या देवा मडावीरा युयुधुः क्रोधविह्वलाः ॥ २२ ॥
 आसीत्सुतुमुलं युद्धं देवदैत्यसमाकुलम् ।
 रुण्डमुण्डाङ्कितं सर्वं क्षणेन समपद्यत ॥ २३ ॥
 भूमौ निपतितास्तत्र शतशोऽथ सडस्रशः ।
 निकृत्ताङ्गा मडाशस्त्रैर्निडता वीरसम्भताः ॥ २४ ॥
 केषाञ्चिद्धाडवश्छिन्नाः षड्गपातैः सुदारुणैः ।
 केषाञ्चिद्दूरवश्छिन्ना वीराणां मानिनां मृधे ॥ २५ ॥
 केचिन्मथितसर्वाङ्गा गदाभिर्मुद्गरैस्तथा ।
 केचिन्निर्भिन्नदृष्टयाः पाशैर्बल्लैश्च पातिताः ॥ २६ ॥
 केचिद्दिदारिताः पृष्ठे कुन्तैरृष्टिभिरकुशैः ।
 छिन्नान्यपि शिरांस्येव पतितानि य भूतले ॥ २७ ॥
 बडूनि य कबन्धानि नृत्यमानानि तत्र वै ।
 वल्गमानानि शतशो उधतास्त्रकराणि य ॥ २८ ॥
 नधः प्रवर्तितास्तत्र शतशोऽसृज्वडास्तदा ।
 भूतप्रेताद्यस्तत्र शतशश्च समागताः ॥ २९ ॥
 गोमायवश्शेवाः तत्र भक्षयन्तः पलं बडु ।
 तथा गृध्रवटा श्येना वायसा मांसभक्षकाः ॥

बुभुजुः पतितानां य पलानि सुबद्धनि वै । ३० ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र तारकाभ्यो मडाबलः ।

सैन्येन मडता सद्यो ययौ योद्धुं सुरान् प्रति ॥ ३१ ॥

देवा दृष्ट्वा समायान्तं तारकं युद्धदुर्मदम् ।

योद्धुकामं तदा सद्यो ययुः शकाद्यस्तदा ।

बभूवाथ मडोन्नादःसेनयोःरुभयोरपि ॥ ३२ ॥

अथाभूद् द्रुद्धयुद्धं छि सुरासुरविमर्दनम् ।

यं दृष्ट्वा उर्षिता वीराः क्लीबाश्च भयमागताः ॥ ३३ ॥

तारको युयुधे युद्धे शकेण दितिजो बली ।

अग्निना सल संद्राद्यो जम्भेनैव यमः स्वयम् ॥ ३४ ॥

मडाप्रभुर्नैरृतेन पाशी सल बलेन य ।

सुवीरो वायुना सार्धं पवमानेन गुड्यराट् ॥ ३५ ॥

ईशानेन सभं शम्भुर्युयुधे रणवित्तमः ।

शुम्भः शेषेण युयुधे कुम्भश्चन्द्रेण दानवः ॥ ३६ ॥

कुञ्जरो मिडिरेणानौ मडाबलपराक्रमः ।

युयुधे परमास्त्रैश्च नानायुद्धविशारदः ॥ ३७ ॥

अेवं द्रुद्धेन युद्धेन मडता य सुरासुराः ।

सङ्गरे युयुधुःसर्वे बलेन कृतनिश्चयाः ॥ ३८ ॥

अन्योन्यं स्पर्द्धमानास्तेऽमरा दैत्या मडाबलाः ।

तस्मिन्देवासुरे युद्धे दृष्ट्या अभवन्मुने ॥ ३९ ॥

तदा य तेषां सुरदानवानां

बभूव युद्धं तुमुलं जयैषिणाम् ।

सुभावलं वीरमनस्विनां वै

भयावलं यैव तथेतरेषाम् ॥ ४० ॥

मडी मडारौद्रतरा विनष्टैः

सुरासुरैर्वै पतितैरनेकशः ।

तस्मिन्नगम्यातिभयानका तदा

जाता मडासौभ्यवडा मनस्विनाम् ॥ ४१ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં ચતુર્થે કુમારખણ્ડે યુદ્ધપ્રારમ્ભવર્ણનં નામ સપ્તમોઽધ્યાયઃ ॥
૨.૪.૭ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં ચતુર્થઃ કુમારખણ્ડે

૨.૪.૮. અષ્ટમોઽધ્યાયઃ । દેવદૈત્યયુદ્ધવર્ણનમ્ ।

બ્રહ્મોવાચ

ઇતિ તે વર્ણિતસ્તાત દેવદાનવ સેનયોઃ ।

સડ્ગ્રામસ્તુમુલોઽતીવ તત્પ્રભ્વોઃ શૃણુ નારદ ॥ ૧ ॥

એવં યુદ્ધેઽતિતુમુલે દેવદાનવસક્લ્લથે ।

તારકેણૈવ દેવેન્દ્રઃ શક્ત્યા પરમયા સહ ॥ ૨ ॥

સઘઃ પપાત નાગાશ્ચ ધરણ્યાં મૂર્ચ્છિતોઽભવત્ ।

પરં કશ્મલમાપેદે વજ્રધારી સુરેશ્વરઃ ॥ ૩ ॥

તથૈવ લોકપાઃ સર્વેઽસુરૈશ્ચ બલવત્તરૈઃ ।

પરાજિતા રણે તાત મહારણવિશારદૈઃ ॥ ૪ ॥

અન્યેઽપિ નિર્જરા દૈત્યૈર્યુદ્ધમાનાઃ પરાજિતાઃ ।

અસહન્તો હિ તત્તેજઃ પલાયનપરાયણાઃ ॥ ૫ ॥

જગર્જુરસુરાસ્તત્ર જયિનઃ સુકૃતોદ્યમાઃ ।

સિંહનાદં પ્રકુર્વન્તઃ કોલાહલપરાયણાઃ ॥ ૬ ॥

એતસ્મિન્નન્તરે તત્ર વીરભદ્રો રુષાન્વિતઃ ।

આસસાદ ગણૈર્વીરૈસ્તારકં વીરમાનિનમ્ ॥ ૭ ॥

નિર્જરાન્ પૃષ્ઠતઃ કૃત્વા શિવકોપોદ્ભવો બલી ।

તત્સમ્મુખો બભૂવાથ યોદ્ધુકામો ગણાગ્રણીઃ ॥ ૮ ॥

તદા તે પ્રમથાઃ સર્વે દૈત્યાશ્ચ પરમોત્સવાઃ ।

યુયુધુઃ સંયુગેઽન્યોન્યં પ્રસક્તાશ્ચ મહારણે ॥ ૯ ॥

ત્રિશૂલૈરૃષ્ટિભિઃ પાશૈઃ ખડ્ગૈઃ પરશુપદ્વિશૈઃ ।

निजधुःसमरेऽन्योऽन्यं रणे रणविशारदाः ॥ १० ॥

तारको वीरभद्रेण स त्रिशूलाढतो भृशम् ।

पपात सडसा भूमौ क्षणं मूर्छापरिप्लुतः ॥ ११ ॥

उत्थाय स द्रुतं वीरस्तारको दैत्यसत्तमः ।

लब्धसंज्ञो बलाच्छक्त्या वीरभद्रं जघान ह ॥ १२ ॥

वीरभद्रस्तथा वीरो मडातेजा छि तारकम् ।

जघान त्रिशिपेनाशु घोरेण निशितेन तम् ॥ १३ ॥

सोऽपि शक्त्या वीरभद्रं जघान समरे ततः ।

तारको दितिजाधीशः प्रबलो वीरसम्मतः ॥ १४ ॥

अेवं संयुद्ध्यमानौ तौ जघ्नतुश्चेतरेतम् ।

नानास्त्रशस्त्रैः समरे रणविधाविशारदौ ॥ १५ ॥

तयोर्मडात्मनोस्तत्र द्रुद्धयुद्धमभूत्तदा ।

सर्वेषां पश्यतामेव तुमुलं रोमलर्षणम् ॥ १६ ॥

ततो भेरीमृदङ्गाश्च पटलानकगोमुष्पाः ।

विनेदुर्विडता वीरैः शृण्वतां सुभयानकाः ॥ १७ ॥

युयुधातेतिसन्नद्धौ प्रडारैर्जरीकृतौ ।

अन्योऽन्यमतिसंरब्धौ तौ भुधाङ्गारकाविव ॥ १८ ॥

अेवं दृष्ट्वा तदा युद्धं वीरभद्रस्य तेन य ।

तत्र गत्वा वीरभद्रमवोचस्त्वं शिवप्रियः ॥ १९ ॥

नारद उवाच

वीरभद्र मडावीर गणानामत्राणीर्भवान् ।

निवर्तस्व रणादस्माद्रोच्यते न वधस्त्वया ॥ २० ॥

अेवं निशम्य त्वद्वाक्यं वीरभद्रो गणात्राणीः ।

अवदत्स रुषाविष्टस्त्वां तदा तु कृताञ्जलिः ॥ २१ ॥

वीरभद्र उवाच

मुनिवर्य मडाप्राज्ञ शृणु मे परमं वयः ।

तारकं य वधिष्यामि पश्य मेऽद्य पराक्रमम् ॥ २२ ॥

आनयन्ति य ये वीराःस्वामिनं रणसंसदि ।

ते पापिनो महाकवीषा विनश्यन्ति रणं गताः ॥ २३ ॥

असद्रतिं प्राप्नुवन्ति तेषां य निरयो ध्रुवम् ।

वीरभद्रो हि विज्ञेयो न वाच्यस्ते कदाचन ॥ २४ ॥

शस्त्रास्त्रैर्भिन्नगात्रा ये रणं कुर्वन्ति निर्भयाः ।

छडामुत्र प्रशंस्यास्ते लभन्ते सुभमदृढुतम् ॥ २५ ॥

शृण्वन्तु मम वाक्यानि देवा हरिपुरोगमाः ।

अतारकां महीमघ करिष्ये स्वामिवर्जितः ॥ २६ ॥

धृत्युक्त्वा प्रमथेस्साह्यं वीरभद्रो हि शूलधृक् ।

विचिन्त्य मनसा शम्भुं युयुधे तारकेण हि ॥ २७ ॥

वृषाडुढैरनेकैश्च त्रिशूलवरधारिभिः ।

महावीरैः त्रिनेत्रैश्च स रेजे रणसङ्गतः ॥ २८ ॥

कोलाहलं प्रकुर्वन्तो निर्भयाः शतशो गणाः ।

वीरभद्रं पुरस्कृत्य युयुधुर्दानवैः सल ॥ २९ ॥

असुरास्तेऽपि युयुधुः तारकासुरज्जुविनः ।

बलोत्कटा महावीरा मर्दयन्तो गणान् रुषा ॥ ३० ॥

पुनः पुनश्चैव बभूव सङ्गरो

महोत्कटो दैत्यवरैर्गणानाम् ।

प्रदर्भमाणः परमास्त्रकोविदाः

तदा गणास्ते जयिनो बभूवुः ॥ ३१ ॥

गणैर्जितास्ते प्रबलैरसुरा विमुषा रणे ।

पलायनपरा जाता व्यथिता व्यग्रमानसाः ॥ ३२ ॥

अेवं भ्रष्टे स्वसैन्यं तद् दृष्ट्वा तत्पालकोऽसुरः ।

तारको हि रुषाविष्टो ङन्तुं देवगणान् ययौ ॥ ३३ ॥

भुजानामयुतं कृत्वा सिंहामारुह्य वेगतः ।

पातयामास तान्देवान् गणांश्च रणामूर्ध्वनि ॥ ३४ ॥

स दृष्ट्वा तस्य तदर्धं वीरभद्रो गणाग्रणीः ।

थकार सुमहत्कोपं तद्ग्राह्य मडाबली ॥ ३५ ॥

स्मृत्वा शिवपदाभ्मोजं जग्राह त्रिशिषं परम् ।

जश्वलुस्तेजसा तस्य दृशः सर्वा नभस्तथा ॥ ३६ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे स्वामी वारयामास तं रणात् ।

वीरबाहुमुभा-सधो मडाकौतुकदर्शकः ॥ ३७ ॥

तदाज्ञया वीरभद्रो निवृत्तोऽभूद्रणात्तदा ।

कोपं यडे मडावीरस्तारकोऽसुरनायकः ॥ ३८ ॥

यकार बाणवृष्टिं च सुरोपरि तदाऽसुरः ।

तमोऽऽह्वासीत्सुरा-सधो नानास्त्ररणकोविदः ॥ ३९ ॥

अेवं कृत्वा मडत्तर्भ तारकोऽसुरपालकः ।

सर्वेषामपि देवानामशङ्गो बलिनां वरः ॥ ४० ॥

अेवं निड-न्यमानांस्तान् दृष्ट्वा देवान् भयाकुलान् ।

कोपं कृत्वा रणायाशु सन्नद्धोऽभवदभ्युतः ॥ ४१ ॥

यङ्कं सुदर्शनं शार्ङ्गं धनुरादाय सायुधः ।

अभ्युद्यथौ मडादैत्यं रणाय भगवान् हरिः ॥ ४२ ॥

ततःसमभवद्युद्धं हरितारकयोर्मडत् ।

लोमडर्षणमत्युग्रं सर्वेषां पश्यतां मुने ॥ ४३ ॥

गदामुधुम्य स हरिर्जघानासुरमोजसा ।

द्विधा यकार तां दैत्यस्त्रिशिषेन मडाबली ॥ ४४ ॥

ततः स कुद्धो भगवान्देवानामभयङ्करः ।

शार्ङ्गय्युतैः शरव्यूडैर्जघानासुरनायकम् ॥ ४५ ॥

सोऽपि दैत्यो मडावीरस्तारकः परवीरडा ।

यिच्छेद सकलान्बाणा-स्वशरैर्निशितैर्द्रुतम् ॥ ४६ ॥

अथ शङ्क्या जघानाशु मुरारिं तारकासुरः ।

भूमौ पपात स हरिस्तत्प्रडारेण मूर्च्छितः ॥ ४७ ॥

जग्राड स रुषा यङ्कमुत्थितः क्षणतोऽभ्युतः ।

सिडनादं मडत्कृत्वा जवलज्जवालासमाकुलम् ॥ ४८ ॥

तेन तं च जघानासौ दैत्यानामधिपं हरिः ।

तत्प्रडारेण मडता व्यथितो न्यपतद्भुवि ॥ ४९ ॥

पुनश्चोत्थाय दैत्येन्द्रस्तारकोऽसुरनायकः ।
शिखेऽ त्वरितं यत् स्वशक्त्यातिबलान्वितः ॥ ५० ॥

पुनस्तथा महाशक्त्या जघानामरवल्लभम् ।
अभ्युतोऽपि महावीरो नन्दकेन जघान तम् ॥ ५१ ॥

येवमन्योऽन्यमसुरो विषगुश्च बलवानुभौ ।
युयुधाते रणे भूरि तत्राक्षतबलौ मुने ॥ ५२ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थे कुमारभाषे देव दैत्यसामान्ययुद्धवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः
॥ २.४.८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थः कुमारभाषे

२.४.९. नवमोऽध्यायः । तारकेण सप्त वीरभद्रविषगोर्धोरयुद्धवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच

देवदेव गुह्यस्वामिन् शाङ्करे पार्वतीसुत ।
न शोभते रणे विषगुतारकासुरयोर्वृथा ॥ १ ॥

विषगुना न हि वध्योऽसौ तारको बलवानिति ।
मया दत्तवरस्तस्मात्सत्यं सत्यं वदाम्यहम् ॥ २ ॥

नान्यो लन्तास्य पापस्य त्वां विना पार्वतीसुत ।
तस्मात्त्वया हि कर्तव्यं वचनं मे महाप्रभो ॥ ३ ॥

सन्नद्धो भव दैत्यस्य वधायाशु परन्तप ।
तद्गर्धार्थं समुत्पन्नः शङ्करात्त्वं शिवासुत ॥ ४ ॥

रक्ष रक्ष महावीर त्रिदशान् व्यथितान् रणे ।
न बालस्त्वं युवा नैव किं तु सर्वेश्वरः प्रभुः ॥ ५ ॥

शङ्कं पश्य तथा विषगुं व्याकुलं च सुरान् गाणान् ।
येनं जहि महादैत्यं त्रैलोक्यं सुभितं कुरु ॥ ६ ॥

अनेन विजितश्चेन्द्रो लोकपालैः पुरा सप्त ।

विष्णुश्चापि महावीरो तर्जितस्तपसो बलात् ॥ ७ ॥

त्रैलोक्यं निर्जितं सर्वमसुरेण दुरात्मना ।

धृष्टानो तव सान्निध्यात्पुनर्युद्धं कृतं य तैः ॥ ८ ॥

तस्मात्त्वया निडन्तव्यस्तारकः पापपूरुषः ।

अन्यवधो न यैवायं मद्दराच्छुक्रात्मज ॥ ९ ॥

धृति श्रुत्वा मम वयः कुमारः शक्रात्मजः ।

विजडास प्रसन्नात्मा तथास्त्विति वयोऽश्रवीत् ॥ १० ॥

विनिश्चित्यासुरवधं शाङ्करिःस महाप्रभुः ।

विमानादवतीर्याथ पदातिरभवत्तदा ॥ ११ ॥

पदभ्यां तदासौ परिधावमानो

रेजेऽतिवीरः शिवजः कुमारः ।

करे समादाय महाप्रभां तां

शक्तिं मडोल्कामिव दीप्तिदीप्ताम् ॥ १२ ॥

दृष्ट्वा तमायान्तमतिप्रयत्न-

मव्याकुलं षण्मुभमप्रमेयम् ।

दैत्यो बलाघे सुरसत्तमान्स

कुमार अेष द्विषतां प्रडन्ता ॥ १३ ॥

अनेन साकं ल्यडमेकवीरो

योत्स्ये य सर्वानडमेव वीरान् ।

गाणांश्च सर्वानपि धातयामि

सलोडपालान् हरिनायकांश्च ॥ १४ ॥

धृत्येवमुक्त्वा स तदा महाबलः

कुमारमुद्दिश्य ययौ य योद्धुम् ।

जग्राड शक्तिं परमाद्भुतां य

स तारको देववरान् बलाघे ॥ १५ ॥

तारक उवाच

कुमारो मेऽग्रतश्चाद्य भवद्भिश्च कथं कृतः ।

यूयं गतत्रपा देवा विशेषाच्छकडेशवौ ॥ १६ ॥

पुरैताभ्यां कृतं कर्म विरुद्धं वेदमार्गतः ।

तच्छृणुध्वं मया प्रोक्तं वर्णयामि विशेषतः ॥ १७ ॥

तत्र विष्णुश्छली द्रोणी ज्यविवेकी विशेषतः ।

बलिर्येन पुरा बद्धश्छलमाश्रित्य पापतः ॥ १८ ॥

तेनैव यत्नतः पूर्वमसुरौ मधुकैटभौ ।

शिरोडीनौ कृतौ धौत्याद्भेदमार्गो विवर्जितः ॥ १९ ॥

मोडिनीरूपतोऽनेन पङ्क्तिभेदः कृतो हि वै ।

देवासुरसुधापाने वेदमार्गो विगर्हितः ॥ २० ॥

रामो भूत्वा उता नारी वाली विध्वंसितो हि सः ।

पुनर्वैश्रवाणो विप्रो उतो नीतिर्दता श्रुतेः ॥ २१ ॥

पापं विना स्वकीया स्त्री त्यक्त्वा पापरतेन यत् ।

तत्रापि श्रुतिमार्गश्च ध्वंसितः स्वार्थहेतवे ॥ २२ ॥

स्वजनन्याः शिरश्छिन्नमवतारे रसाभ्यङ्गे ।

गुरुपुत्रापमानश्च कृतोऽनेन दुरात्मना ॥ २३ ॥

कृष्णो भूत्वान्यनार्यश्च दूषिताः कुलधर्मतः ।

श्रुतिमार्गं परित्यज्य स्वविवाहाः कृतास्तथा ॥ २४ ॥

पुनश्च वेदमार्गो हि निन्दितो नवमे भवे ।

स्थापितं नास्तिकमतं वेदमार्गविरोधकृत् ॥ २५ ॥

अेवं येन कृतं पापं वेदमार्गं विसृज्य वै ।

स कथं विजयेद्बुद्धे भवेद्धर्मवतां वरः ॥ २६ ॥

भ्राता जयेष्ठश्च यस्तस्य शङ्कः पापी मलान्ततः ।

तेन पापान्यनेकानि कृतानि निजहेतुतः ॥ २७ ॥

निङ्कृतो हि द्वितेर्गर्भः स्वार्थं हेतोर्विशेषतः ।

धर्षिता गौतमस्त्री वै उतो वृत्रश्च विप्रजः ॥ २८ ॥

विश्वरूपद्विजातेर्वै भागिनेयस्य यद्गुरोः ।

निङ्कृतानि य शीर्षाणि तदध्वाध्वंसितः श्रुतेः ॥ २९ ॥

कृत्वा बहूनि पापानि हरिः शङ्कः पुनःपुनः ।

तेजोभिर्विदतावेव नष्टवीर्यो विशेषतः ॥ ३० ॥

तयोर्बलेन नो यूयं सङ्ग्रामे जयमाप्स्यथ ।
किमर्थं मूढतां प्राप्य प्राणांसत्यक्तुमिडागताः ॥ ३१ ॥

जानन्तौ धर्ममेतौ न स्वार्थलम्पटमानसौ ।
धर्मं विनाऽमराः कृत्यं निष्कलं सकलं भवेत् ॥ ३२ ॥

महाधृष्टाविमौ मेऽद्य कृतवन्तौ पुरश्शिशुम् ।
अहं बालं वधिष्यामि तयोः सोऽपि भविष्यति ॥ ३३ ॥

किं तु बाल एतो यायाद् दूरं प्राणपरीप्सया ।
एत्युक्तवोद्दिश्य य उरी वीरभद्रमुवाच सः ॥ ३४ ॥

पुरा उतास्त्वया विप्रा दक्षयज्ञे ऽयनेकशः ।
तत्कर्मणः कृलं याद्ये दर्शयिष्यामि तेऽनघ ॥ ३५ ॥

ब्रह्मोवाच

एत्येवमुक्त्वा तु विधूय पुण्यं
निजं स तन्निन्दनकर्मणा वै ।
जग्राह शक्तिं परमाद्भुतां य
स तारको युद्धवतां वरिष्ठः ॥ ३६ ॥

तं बालान्तिकमायान्तं तारकासुरभोजसा ।
आजघान य वज्रेण शको गुडपुरस्सरः ॥ ३७ ॥

तेन वज्रप्रदारेण तारको जर्जरीकृतः ।
भूमौ पपात सडसा निन्दाडतबलः क्षणम् ॥ ३८ ॥

पतितोऽपि समुत्थाय शक्त्या तं प्राडरद्रुषा ।
पुरन्दरं गजस्थं हि पातयामास भूतले ॥ ३९ ॥

डाडाकारो मलानासीत्पतिते य पुरन्दरे ।
सेनायां निर्जराणां हि तद् दृष्ट्वा ऽवेश आविशत् ॥ ४० ॥

तारकेणाऽपि तत्रैव यत्कृतं कर्म दुःखदम् ।
स्वनाशकारणं धर्मविरुद्धं तन्निबोध मे ॥ ४१ ॥

पतितं य पदाङ्गभ्य उस्ताद्भ्रं प्रगृह्य वै ।
पुनरुद्भ्रजघातेन शकमाताऽयद्भृशम् ॥ ४२ ॥

अयं तिरस्कृतं दृष्ट्वा शकं विष्णुः प्रतापवान् ।

यङ्मुद्यस्य भगवांस्तारकं स जघान ७ ॥ ४३ ॥

यङ्प्रडाराभिहतो निपपात क्षितौ हि सः ।

पुनरुत्थाय दैत्येन्द्रः शक्त्या विष्णुं जघान तम् ॥ ४४ ॥

तेन शक्तिप्रडारेण पतितो भुवि याय्युतः ।

डाडाकरो मडानासीय्युकुशुश्चाऽतिनिर्जराः ॥ ४५ ॥

निमेषेण पुनर्विष्णुर्यावदुत्तिष्ठते स्वयम् ।

तावत्स वीरभद्रो हि तत्क्षणादागतोऽसुरम् ॥ ४६ ॥

त्रिशूलं य समुद्यम्य वीरभद्रः प्रतापवान् ।

तारकं दितिजाधीशं जघान प्रसभं बली ॥ ४७ ॥

तत्रिशूलप्रडारेण स पपात क्षितौ तदा ।

पतितोऽपि मडातेजास्तारकः पुनरुत्थितः ॥ ४८ ॥

कृत्वा क्रोधं मडावीरःसकलासुरनायकः ।

जघान परया शक्त्या वीरभद्रं तदीरसि ॥ ४९ ॥

वीरभद्रोऽपि पतितो भूतले मूर्छितः क्षणम् ।

तथ्यक्त्या परया क्रोधान्निहतो वक्षसि ध्रुवम् ॥ ५० ॥

सगणाम्बैव देवास्ते गन्धर्वोरगराक्षसाः ।

डाडाकारेण मडता युक्कुशुश्च मुहुर्मुहुः ॥ ५१ ॥

निमेषमात्रात्सडसा मडौजाः

स्स वीरभद्रो द्विषतां निहन्ता ।

त्रिशूलमुद्यम्य तडित्प्रकाशं

जाज्वल्यमानं प्रभया विरेजे ॥ ५२ ॥

स्वरोशिषा भासितदिवितानं

सूर्येन्दुभिर्भाग्निसमानमाऽऽलम् ।

मडाप्रभं वीरभयावहं परं

कालाप्यमत्यन्तकरं मडोज्ज्वलम् ॥ ५३ ॥

यावत्रिशूलेन तदा हन्तुकामो मडाबलः ।

वीरभद्रोऽसुरं तावत्कुमारेण निवारितः ॥ ५४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां चतुर्थे कुमारभाएऽे तारकवाक्यशङ्खविष्णुवीरभद्रयुद्धवर्णनं नाम
नवमोऽध्यायः ॥ २.४.९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां चतुर्थः कुमारभाएऽे

२.४.१०. दशमोऽध्यायः । तारकासुरवधः देवोत्सववर्णनञ्च ।

ब्रह्मोवाच

निवार्य वीरभद्रं तं कुमारः परवीरहा ।

समैच्छत्तारकवधं स्मृत्वा शिवपदाम्बुजौ ॥ १ ॥

जगर्जाथ महातेजाः कार्तिकेयो महाबलः ।

सन्नद्धः सोऽभवत्कुङ्कुमैः सैन्येन मडता वृतः ॥ २ ॥

तदा जय जयेत्युक्तं सर्वैर्देवगणैस्तथा ।

संस्तुतो वाग्भिरिष्टाभिस्तदैव य सुरर्षिभिः ॥ ३ ॥

तारकस्य कुमारस्य सङ्ग्रामोऽतीव दुःसहः ।

जातस्तदा महाघोरः सर्वभूत भयङ्करः ॥ ४ ॥

शक्तिहस्तौ य तौ वीरौ युयुधाते परस्परम् ।

सर्वेषां पश्यतां तत्र महाश्चर्यवतां मुने ॥ ५ ॥

शक्तिनिर्भिन्नदेहौ तौ महासाधनसंयुतौ ।

परस्परं वञ्चयन्तौ सिंहाविव महाबलौ ॥ ६ ॥

वैतालिकं समाश्रित्य तथा ज्येष्ठं मतम् ।

प्राप्तं य समाश्रित्य शक्त्या शक्तिं विजघ्नतुः ॥ ७ ॥

ओम्भिर्मन्त्रैर्महावीरौ यङ्कतुर्युद्धमद्भुतम् ।

अन्योऽन्यं साधकौ भूत्वा महाबलपराङ्मौ ॥ ८ ॥

महाबलं प्रकुर्वन्तौ परस्परवधैषिणौ ।

जघ्नतुः शक्तिधाराभि रणे रणविशारदौ ॥ ९ ॥

मूर्ध्नि कण्ठे तथा चोर्वोर्जान्चोच्चैव कटीतटे ।

वक्षस्युरसि पृष्ठे य विच्छिद्युश्च परस्परम् ॥ १० ॥

तदा तौ युध्यमानौ य उन्तुकामौ मलाबलौ ।

वल्गान्तौ वीरशब्दैश्च नानायुद्धविशारदौ ॥ ११ ॥

अभवन्नेक्षकाः सर्वे देवा गन्धर्वकिन्नराः ।

उच्युः परस्परं तत्र कोऽस्मिन् युद्धे विजेष्यते ॥ १२ ॥

तदा नभोगता वाणी जगौ देवांश्च सान्त्वयन् ।

असुरं तारकं यात्र कुमारोऽयं उनिष्यति ॥ १३ ॥

मा शोच्यतां सुरैः सर्वे सुप्तेन स्थीयतामिति ।

युष्मदर्थं शङ्करो हि पुत्ररूपेण संस्थितः ॥ १४ ॥

श्रुत्वा तदा तां गगने समीरितां

वायं शुभां स प्रमथैः समावृतः ।

निउन्तुकामः सुषितः कुमारको

दैत्याधिपं तारकमाश्रुत्तदा ॥ १५ ॥

शक्त्या तथा मलाबालुराजघान स्तनान्तरे ।

कुमारः स्म रुषाविष्टस्तारकासुरमोजसा ॥ १६ ॥

तं प्रहारमनादृत्य तारको दैत्यपुङ्गवः ।

कुमारं यापि सङ्कुब्धः स्वशक्त्या सञ्जघान सः ॥ १७ ॥

तेन शक्तिप्रहारेण शाङ्करिर्भूर्च्छितोऽभवत् ।

मुडूर्ताश्चेतनां प्राप स्तूयमानो मलर्षिभिः ॥ १८ ॥

यथा सिंही मद्येन्मतो उन्तुकामस्तथासुरम् ।

कुमारस्तारकं शक्त्या स जघान प्रतापवान् ॥ १९ ॥

अेवं परस्परं तौ हि कुमारश्चापि तारकः ।

युयुधातेऽतिसंरब्धौ शक्तियुद्धविशारदौ ॥ २० ॥

अभ्यासपरमावास्तामन्योच्यं विजिगीषया ।

पदातिनौ युध्यमानौ शित्ररूपौ तरस्विनौ ॥ २१ ॥

विविधैर्धातपुञ्जैस्तावन्योच्यं विनिजघ्नतुः ।

नानामार्गान्प्रकुर्वन्तौ गर्जन्तौ सुपराङ्मौ ॥ २२ ॥

अवलोकपराः सर्वे देवगन्धर्वकिन्नराः ।

विस्मयं परमं जग्मुर्नोयुः किञ्चन तत्र ते ॥ २३ ॥

न ववौ पवमानश्च निष्प्रभोऽभूद्विवाकरः ।

यथाव वसुधा सर्वा सशैलवनकानना ॥ २४ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र लिमालयमुष्मा धराः ।

स्नेहार्दितास्तदा जग्मुः कुमारं य परीप्सवः ॥ २५ ॥

ततः स दृष्ट्वा तान्सर्वान्भयभीतांश्च शाङ्करिः ।

पर्वतान्गिरिजापुत्रो बभाषे परिबोधयन् ॥ २६ ॥

कुमार उवाच

मा भिद्यतां महाभागा मा चिन्तां कुर्वतां नगाः ।

घातयाम्यद्य पापिष्ठे सर्वेषां वः प्रपश्यताम् ॥ २७ ॥

अेवं समाश्रास्य तदा पर्वतान् निर्जरान् गणान् ।

प्रणम्य गिरिजां शम्भुमाददे शक्तिमुत्प्रभाम् ॥ २८ ॥

तं तारकं उन्तुमनाः करशक्तिर्भडाप्रभुः ।

विरराज महावीरः कुमारः शम्भुबालकः ॥ २९ ॥

शक्त्या तथा जघानाथ कुमारस्तारकासुरम् ।

तेजसाढ्यः शङ्करस्य लोककलेशकरं य तम् ॥ ३० ॥

पपात सद्यः सलसा विशीर्णाङ्गोऽसुरः क्षितौ ।

तारकाप्यो महावीरःसर्वासुरगणाधिपः ॥ ३१ ॥

कुमारेण उतः सोऽतिवीरः स भवु तारकः ।

लयं ययौ य तत्रैव सर्वेषां पश्यतां मुने ॥ ३२ ॥

तथा तं पतितं दृष्ट्वा तारकं बलवत्तरम् ।

न जघान पुनर्वीरः स गत्वा व्यसुमाहवे ॥ ३३ ॥

उते तस्मिन्महादैत्ये तारकाप्ये महाबले ।

क्षयं प्राणीता बहवोऽसुरा देवगणैस्तदा ॥ ३४ ॥

डेयिदृभीताः प्राञ्जलयो बभूवुस्तत्र याहवे ।

छिन्नभिन्नाङ्गकाः डेयिन्मृता दैत्याःसुस्रशः ॥ ३५ ॥

डेयिज्जताः कुमारस्य शरणां शरणार्थिनः ।

वदन्तः पाछि पाडीति दैत्याः साञ्जलयस्तदा ॥ ३६ ॥

क्रियन्तश्च उतास्तत्र क्रियन्तश्च पलायिताः ।
 पलायमाना व्यथितास्ताडिता निजर्णैर्गणैः ॥ ३७ ॥
 सडस्रशः प्रविष्टास्ते पाताले य जिञ्जुषवः ।
 पलायमानास्ते सर्वे भद्राशा दैन्यमागताः ॥ ३८ ॥
 अ एवं सर्वं दैत्यसैन्यं भ्रष्टं जातं मुनीश्वर ।
 न केचित्तत्र सन्तस्थुर्गाण्डेवभयात्तदा ॥ ३९ ॥
 आसीन्निष्कण्टकं सर्वं उते तस्मिन्दुरात्मनि ।
 ते देवाः सुभमापन्नाः सर्वे शङ्काद्यस्तदा ॥ ४० ॥
 अ एवं विजयमापन्नं कुमारं निम्बिलाः सुराः ।
 बभूवुर्युगपद् दृष्टास्त्रिलोकाश्च महासुभा ॥ ४१ ॥
 तदा शिवोऽपि तं ज्ञात्वा विजयं कार्तिकस्य य ।
 तत्राजगाम स मुदा सगणः प्रियया सड ॥ ४२ ॥
 स्वात्मजं स्वाङ्गमारोप्य कुमारं सूर्यवर्धसम् ।
 लालयामास सुप्रीत्या शिवा य स्नेहसङ्कुला ॥ ४३ ॥
 डिमालयस्तदागत्य स्वपुत्रैः परिवारितः ।
 सभन्धुःसानुगः शम्भुं तुष्टाय य शिवां गुडम् ॥ ४४ ॥
 ततो देवगणाः सर्वे मुनयः सिद्धयारणाः ।
 तुष्टुवुः शाङ्करि शम्भुं गिरिजां तुषितां भृशम् ॥ ४५ ॥
 पुष्पवृष्टिं सुमहतीं यकुश्चोपसुरास्तदा ।
 जगुर्गन्धर्वपतयो ननृतुश्चाप्सरोगणाः ॥ ४६ ॥
 वाटिन्नाणि तथा नेदुस्तदानीं य विशेषतः ।
 जयशब्दो नमः शब्दो बभूवोऽर्थैर्भुङ्गुर्भुङ्गुः ॥ ४७ ॥
 ततो भयाच्युतश्चापि सन्तुष्टोऽभूद्विशेषतः ।
 शिवं शिवां कुमारं य सन्तुष्टाव समादरात् ॥ ४८ ॥
 कुमारमग्रतः कृत्वा हरिकेन्द्रमुखाः सुराः ।
 यकुर्नीराजनं प्रीत्या मुनयश्चापरे तथा ॥ ४९ ॥
 गीतवाटिन्नाघोषेण ब्रह्मघोषेण भूयसा ।

तद्योत्सवो महानासीत्कीर्तनं च विशेषतः ॥ ५० ॥

गीतवाद्यैः सुप्रसन्नैस्तथा साञ्जलिभिर्मुने ।

स्तूयमानो जगन्नाथः सर्वैर्दिवगणैरभूत् ॥ ५१ ॥

ततःस भगवान् रुद्रो भवान्या जगदम्भया ।

सर्वैः स्तुतो जगामाथ स्वगिरिं स्वगणैर्वृतः ॥ ५२ ॥

ॐ श्री शिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां चतुर्थे कुमारभाषे तारकातारकासुरवधदेवोत्सववर्णनं नाम
दशमोऽध्यायः ॥ २.४.१० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां चतुर्थः कुमारभाषे

२.४.११. अेकादशोऽध्यायः । आणप्रलम्भवधपूर्वक कुमारविजयवर्णनं लिङ्गस्थापनञ्च ।

ब्रह्मोवाच

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र कौञ्चनामायलो मुने ।

आजगाम कुमारस्य शरणं आणपीडितः ॥ १ ॥

पलायमानो यो युद्धादसोढा तेज औश्वरम् ।

तुतोदातीव स कौञ्चं कोट्यायुतबलान्वितः ॥ २ ॥

प्रणिपत्य कुमारस्य स भक्त्या चरणाम्बुजम् ।

प्रेमनिर्भरया वाया तुष्टाव गुडमादरात् ॥ ३ ॥

कौञ्च उवाच

कुमार स्कन्द देवेश तारकासुरनाशक ।

पाडि मां शरणापन्नं आणसुरनिपीडितम् ॥ ४ ॥

सङ्गरात्ते मलासेन समुच्छिन्नः पलायितः ।

न्यपीडयञ्च माऽऽगत्य हा नाथ करुणाकर ॥ ५ ॥

तत्पीडितस्ते शरणमागतोऽहं सुदुःखितः ।

पलायमानो देवेश शरजन्मन् दयां कुरु ॥ ६ ॥

दैत्यं तं नाशय विभो बाणान् मां सुष्पीकुरु ।

दैत्यघ्नस्त्वं विशेषेण देवावनकरः स्वरट् ॥ ७ ॥

ब्रह्मोवाच

एति क्रौञ्चस्तुतःस्कन्दः प्रसन्नो भक्तपालकः ।

गृहीत्वा शक्तिमतुलां स्वां सस्मार शिवो धिया ॥ ८ ॥

शिक्षेप तां समुद्दिश्य स बाणं शङ्करात्मजः ।

महाशब्दो बभूवाथ जज्वलुश्च दिशो नभः ॥ ९ ॥

सबलं भस्मसात्कृत्वासुरं तं क्षणमात्रतः ।

गुडोपकण्ठं शक्तिः सा जगाम परमा मुने ॥ १० ॥

ततः कुमारः प्रोवाच क्रौञ्चं गिरिवरं प्रभुः ।

निर्भयः स्वगृहं गच्छ नष्टः स सबलोऽसुरः ॥ ११ ॥

तच्छ्रुत्वा स्वामिवचनं मुदितो गिरिराट् तदा ।

स्तुत्वा गुह्यं तदारतिं स्वधाम प्रत्यपद्यत ॥ १२ ॥

ततः स्कन्दो मडेशस्य मुदा स्थापितवान्मुने ।

त्रीणि लिङ्गानि तत्रैव पापघ्नानि विधानतः ॥ १३ ॥

प्रतिज्ञेश्वरनामाद्यौ कपालेश्वरमादरात् ।

कुमारेश्वरमेवाथ सर्वसिद्धिप्रदं त्रयम् ॥ १४ ॥

पुनःसर्वेश्वरस्तत्र जयस्तम्भसमीपतः ।

स्तम्भेश्वराभिधं लिङ्गं गुह्यं स्थापितवान्मुदा ॥ १५ ॥

ततः सर्वे सुरास्तत्र विष्णुप्रभृतयो मुदा ।

लिङ्गं स्थापितवन्तस्ते देवदेवस्य शूलिनः ॥ १६ ॥

सर्वेषां शिवलिङ्गानां मडिमाभूत्तदाद्भुतः ।

सर्वकामप्रदश्चापि मुक्तिदो भक्तिकारिणाम् ॥ १७ ॥

ततः सर्वे सुरा विष्णुप्रमुखाः प्रीतमानसाः ।

अैच्छन्गिरिवरं गन्तुं पुरस्कृत्य गुह्यं मुदा ॥ १८ ॥

तस्मिन्नवसरे शेषपुत्रः कुमुदनामकः ।

आजगाम कुमारस्य शरणां दैत्यपीडितः ॥ १९ ॥

प्रलम्बाभ्योऽसुरो यो हि रणादस्मात्पलायितः ।

स तत्रोपद्रवं यके प्रबलस्तारकानुगः ॥ २० ॥

सोऽथ शेषस्य तनयः कुमुदोऽधिपतेर्महान् ।
कुमारशरणं प्राप्तस्तुष्टाय गिरिजात्मजम् ॥ २१ ॥

कुमुदं उवाच
देवदेव महादेव वरतात महाप्रभो ।
पीडितोऽहं प्रलम्बेन त्वाऽहं शरणमागतः ॥ २२ ॥

पाहि मां शरणापन्नं प्रलम्बासुरपीडितम् ।
कुमार स्कन्धे देवेश तारकारे महाप्रभो ॥ २३ ॥

त्वं दीनबन्धुः करुणासिन्धुरानतवत्सलः ।
फलनिगडकर्ता हि शरण्यश्च सतां गतिः ॥ २४ ॥

कुमुदेनस्तुतश्चेत्थं विज्ञप्तस्तद्गुणाय हि ।
स्वाश्च शक्तिं स जग्राह स्मृत्वा शिवपदाम्भुजौ ॥ २५ ॥

यिक्षेप तां समुद्दिश्य प्रलम्बं गिरिजासुतः ।
महाशब्दो बभूवाथ जज्वलुश्च दिशो नभः ॥ २६ ॥

तं सायुतबलं शक्तिर्द्रुतं कृत्वा य भस्मसात् ।
गुडोपकण्ठं सलसाजगामाक्लिष्टकारिणी ॥ २७ ॥

ततः कुमारः प्रोवाच कुमुदं नागबालकम् ।
निर्भयः स्वगृहं गच्छ नष्टः स सखलोऽसुरः ॥ २८ ॥

तच्छ्रुत्वा गुडवाक्यं स कुमुदोऽधिपतेः सुतः ।
स्तुत्वा कुमारं नत्वा य पातालं मुदितो ययौ ॥ २९ ॥

अवं कुमारविजयं वर्णितं ते मुनीश्वर ।
यरितं तारकवधं परमाश्चर्यकारकम् ॥ ३० ॥

सर्वपापहरं दिव्यं सर्वकामप्रदं नृणाम् ।
धन्यं यशस्यमायुष्यं भुक्तिमुक्तिप्रदं सताम् ॥ ३१ ॥

ये कीर्तयन्ति सुयशोऽमितभाग्ययुता नराः ।
कुमारयरितं दिव्यं शिवलोकं प्रयान्ति ते ॥ ३२ ॥

श्रोष्यन्ति ये य तत्कीर्तिं भक्त्या श्रद्धान्विता जनाः ।
भुक्तिं प्राप्स्यन्ति ते दिव्यामिह भुक्त्वा परं सुभम् ॥ ३३ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં ચતુર્થે કુમારખણ્ડે બાણપ્રલમ્બવધ કુમારવિજયવર્ણનં
નામૈકાદશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૪.૧૧ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશઙ્કુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં ચતુર્થઃ કુમારખણ્ડે

૨.૪.૧૨. દ્વાદશોઽધ્યાયઃ । તારકવધાનન્તરં દેવૈઃ કૃતાસ્તુતિઃ ।

બ્રહ્મોવાચ

નિહતં તારકં દૃષ્ટ્વા દેવા વિષ્ણુપુરોગમાઃ ।

તુષ્ટુવુઃ શાઙ્કુરિ ભક્ત્યા સર્વેઽન્યે મુદ્દિતાનનાઃ ॥ ૧ ॥

દેવા ઊચુઃ ।

નમઃ કલ્યાણરૂપાય નમસ્તે વિશ્વમઙ્ગલ ।

વિશ્વબન્ધો નમસ્તેઽસ્તુ નમસ્તે વિશ્વભાવન ॥ ૨ ॥

નમોસ્તુ તે દાનવવર્યહન્ત્રે

બાણાસુરપ્રાણહરાય દેવ ।

પ્રલમ્બનાશાય પવિત્રરૂપિણે

નમોનમઃ શઙ્કુરતાત તુભ્યમ્ ॥ ૩ ॥

ત્વમેવ કર્તા જગતાં ચ ભર્તા

ત્વમેવ હર્તા શુચિજ પ્રસીદ ।

પ્રપગ્ચભૂતસ્તવ લોકભિમ્બઃ

પ્રસીદ શમ્ભ્વાત્મજ દીનબન્ધો ॥ ૪ ॥

દેવરક્ષાકર સ્વામિન્ રક્ષ નઃ સર્વદા પ્રભો ।

દેવપ્રાણાવનકર પ્રસીદ કરુણાકર ॥ ૫ ॥

હત્વા ત્વં તારકં દૈત્યં પરિવારયુતં વિભો ।

મોચિતાઃ સકલા દેવા વિપદ્ભ્યઃ પરમેશ્વર ॥ ૬ ॥

બ્રહ્મોવાચ

એવં સ્તુતઃ કુમારોઽસૌ દેવૈર્વિષ્ણુમુખૈઃ પ્રભુઃ ।

वरान्ददावभिनवान्सर्वेभ्यः कृमशो मुने ॥ ७ ॥

शैलान्निरीक्ष्य स्तुवतस्ततःस गिरिशाल्मजः ।
सुप्रसन्नतरो भूत्वा प्रोवाच प्रददद्भरान् ॥ ८ ॥

स्कन्द उवाच

यूयं सर्वे पर्वता हि पूजनीयास्तपस्विभिः ।
कर्मभिर्ज्ञानिभिश्चैव सेव्यमाना भविष्यथ ॥ ९ ॥

शम्भोर्विशिष्टरूपाणि लिङ्गरूपाणि चैव हि ।
भविष्यथ न सन्देहः पर्वता वचनाम्भम् ॥ १० ॥

योऽयं मातामहो मेऽद्य हिमवान्पर्वतोत्तमः ।
तपस्विनां महाभागः कृलद्यो हि भविष्यति ॥ ११ ॥

देवा उच्युः ।

अेवं दत्त्वा वरान् उत्वा तारकं यासुराधिपम् ।
त्वया कृताश्च सुभिनो वयं सर्वे यरायराः ॥ १२ ॥

धदानीं भलु सुप्रीत्या कैलासं गिरिशालयम् ।
जननी जनकौ द्रष्टुं शिवाशम्भू त्वमर्हसि ॥ १३ ॥

ब्रह्मोवाच

धत्युक्त्वा निभिला देवा विष्णवाद्याः प्राग्मशासनाः ।
कृत्वा महोत्सवं भूरि सकुमारा ययुर्गिरिम् ॥ १४ ॥

कुमारे गच्छति विभौ कैलासं शङ्करालयम् ।
महामङ्गलमुत्तस्थौ जयशब्दो बभूव उ ॥ १५ ॥

आरुरोऽ कुमारोऽसौ विमानं परमर्द्धिमत् ।
सर्वतोऽलङ्कृतं रभ्यं सर्वोपरि विराजितम् ॥ १६ ॥

अहं विष्णुश्च समुदौ तदा यामरधारिणौ ।
गुह मूर्ध्नि महाप्रीत्या मुनेऽभूवं ह्यतन्द्रितौ ॥ १७ ॥

धन्द्राद्या अमराः सर्वे कुर्वन्तो गुहसेवनम् ।
यथोचितं यतुर्दक्षु जग्मुश्च प्रमुदास्तदा ॥ १८ ॥

शम्भोर्जयं प्रभाषन्तः प्रापुस्ते शम्भुपर्वतम् ।
सानन्दा विविशुस्तत्रोत्थरितो मङ्गलध्वनिः ॥ १९ ॥

दृष्ट्वा शिवं शिवां चैव सर्वे विष्ववाद्यो द्रुतम् ।
 प्राणम्य शङ्करं भक्त्या करौ बद्ध्वा विनम्रकाः ॥ २० ॥
 कुमारोऽपि विनीतात्मा विमानाद्यवतीर्य य ।
 प्राणनाम मुदा शम्भुं शिवां सिंहासनस्थिताम् ॥ २१ ॥
 अथ दृष्ट्वा कुमारं तं तनयं प्राणवल्लभम् ।
 तौ दम्पती शिवौ देवौ मुमुद्यातेऽति नारद ॥ २२ ॥
 महाप्रभुःसमुत्थाप्य तमुत्सङ्गे न्यवेशयत् ।
 मूर्ध्नि जघ्नी मुदा स्नेहात्तं पस्पर्श करेण ७ ॥ २३ ॥
 महानन्दभरः शम्भुश्चकार मुष्पयुम्भनम् ।
 कुमारस्य महास्नेहात् तारकारेर्महाप्रभोः ॥ २४ ॥
 शिवापि तं समुत्थाप्य स्वोत्सङ्गे संन्यवेशयत् ।
 कृत्वा मूर्ध्नि महास्नेहात् तन्मुष्पाब्जं युयुम्भ छि ॥ २५ ॥
 तयोस्तदा महाभोदो ववृषेऽतीव नारद ।
 दम्पत्योः शिवयोस्तात भवायारं प्रकुर्वतोः ॥ २६ ॥
 तदोत्सवो महानासीन्नानाश्चर्यः शिवालये ।
 जयशब्दो नमश्शब्दो बभूवातीव सर्वतः ॥ २७ ॥
 ततःसुरगणाः सर्वे विष्ववाधा मुनयस्तथा ।
 सुप्राणम्य मुदा शम्भुं तुष्टुवुः सशिवं मुने ॥ २८ ॥
 देवा ऋचुः ।
 देवदेव महादेव भक्तानामभयप्रद ।
 नमो नमस्ते बहुशः कृपाकर मधेश्वर ॥ २९ ॥
 अद्भुता ते महादेव महालीला सुभप्रदा ।
 सर्वेषां शङ्कर सतां दीनबन्धो महाप्रभो ॥ ३० ॥
 अेवं मूढधियश्चाज्ञाः पूजायां ते सनातनम् ।
 आवाहनं न जानीमो गतिं नैव प्रभोद्भुताम् ॥ ३१ ॥
 गङ्गासलिलधाराय ज्याधाराय गुण्णात्मने ।
 नमस्ते त्रिदेशाय शङ्कराय नमोनमः ॥ ३२ ॥
 वृषाङ्गाय मधेशाय गणानां पतये नमः ।

सर्वेश्वराय देवाय त्रिलोकपतये नमः ॥ ३३ ॥

संछर्त्रे जगतां नाथ सर्वेषां ते नमो नमः ।

भर्त्रे कर्त्रे य देवेश त्रिगुणेशाय शाश्वते ॥ ३४ ॥

विसङ्गाय परेशाय शिवाय परमात्मने ।

निष्प्रपञ्चाय शुद्धाय परमायाव्ययाय य ॥ ३५ ॥

दण्डस्ताय कालाय पाशदस्ताय ते नमः ।

वेदमन्त्रप्रधानाय शतजिह्वाय ते नमः ॥ ३६ ॥

भूतं भव्यं भविष्यं य स्थावरं जङ्गमं य यत् ।

तव देहात्समुत्पन्नं सर्वथा परमेश्वर ॥ ३७ ॥

पाळि नः सर्वदा स्वामिन्प्रसीद भगवन्प्रभो ।

वयं ते शरणापन्नाः सर्वथा परमेश्वर ॥ ३८ ॥

शितिकण्ठाय रुद्राय स्वाहाकाराय ते नमः ।

अरुपाय सरुपाय विश्वरुपाय ते नमः ॥ ३९ ॥

शिवाय नीलकण्ठाय चितामस्माङ्गधारिणे ।

नित्यं नीलशिभाण्डाय श्रीकण्ठाय नमोनमः ॥ ४० ॥

सर्वप्रणतदेहाय संयमप्रणताय य ।

महादेवाय शर्वाय सर्वार्थितपदाय य ॥ ४१ ॥

त्वं ब्रह्मा सर्वदेवानां रुद्राणां नीललोहितः ।

आत्मा य सर्वभूतानां साङ्घ्यैः पुरुष उच्यसे ॥ ४२ ॥

पर्वतानां सुमेरुस्त्वं नक्षत्राणां य चन्द्रमाः ।

ऋषीणां य वसिष्ठस्त्वं देवानां वासवस्तथा ॥ ४३ ॥

ॐङ्कारस्सर्ववेदानां त्राता भव मधेश्वर ।

त्वं य लोकहितार्थाय भूतानि परिषिञ्चसि ॥ ४४ ॥

मधेश्वर महाभाग शुभाशुभनिरीक्षक ।

आध्यायास्मान्छि देवेश कर्तृन्वै वचनं तव ॥ ४५ ॥

रूपकोटिसदस्रेषु रूपकोटिशतेषु ते ।

अन्तं गन्तुं न शक्ताः स्म देवदेव नमोऽस्तु ते ॥ ४६ ॥

બ્રહ્મોવાચ

ઇતિ સ્તુત્વાડપ્પિલા દેવા વિષ્ણ્વાધાઃપ્રમુખસ્થિતાઃ ।
મુહુર્મુહુસ્સુપ્રણમ્ય સ્કન્દં કૃત્વા પુરસ્સરમ્ ॥ ૪૭ ॥

દેવસ્તુતિં સમાકર્ણ્ય શિવઃસર્વેશ્વરઃ સ્વરાટ્ ।
સુપ્રસન્નો બભૂવાથ વિજહાસ દયાપરઃ ॥ ૪૮ ॥

ઉવાચ સુપ્રસન્નાત્મા વિષ્ણ્વાદીન્સુરસત્તમાન્ ।
શકુરઃ પરમેશાનો દીનબન્ધુઃસતાં ગતિઃ ॥ ૪૯ ॥

શિવ ઉવાચ

હે હરે હે વિષે દેવા વાક્યં મે શૃણુતાદરાત્ ।
સર્વથાડહં સતાં ત્રાતા દેવાનાં વઃ કૃપાનિધિઃ ॥ ૫૦ ॥

દુષ્ટહન્તા ત્રિલોકેશઃ શકુરો ભક્તવત્સલઃ ।
કર્તા ભર્તા ચ હર્તા ચ સર્વેષાં નિર્વિકારવાન્ ॥ ૫૧ ॥

યદા યદા ભવેદ્બુધં યુષ્માકં દેવસત્તમાઃ ।
તદા તદા માં યૂયં વૈ ભજન્તુ સુખહેતવે ॥ ૫૨ ॥

બ્રહ્મોવાચ

ઇત્યાજ્ઞામાસ્તદા દેવા વિષ્ણ્વાધાઃ સમુનીશ્વરાઃ ।
શિવાં પ્રણમ્ય સશિવં કુમારં ચ મુદાન્વિતાઃ ॥ ૫૩ ॥

કથયન્તો યશો રમ્યં શિવયોઃ શાકુરેશ્ચ તત્ ।
આનન્દં પરમં પ્રાપ્ય સ્વધામાનિ યયુર્મુને ॥ ૫૪ ॥

શિવોડપિ શિવયા સાધ્દ્યં સગણઃ પરમેશ્વરઃ ।
કુમારેણયુતઃ પ્રીત્યોવાસ તસ્મિન્ગિરૌ મુદા ॥ ૫૫ ॥

ઇત્યેવં કથિતં સર્વં કૌમારં ચરિતં મુને ।
શૈવં ચ સુખદં દિવ્યં કિમન્યચ્છ્રોતુમિચ્છસિ ॥ ૫૬ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં ચતુર્થે કુમારખણ્ડે સ્વામિકાર્તિકચરિતગર્ભિતશિવાશિવચરિતવર્ણનં
નામ દ્વાદશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૪.૧૨ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां चतुर्थः कुमारपादे

२.४.१३. त्रयोदशोऽध्यायः । गाणेशोत्पत्तिः ।

सूत उवाच

तारकारेरिति श्रुत्वा वृत्तमद्भुतमुत्तमम् ।
नारदः सुप्रसन्नोऽथ पप्रच्छ प्रीतितो विधिम् ॥ १ ॥

नारद उवाच

देवदेव प्रजनाथ शिवज्ञाननिधे मया ।
श्रुतं कार्तिकसद्भुतममृतादपि चोत्तमम् ॥ २ ॥
अधुना श्रोतुमिच्छामि गाणेशं वृत्तमुत्तमम् ।
तज्जन्मचरितं दिव्यं सर्वमङ्गलमङ्गलम् ॥ ३ ॥

सूत उवाच

धत्याकार्ण्य वयस्तस्य नारदस्य महामुनेः ।
प्रसन्नमानसो ब्रह्मा प्रत्युवाच शिवं स्मरन् ॥ ४ ॥

ब्रह्मोवाच

कल्पभेदाद्गणेशस्य जनिः प्रोक्ता विधेः परात् ।
शनिदृष्टं शिरश्छिन्नं सञ्चितं गाजमाननम् ॥ ५ ॥

धदानीं श्वेतकल्पोक्ता गाणेशोत्पत्तिरुच्यते ।
यत्र स्थिन्नं शिरस्तस्य शिवेन य कृपालुना ॥ ६ ॥

सन्देहो नात्र कर्तव्यः शङ्करस्सूतिकृन्मुने ।
स हि सर्वाधिपः शम्भुर्निर्गुणः सगुणोऽपि हि ॥ ७ ॥

तल्लीलयाभिलं विश्वं सृज्यते पाल्यते तथा ।
विनाश्यते मुनिश्रेष्ठ प्रस्तुतं शृणु यादरात् ॥ ८ ॥

उद्गाहते शिवे यात्र कैलासं य गते सति ।
डियता यैव कालेन जातो गणपतेर्भवः ॥ ९ ॥

अेकस्मिन्नेव काले य जया य विजया सप्ती ।
पार्वत्या य मिलित्वा वै विचारे तत्पराभवत् ॥ १० ॥

रुद्रस्य य गाणाःसर्वे शिवस्याज्ञापरायणाः ।

ते सर्वेऽप्यस्मदीयाश्च नन्दिभृङ्गिपुरस्सराः ॥ ११ ॥

प्रमथास्ते ह्यसङ्ख्याता अस्मदीयो न कश्चन ।

द्वारि तिष्ठन्ति ते सर्वे शङ्कराज्ञापरायणाः ॥ १२ ॥

ते सर्वेऽप्यस्मदीयाश्च तथापि न मिलेन्मनः ।

ऐकश्चैवास्मदीयो हि रचनीयस्त्वयानघे ॥ १३ ॥

ब्रह्मोवाच

धृत्युक्त्वा पार्वती देवी सप्तीभ्यां सुन्दरं वयः ।

हितं मेने तदा तस्य कर्तुं स्माध्यध्यवस्यति ॥ १४ ॥

ततः कदाचिन्मज्जत्यां पार्वत्यां वै सदाशिवः ।

नन्दिनं परिभत्स्याथ ह्याजगाम गृहान्तरम् ॥ १५ ॥

आयान्तं शङ्करं दृष्ट्वाऽसमये जगदम्बिका ।

उत्तस्थौ मज्जती सा वै लज्जिता सुन्दरी तदा ॥ १६ ॥

तस्मिन्नवसरे देवी कौतुकेनातिसंयुता ।

तदीयं तद्भयश्चैव हितं मेने सुप्नावडम् ॥ १७ ॥

अयं जाते तदा काले कदाचित्पार्वती शिवा ।

विचिन्त्य मनसा येति परमाया परेश्वरी ॥ १८ ॥

मदीयः सेवकः कश्चिद्भवेष्युभतरः कृती ।

मदाज्ञया परं नान्यद्रूपामात्रं यलेद्विड ॥ १९ ॥

विचार्येति य सा देवी वपुषो मलसम्भवम् ।

पुरुषं निर्भमौ सा तु सर्वलक्षणसंयुतम् ॥ २० ॥

सर्वावयवनिर्दोषं सर्वावयव सुन्दरम् ।

विशालं सर्वशोभाढ्यं मलाबलपराङ्मम् ॥ २१ ॥

वस्त्राणि च तदा तस्मै दत्त्वा सा विविधानि हि ।

नानालङ्कराणं चैव बह्वाशिषमनुत्तमाम् ॥ २२ ॥

मत्पुत्रस्त्वं मदीयोऽसि नान्यः कश्चिद्विडास्ति मे ।

अेवमुक्तः स पुरुषो नमस्कृत्य शिवां जगौ ॥ २३ ॥

गणेश उवाच

हिं कार्यं विद्यते तेऽथ कस्वाणि तपोदितम् ।

धृत्युक्ता सा तदा तेन प्रत्युवाच सुतं शिवा ॥ २४ ॥

शिवोवाच

डे तात शृणु मद्राक्ष्यं द्वास्पावो भवाद्य मे ।
मत्पुत्रस्त्वं मदीयोऽसि नान्यथा कश्चिदस्ति मे ॥ २५ ॥

विना मदाज्ञां सत्युत्र नैवायान्मद्गुहान्तरम् ।
कोऽपि क्वापि लठात्तात सत्यमेतन्मयोदितम् ॥ २६ ॥

ब्रह्मोवाच

धृत्युक्त्वा य ददौ तस्मै यष्टिं यातिदृढां मुने ।
तदीयं वृषमालोक्य सुन्दरं लर्षमागता ॥ २७ ॥

भुभमायुभ्य सुप्रीत्यालिङ्ग्य तं कृपया सुतम् ।
स्वद्धारि स्थापयामास यष्टिपाणिं गण्णाधिपम् ॥ २८ ॥

अथ देवीसुतस्तात गृहद्धारि स्थितो गणः ।
यष्टिपाणिर्महावीरः पार्वतीहितकाम्यया ॥ २९ ॥

स्वद्धारि स्थापयित्वा तं गणेशं स्वसुतं शिवा ।
स्वयं य मज्जती सा वै संस्थितासीत्साम्नीयुता ॥ ३० ॥

अेतस्मिन्नेव काले तु शिवो द्वारि समागतः ।
कौतुकी मुनिर्शादूल नानालीलाविशारदः ॥ ३१ ॥

उवाच य शिवेशं तमविज्ञाय गण्णाधिपः ।
मातुराज्ञां विना देव गम्यतां न त्वयाधुना ॥ ३२ ॥

मज्जनार्थं स्थिता माता क्व यासीतो व्रजधुना ।
धृत्युक्त्वा यष्टिकां तस्य रोधनाय तदाग्रहीत् ॥ ३३ ॥

तं दृष्ट्वा तु शिवः प्राह कं निषेधसि मूढधीः ।
मां न जानास्यसद्भुक्ते शिवोऽलमिति नान्यथा ॥ ३४ ॥

ताडितस्तेन यष्ट्या हि गणेशेन मलेश्वरः ।
प्रत्युवाच स तं पुत्रं बहुलीलश्च कोपितः ॥ ३५ ॥

शिव उवाच

मुर्षोऽसि त्वं न जानासि शिवोऽलं गिरिजापतिः ।
स्वगृहं यामि रे बाल निषेधसि कथं हि माम् ॥ ३६ ॥

ब्रह्मोवाच

एतुक्त्वा प्रविशन्तं तं मडेशं गाणनायकः ।
डोधं कृत्वा ततो विप्र एडेनाताडयत्पुनः ॥ ३७ ॥

ततश्शिवश्च सडुडुधो गाणानाज्ञापयन्निजान् ।
डो वाडयं वर्तते डिं य डिडयते पश्यतां गाणाः ॥ ३८ ॥

एतुक्त्वा तु शिवस्तत्र स्थितः डुधो गृडाद्धडिः ।
डवायाररतःस्वामी डडडडुतसुवीलकः ॥ ३९ ॥

एतत् श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थे कुमारभाएडे गाणेशोत्पत्तिवर्णनं नाम त्रयोडशोडध्यायः ॥
२.४.१३ ॥

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थः कुमारभाएडे

२.४.१४. यतुर्दशोडध्यायः । गाणेशेन सड शिवगाणानां विवाडवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच

गाणास्ते डोधसम्पन्नास्तत्र गत्वा शिवाज्ञया ।
पप्रच्छुर्गिरिजापुत्रं तं तदा द्वाएपावकम् ॥ १ ॥

शिवगाणा डियुः

डोडसि त्वं डुत आयातः डिं वा त्वं य यिडीर्षसि ।
एतोडध गच्छ दूरं वै यद्वि शुवितुडिच्छसि ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच

तदीयं तद्वयः श्रुत्वा गिरिजातनयः स वै ।
निर्भयो दएडपाणिश्च द्वाएपानब्रवीद्विडम् ॥ ३ ॥

गाणेश उवाच

यूयं डे डुत आयाता डवन्तः सुन्दरा एडे ।
यात दूरं डिडर्थं वै स्थिता अत्र विरोडिनः ॥ ४ ॥

ब्रह्मोवाच

अेवं श्रुत्वा वयस्तस्य डास्यं कृत्वा परस्परम् ।

उच्युःसर्वे शिवगणा महावीरा गतस्मयाः ॥ ५ ॥

परस्परमिति प्रोच्य सर्वे ते शिवपार्षदाः ।

द्वारपालं गणेशं तं प्रत्युचुः क्रुद्धमानसाः ॥ ६ ॥

शिवगणा उच्युः

श्रूयतां द्वारपाला हि वयं शिवगणा वराः ।

त्वां निवारयितुं प्राप्ताः शङ्करस्याज्ञया विभोः ॥ ७ ॥

त्वामपीड गाणं मत्वा न उच्यामोऽन्यथा उतः ।

तिष्ठ दूरे स्वतः त्वं य किमर्थं मृत्युमीडसे ॥ ८ ॥

ब्रह्मोवाच

धृत्युक्तोऽपि गणेशश्च गिरिजातनयोऽभयः ।

निर्भर्त्स्य शङ्करगणान्न द्वारं मुक्तवांस्तदा ॥ ९ ॥

ते सर्वेऽपि गणाः शैवाः तत्रत्या वयनं तदा ।

श्रुत्वा तत्र शिवं गत्वा तद्भूतान्तमथाब्रुवन् ॥ १० ॥

ततश्च तद्भयः श्रुत्वाद्भुतलीलो मडेश्वरः ।

विनिर्भर्त्स्य गणानूये निर्जाल्लोकगतिर्मुने ॥ ११ ॥

मडेश्वर उवाच

कश्चायं वर्तते किं य अवीत्यरिवदुच्छ्रितः ।

किं करिष्यत्यसद्भुद्धिः स्वमृत्युं वाञ्छति ध्रुवम् ॥ १२ ॥

दूरतः किंयतां ल्येष द्वारपालो नवीनकः ।

कलीभा एव स्थितास्तस्य वृत्तं वदथ मे कथम् ॥ १३ ॥

स्वामिनोक्ता गणास्ते याद्भुतलीलेन शम्भुना ।

पुनरागत्य तत्रैव तमूयुर्द्वारपालकम् ॥ १४ ॥

शिवगणा उच्युः ।

रे रे द्वारप कस्त्वं हि स्थितश्च स्थापितः कुतः ।

नैवास्मान्गाणायस्येवं कथं श्रुवितुमिच्छसि ॥ १५ ॥

द्वारपाला वयं सर्वे स्थिताः किं परिभाषसे ।

सिंहासनगृहीतश्च शर्वालः शिवमीडते ॥ १६ ॥

तावद्दर्शसि मूर्धं त्वं यावद्गणपराक्रमः ।

नानुभूतस्त्वयात्रैव ह्यनुभूतः पतिष्यसि ॥ १७ ॥

धृत्युक्तस्तैस्सुसङ्कुब्धो हस्ताभ्यां यष्टिकां तदा ।

गृहीत्वा ताऽयामास गाणांस्तान्परिभाषिणः ॥ १८ ॥

उवाचाथ शिवापुत्रः परिभर्त्स्य गाणेश्वरान् ।

शङ्करस्य महावीरान्निर्भयस्ता-गाणेश्वरः ॥ १९ ॥

शिवापुत्र उवाच

यात यात धृतो दूरे नो येद्भो दर्शयामि ह ।

स्वपराक्रममत्युग्रं यास्यथात्युपडास्यताम् ॥ २० ॥

धत्याकर्ष्य वयस्तस्य गिरिजातनयस्य हि ।

परस्परमथोयुस्ते शङ्करस्य गाणास्तदा ॥ २१ ॥

शिवगाणा उचुः ।

किं कर्तव्यं क्व गन्तव्यं क्वियते स न किं पुनः ।

मर्यादा रक्षतेऽस्माभिरन्यथा किं भ्रवीति य ॥ २२ ॥

ब्रह्मोवाच

ततः शम्भुगाणाःसर्वे शिवं दूरे व्यवस्थितम् ।

कोशमात्रं तु कैलासाद्गत्वा ते य तथाऽब्रुवन् ॥ २३ ॥

शिवो विडस्य तान्सर्वास्त्रिशूलकर उग्रधीः ।

उवाच परमेशो हि स्वगाणान् वीरसम्भतान् ॥ २४ ॥

शिव उवाच

रे रे गाणाः क्लीबमता न वीरा वीरमानिनः ।

मदग्रे नोदितुं योग्या भर्त्सितः किं पुनर्वदेत् ॥ २५ ॥

गम्यतां ताऽयतां यैष यः कश्चित्प्रभवेद्विह ।

बहुनोक्तेन किं यात्र दूरीकर्तव्यमेव सः ॥ २६ ॥

ब्रह्मोवाच

धति सर्वे मलेशेन जग्मुस्तत्र मुनीश्वर ।

भर्त्सितास्तेन देवेन प्रोयुश्च गाणसत्तमाः ॥ २७ ॥

शिवगाणा उचुः ।

रेरे त्वं शृणु वै बाल बलात्किं परिभाषसे ।

धृतस्त्व दूरतो याहि नो येन्मृत्युर्भविष्यति ॥ २८ ॥

ब्रह्मोवाच

धृति श्रुत्वा वयस्तेषां शिवाज्ञाकारिणां ध्रुवम् ।
शिवासुतस्तदाभूत्स किं करोमीति द्युःषितः ॥ २९ ॥

येतस्मिन्नन्तरे देवी तेषां तस्य य वै पुनः ।
श्रुत्वा तु कलङं द्वारि सप्तीं पश्येति साब्रवीत् ॥ ३० ॥

समागत्य सप्ती तत्र वृत्तान्तं समबुध्यत ।
क्षणमात्रं तदा दृष्ट्वा गता लृष्टा शिवान्तिकम् ॥ ३१ ॥

तत्र गत्वा तु तत्सर्वं वृत्तं तद्यदभून्मुने ।
अशेषेण तथा सप्त्या कथितं गिरिजाग्रतः ॥ ३२ ॥

सभ्युवाच

अस्मदीयो गाणो यो हि स्थितो द्वारि मधेश्वरि ।
निर्भर्त्सयन्ति तं वीराः शङ्करस्य गाणा ध्रुवम् ॥ ३३ ॥

शिवश्चैव गाणाः सर्वे विना तेऽवसरं कथम् ।
प्रविशन्ति लडाद्रेढे नैतच्छुभतरं तव ॥ ३४ ॥

सभ्यं कृतं ह्यनेनैव न हि कोऽपि प्रवेशितः ।
द्युःषं यैवानुभूयात्र तिरस्कारादिकं तथा ॥ ३५ ॥

अतः परन्तु वाग्वाहः डियते य परस्परम् ।
वाग्वाहे य कृते नैव तर्ह्यायान्तु सुप्तेन वै ॥ ३६ ॥

कृतश्चैवात्र वाग्वाहस्तं जित्वा विजयेन य ।
प्रविशन्तु तथा सर्वे नान्यथा कर्त्तव्यिप्रिये ॥ ३७ ॥

अस्मिन्नेवास्मदीये वै सर्वे सम्भर्त्सिता वयम् ।
तस्मादेवि त्वया भद्रे न त्याज्यो मान उत्तमः ॥ ३८ ॥

शिवो मर्कटवत्तेऽद्य वर्तते सर्वदा सति ।
किं करिष्यत्यलङ्कारमानुकूल्यं भविष्यति ॥ ३९ ॥

ब्रह्मोवाच

अहो क्षाणं स्थिता तत्र शिवेच्छा वशतःसती । ४० ॥

मनस्थुवाच सा भूत्वा मानिनी पार्वती तदा । ४१ ॥

शिवोवाच

अहो क्षणं स्थितो नैव उदात्तारः कथं कृतः ।

कथं यैवात्र कर्तव्यं विनयेनाथ वा पुनः ॥ ४२ ॥

भविष्यति भवत्येव कृतं नैवान्यथा पुनः ।

एत्युक्त्वा तु सग्भी तत्र प्रेषिता प्रियया तदा ॥ ४३ ॥

समागत्याऽब्रवीत्सा य प्रियया कथितं हि यत् ।

समायष्ट गाणेशं तं गिरिजातनयं तदा ॥ ४४ ॥

सभ्युवाच

सम्यक्कृतं त्वया भद्रं भलात्ते प्रविशन्तु न ।

भवदग्रे गाणां ल्येते किं जयन्तु भवाद्दृशम् ॥ ४५ ॥

कृतं येद्वाकृतं यैव कर्तव्यं कियतां त्वया ।

जितो यस्तु पुनर्वापि न वैरमथ वा भ्रुवम् ॥ ४६ ॥

ब्रह्मोवाच

एति श्रुत्वा वयस्तस्या मातुश्चैव गाणेश्वरः ।

आनन्दं परमं प्राप भवं भूरि मङ्गलानि ॥ ४७ ॥

अद्भुतक्षस्तथोष्णीषं अर्ध्वा जङ्घोरु संस्पृशन् ।

उवाच तान् गाणान् सर्वान् निर्भयं वचनं मुदा ॥ ४८ ॥

गाणेश उवाच

अहं य गिरिजासूनुर्युयं शिवगाणास्तथा ।

उभये समतां प्राप्ताः कर्तव्यं कियतां पुनः ॥ ४९ ॥

भवन्तो द्वारपालाश्च द्वारपोऽहं कथं न हि ।

भवन्तश्च स्थितास्तत्राऽहं स्थितोऽत्रेति निश्चितम् ॥ ५० ॥

भवद्भिश्च स्थितं ल्यत्र यदा भवति निश्चितम् ।

तदा भवद्भिः कर्तव्यं शिवाज्ञापारिपालनम् ॥ ५१ ॥

एदानीं तु मया यात्र शिवाज्ञापारिपालनम् ।

सत्यं य कियते वीरा निर्णीतं मे यथोचितम् ॥ ५२ ॥

तस्माच्छिवगाणाः सर्वे वचनं शृणुतादरात् ।

उठाद्वा विनयाद्वा न गन्तव्यं मन्दिरे पुनः ॥ ५३ ॥

ब्रह्मोवाच

उत्पुङ्गवास्ते गाणोनेव सर्वे ते लज्जिता गणाः ।

यथुः शिवान्तिकं तं वै नमस्कृत्य पुरः स्थिताः ॥ ५४ ॥

स्थित्वा न्यवेद्यन्सर्वे वृत्तान्तं य तदद्भुतम् ।

करो बद्ध्वा नतस्कन्धाः शिवं स्तुत्वा पुरः स्थिताः ॥ ५५ ॥

तत्सर्वं तु तदा श्रुत्वा वृत्तं तत्स्वगाणोदितम् ।

लौकिकीं वृत्तिमाश्रित्य शङ्करो वाक्यमब्रवीत् ॥ ५६ ॥

शङ्कर उवाच

श्रूयतां य गाणाःसर्वे युद्धं योग्यं भवेन्न हि ।

यूयं यात्रास्मदीया वै स य गौरीगाणस्तथा ॥ ५७ ॥

विनयः क्रियते येद्वै वश्यः शम्भुः स्त्रिया सदा ।

उति प्यातिर्भवेल्लोके गर्हिता मे गाणा ध्रुवम् ॥ ५८ ॥

कृते यैवात्र कर्तव्यमिति नीतिर्गौरीयसी ।

अेकाकी स गाणो बालः किं करिष्यति विक्रमम् ॥ ५९ ॥

भवन्तश्च गाणा लोके युद्धे याति विशारदाः ।

मदीयाश्च कथं युद्धं हित्वा यास्यथ लाघवम् ॥ ६० ॥

स्त्रियाऽऽग्रहः कथं कार्यो पत्युरग्रे विशेषतः ।

कृत्वा सा गिरिजा तस्य नूनं क्लमवाप्स्यति ॥ ६१ ॥

तस्मात्सर्वे य मद्गिराः शृणुतादरतो वयः ।

कर्त्तव्यं सर्वथा युद्धं भावि यत्तद्भवत्विति ॥ ६२ ॥

ब्रह्मोवाच

उत्पुङ्गवा शङ्करो ब्रह्मन् नानालीलाविशारदः ।

विरराम मुनिश्रेष्ठ दर्शयँल्लौकिकीं गतिम् ॥ ६३ ॥

उति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थे कुमारभाण्डे गाणविवाहवर्णनं नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥

२.४.१४ ॥

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां चतुर्थः कुमारभाषः

२.४.१५. पञ्चदशोऽध्यायः । शिवगणैः सल गणेशयुद्धवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच

धृत्युक्ता विभुना तेन निश्चयं परमं गताः ।

सन्नद्धास्तु तदा तत्र जग्मुश्च शिवमन्दिरम् ॥ १ ॥

गणेशोऽपि तथा दृष्ट्वा ङ्यायाता-गणसत्तमान् ।

युद्धाऽऽटोपं विधायैव स्थितांश्चैवाब्रवीद्विदम् ॥ २ ॥

गणेश उवाच

आयान्तु गणपाः सर्वे शिवाज्ञापरिपालकाः ।

अलमेकश्च बालश्च शिवाज्ञापरिपालकः ॥ ३ ॥

तथापि पश्यतां देवी पार्वती सूनुञ्जं बलम् ।

शिवश्च स्वगणानां तु बलं पश्यतु वै पुनः ॥ ४ ॥

बलवद्बालयुद्धं य भवानीशिवपक्षयोः ।

भवद्भिश्च कृतं युद्धं पूर्वं युद्धविशारदैः ॥ ५ ॥

मया पूर्वं कृतं नैव बालोऽस्मि क्रियतेऽधुना ।

तथापि भवतां लज्जा गिरिजाशिवयोरिह ॥ ६ ॥

ममैवं तु भवेन्नैव वैपरीत्यं भविष्यति ।

ममैव भवतां लज्जा गिरिजाशिवयोरिह ॥ ७ ॥

अेवं ज्ञात्वा य कर्त्तव्यः समरश्च गणेश्वराः ।

भवद्भिः स्वामिनं दृष्ट्वा मया य मातरं तदा ॥ ८ ॥

क्रियते कीदृशं युद्धं भवितव्यं भवत्विति ।

तस्य वै वारणो कोऽपि न समर्थस्त्रिलोकके ॥ ९ ॥

ब्रह्मोवाच

धृत्येवं भर्त्सितास्ते तु दण्डभूषितबालवः ।

विविधान्यायुधान्येवं धृत्वा ते य समाययुः ॥ १० ॥

धर्षयन्तस्तथा दन्तान् लुङ्कृत्य य पुनः पुनः ।

पश्य पश्य ब्रुवन्तश्च गण्णास्ते समुपागताः ॥ ११ ॥
 नन्दी प्रथममागत्य धृत्वा पादं व्यकर्षयत् ।
 धावन्भृङ्गी द्वितीयं य पादं धृत्वा गणस्थ य ॥ १२ ॥
 यावत्पादे विकर्षन्तौ तावद्धृस्तेन वै गणः ।
 आहत्य उस्तयोस्ताभ्यामुत्क्षिप्तौ पादकौ स्वयम् ॥ १३ ॥
 अथ देवीसुतो वीरस्सङ्गुल्य परिधं भृङ्गत् ।
 द्वारस्थितो गणपतिः सर्वानापोथयत्तदा ॥ १४ ॥
 केषाञ्चित्पाणयो भिन्नाः केषाञ्चित्पृष्ठकानि य ।
 केषाञ्चिच्च शिरांस्येव केषाञ्चिन्मस्तकानि य ॥ १५ ॥
 केषाञ्चिज्जानुनी तत्र केषाञ्चित्स्कन्धकास्तथा ।
 केषाञ्चिज्जानुनी तत्र केषाञ्चित्स्कन्धास्तथा ।
 सम्मुष्णे यागता ये वै ते सर्वे हृदये उताः ॥ १६ ॥
 केचिच्च पतिता भूमौ केचिच्च विदिशो गताः ।
 केषाञ्चिच्चरणौ छिन्नौ केचिच्चर्वाङ्गिकं गताः ॥ १७ ॥
 तेषां मध्ये तु कश्चिद्भ्रै सङ्ग्रामे सम्मुष्णो न छि ।
 सिद्धं दृष्ट्वा यथा यान्ति मृगाश्चैव दिशो दश ॥ १८ ॥
 तथा ते य गणाः सर्वे गताश्चैव सहस्रशः ।
 परावृत्य तथा सोऽपि सुदारि समुपस्थितः ॥ १९ ॥
 कल्पान्तकरणे कालो दृश्यते य भयङ्करः ।
 यथा तथैव दृष्टः स सर्वेषां प्रलयङ्करः ॥ २० ॥
 अतस्मिन्समये यैव सरमेशसुरेश्वरः ।
 प्रेरिता नारदनेह देवाः सर्वे समागमन् ॥ २१ ॥
 समब्रुवंस्तदा सर्वे शिवस्य छितकाम्यया ।
 पुरः स्थित्वा शिवं नत्वा ङ्याङ्गां देहि प्रभो धृति ॥ २२ ॥
 त्वं परब्रह्म सर्वेशः सर्वे य तव सेवकाः ।
 सृष्टेः कर्ता सदा भर्ता संदर्ता परमेश्वरः ॥ २३ ॥
 रजस्सत्त्वतमोऽप्यो लीलया निर्गुणः स्वतः ।
 का लीला रचिता याद्य तामिदानीं वद प्रभो ॥ २४ ॥

ब्रह्मोवाच

धत्याकण्य वयस्तेषां मुनिश्रेष्ठ मधेश्वरः ।

गणान् भिन्नस्तदा दृष्ट्वा तेभ्यस्सर्वं न्यवेदयत् ॥ २५ ॥

अथ सर्वेश्वरस्तत्र शङ्करो मुनिसत्तम ।

विडस्य गिरिजानाथो ब्रह्माणं मामुवाच ॥ २६ ॥

शिव उवाच

ब्रह्मगृणु मम द्वारि बाल श्रेष्ठः समास्थितः ।

महाबलो यष्टिपाणिर्गोडावेशनिवारकः ॥ २७ ॥

महाप्रदारकर्ताऽसौ मत्पार्षदविधातकः ।

पराजयः कृतस्तेन मद्गणानां बलाद्विड ॥ २८ ॥

ब्रह्मन् त्वयैव गन्तव्यं प्रसाद्योऽयं महाबलः ।

यथा ब्रह्मन्नयः स्याद्भै तथा कार्यं त्वया विधे ॥ २९ ॥

ब्रह्मोवाच

धत्याकण्य प्रभोर्वाक्यमज्ञात्वाऽज्ञानमोहितः ।

तदीयनिकटं तात सर्वैर्दृष्टिवरैरयाम् ॥ ३० ॥

समाथान्तं य मां दृष्ट्वा स गणेशो महाबली ।

कोपं कृत्वा समभ्येत्य मम श्मश्रूण्यवाकिरत् ॥ ३१ ॥

क्षम्यतां क्षम्यतां देव न युद्धार्थं समागतः ।

ब्राह्मणोऽहमनुग्राह्यः शान्तिकर्तानुपद्रवः ॥ ३२ ॥

धत्येवं ब्रुवति ब्रह्मंस्तावत्परिधमाददे ।

स गणेशो महावीरो बालोऽबालपराङ्मः ॥ ३३ ॥

गृहीतपरिधं दृष्ट्वा तं गणेशं महाबलम् ।

पलायनपरो यातस्त्वहं द्रुततरं तदा ॥ ३४ ॥

यात यात ब्रुवन्तस्ते परिधेन उतास्तदा ।

स्वयं य पतिताः केचित्केचित्तेन निपातिताः ॥ ३५ ॥

केचिच्च शिवसामीप्यं गत्वा तत्क्षणात्प्रव्रतः ।

शिवं विज्ञापयाम्यकुस्तद्धृत्तान्तमशेषतः ॥ ३६ ॥

तथाविधांश्च तान् दृष्ट्वा तद्गुत्तान्तं निशम्य सः ।
 अपारमादधे कोपं उरो लीलाविशारदः ॥ ३७ ॥
 छन्द्रादिकान्देवगणान् षण्मुभप्रवरान् गणान् ।
 भूतप्रेतपिशाचांश्च सर्वानादृशयत्तदा ॥ ३८ ॥
 ते सर्वे य यथायोग्यं गतास्ते सर्वतो दिशम् ।
 तं गणं उन्तुकामा छि शिवाज्ञाप्ता उदायुधाः ॥ ३९ ॥
 यस्य यस्यायुधं यस्य तत्तत्सर्वं विशेषतः ।
 तद् गणेशोपरि बलात्समागत्य विमोचितम् ॥ ४० ॥
 डाडाकारो मडानासीत् त्रैलोक्ये सयराचरे ।
 त्रिलोकस्था जनाः सर्वे संशयं परमं गताः ॥ ४१ ॥
 न यातं ब्रह्मणोऽप्यायुर्ब्रह्माण्डं क्षयमेति छि ।
 अकाले य तथा नूनं शिवेच्छावशतः स्वयम् ॥ ४२ ॥
 ते सर्वे यागतास्तत्र षण्मुभाधाश्च ये पुनः ।
 देवा व्यर्थायुधा जाता आश्चर्यं परमं गताः ॥ ४३ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे देवी जगदम्बा विबोधना ।
 ज्ञात्वा तस्यरितं सर्वमपारं ढोधमादधे ॥ ४४ ॥
 शक्तिद्रव्यं तदा तत्र तया देव्या मुनीश्वर ।
 निर्मितं स्वगणस्यैव सर्वसाढाय्यतेतवे ॥ ४५ ॥
 अेका प्रयाण्डरूपं य धृत्वातिष्ठन्मडामुने ।
 श्यामपर्वतसङ्काशं विस्तीर्य मुभगह्वरम् ॥ ४६ ॥
 अेका विद्युत्स्वरूपा य बडुडस्तसमन्विता ।
 भयङ्करा मडादेवी दृष्टदण्डविधायिनी ॥ ४७ ॥
 आयुधानि य सर्वाणि मोचितानि सुरैर्गाणैः ।
 गृहीत्वा स्वमुभे तानि ताभ्यां शीघ्रं य चिक्षिपे ॥ ४८ ॥
 देवायुधं न दृश्येत परिधः परितः पुनः ।
 अेवं ताभ्यां कृतं तत्र यरितं परमाद्भुतम् ॥ ४९ ॥
 अेको बालोऽभिलं सैन्यं लोऽयामास द्रुस्तरम् ।
 यथा गिरिवरेणैव लोडितः सागरः पुरा ॥ ५० ॥

अकेन निडताः सर्वे शङ्काया निर्जरास्तथा ।
शङ्करस्य गणेशश्चैव व्याकुला अभवंस्तदा ॥ ५१ ॥

अथ सर्वे मिलित्वा ते निःश्वस्य य मुहुर्मुहुः ।
परस्परं समूयुस्ते तत्रादारसमाकुलाः ॥ ५२ ॥

दिवगणा ऋयुः
किं कर्तव्यं क्व गन्तव्यं न ज्ञायन्ते दिशो दश ।
परिधं भ्रामयत्येष सव्यापसव्यमेव य ॥ ५३ ॥

भ्रमोवाय
अेतत्कालेऽप्सरः श्रेष्ठाः पुष्पयन्तनपाणयः ।
ऋषयश्च त्वदाद्या डि येऽतियुद्धेऽतिलालसाः ॥ ५४ ॥

ते सर्वे य समाजगुर्युद्धसन्दर्शनाय वै ।
पूरितो व्योम सन्मार्गस्तैस्तदा मुनिसत्तम ॥ ५५ ॥

तास्ते दृष्ट्वा रणं तं वै मडाविस्मयमागताः ।
ईदृशं परमं युद्धं न दृष्टे यैकदापि डि ॥ ५६ ॥

पृथिवी कम्पिता तत्र समुद्रसङ्घिता तदा ।
पर्वताः पतिताश्चैव यङ्कुः सङ्ग्रामसम्भवम् ॥ ५७ ॥

धौर्गर्द्धर्षाणैर्धूर्णैर्णा सर्वे व्याकुलतां गताः ।
देवाः पलायिताःसर्वे गणाश्च सकलास्तदा ॥ ५८ ॥

केवलं षण्मुभस्तत्र नापलायत विक्रमी ।
मडावीरस्तदा सर्वानाचार्य पुरतः स्थितः ॥ ५९ ॥

शक्तिद्रयेन तद्युद्धे सर्वे य निष्कलीकृताः ।
सर्वास्त्राणि निःकृतानि सङ्क्षिप्तान्यमरैर्गणैः ॥ ६० ॥

येऽवस्थिताश्च ते सर्वे शिवस्थान्तिकमागताः ।
देवाः पलायिताः सर्वे गणाश्च सकलास्तदा ॥ ६१ ॥

ते सर्वे मिलिताश्चैव मुहुर्नत्वा शिवं तदा ।
अभ्रुवन्वयनं क्षिप्रं कोऽयं गणवरः प्रभो ॥ ६२ ॥

पुरा यैव श्रुतं युद्धमिदानीं बहुधा पुनः ।

दृश्यते न श्रुतं दृष्टमीदृशं तु कदाचन ॥ ६३ ॥

किञ्चिद्विचार्यतां देव त्वन्यथा न जयो भवेत् ।

त्वमेव रक्षकः स्वामिन्ब्रह्माण्डस्य न संशयः ॥ ६४ ॥

ब्रह्मोवाच

एत्येवं तद्भयः श्रुत्वा रुद्रः परमकोपिनः ।

कोपं कृत्वा य तत्रैव जगाम स्वगणैः सह ॥ ६५ ॥

देवसैन्यं य तत्सर्वं विष्णुना यद्विष्णो सह ।

समुत्सवं मडत्कृत्वा शिवस्थानुजगाम च ॥ ६६ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे भक्त्या नमस्कृत्य मधेश्वरम् ।

अब्रवीन्नारद त्वं वै देवदेवं कृताञ्जलिः ॥ ६७ ॥

नारद उवाच

देवदेव महादेव शृणु मद्भयनं विभो ।

त्वमेव सर्वगस्वामी नानालीलाविशारदः ॥ ६८ ॥

त्वया कृत्वा महालीलां गणगर्वोऽपहारितः ।

अस्मै दत्त्वा बलं भूरि देवगर्वश्च शङ्कर ॥ ६९ ॥

दर्शितं भुवने नाथ स्वमेव बलमद्भुतम् ।

स्वतन्त्रेण त्वया शम्भो सर्वगर्वप्रहारिणा ॥ ७० ॥

एदानीं न कुरुष्वेश तां लीलां भक्तवत्सलः ।

स्वगणानमरांश्चापि सुसन्मान्याभिवर्द्धय ॥ ७१ ॥

एभं न भेलयेदानीं जडि ब्रह्मपदप्रद ।

एत्युक्त्वा नारद त्वं वै ह्यन्तर्द्धानं गतस्तदा ॥ ७२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थे कुमारभाषे उणेशयुद्धवर्णनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥

२.४.१५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थः कुमारभाषे

૨.૪.૧૬. ષોડશોડધ્યાયઃ । ગણેશશિરશ્ચ્છેદનવર્ણનમ્ ।

બ્રહ્મોવાચ

ઇતિ શ્રુત્વા મહેશાનો ભક્તાનુગ્રહકારકઃ ।

ત્વદ્વાયા યુદ્ધકામોડભૂતેન બાલેન નારદ ॥ ૧ ॥

વિષ્ણુમાહુય સમ્મન્ય બલેન મહતા યુતઃ ।

સામરઃ સમ્મુખસ્તસ્યાપ્યભૂદેવસ્ત્રિલોચનઃ ॥ ૨ ॥

દેવાશ્ચ યુયુધુસ્તેન સ્મૃત્વા શિવપદામ્બુજમ્ ।

મહાબલા મહોત્સાહાશ્શિવસદ્દૃષ્ટિલોકિતાઃ ॥ ૩ ॥

યુયુધેડથ હરિસ્તેન મહાબલપરાક્રમઃ ।

મહાદેવ્યાયુધો વીરઃ પ્રવણઃ શિવરૂપકઃ ॥ ૪ ॥

યજ્ઞ્યા ગણાધિપઃ સોડથ જઘાનામરપુડ્ગવાન્ ।

હરિં ચ સહસા વીરઃ શક્તિદત્તમહાબલઃ ॥ ૫ ॥

સર્વેડમરગણાસ્તત્ર વિદુષિઠતબલા મુને ।

અભૂવન્ વિષ્ણુના તેન હતા યજ્ઞ્યા પરાઙ્મુખાઃ ॥ ૬ ॥

શિવોડપિ સહ સૈન્યેન યુદ્ધં કૃત્વા ચિરં મુને ।

વિકરાલં ચ તં દૃષ્ટ્વા વિસ્મયં પરમં ગતઃ ॥ ૭ ॥

છલેનૈવ ચ હન્તવ્યો નાન્યથા હન્યતે પુનઃ ।

ઇતિ બુદ્ધિં સમાસ્થાય સૈન્યમધ્યે વ્યવસ્થિતઃ ॥ ૮ ॥

શિવે દૃષ્ટે તદા દેવે નિર્ગુણે ગુણરૂપિણિ ।

વિષ્ણૌ ચૈવાથ સડ્ગ્રામે આયાતે સર્વદેવતાઃ ॥ ૯ ॥

ગણાશ્ચૈવ મહેશસ્ય મહાહર્ષં તદા યયુઃ ।

સર્વે પરસ્પરં પ્રીત્યા મિલિત્વા ચકુરુત્સવમ્ ॥ ૧૦ ॥

અથ શક્તિસુતો વીરો વીરગત્યા સ્વયષ્ટિતઃ ।

પ્રથમં પૂજયામાસ વિષ્ણું સર્વસુખાવહમ્ ॥ ૧૧ ॥

અહં ચ મોહચિષ્યામિ હન્યતાં ચ ત્વયા વિભો ।

છલં વિના ન વધ્યોડયં તામસોડયં દુરાસદઃ ॥ ૧૨ ॥

ઇતિ કૃત્વા મતિં તત્ર સુસમ્મન્ય ચ શમ્ભુના ।

આજ્ઞાં પ્રાપ્યાડભવચ્છૈવીં વિષ્ણુર્મોહપરાયણઃ ॥ ૧૩ ॥

शक्तिद्रव्यं तथा लीनं हरिं दृष्ट्वा तथाविधम् ।
 दत्त्वा शक्तिबलं तस्मै गणेशायामवन्मुने ॥ १४ ॥
 शक्तिद्रव्येऽथ संलीने यत्र विष्णुः स्थितः स्वयम् ।
 परिधं क्षिप्तवांस्तत्र गणेशो बलवत्तरः ॥ १५ ॥
 कृत्वा यत्नं किमप्यत्र पञ्चयामास तद्गतिम् ।
 शिवं स्मृत्वा मडेशानं स्वप्रभुं भक्तवत्सलम् ॥ १६ ॥
 ऐकतस्तन्मुपं दृष्ट्वा शङ्करोऽप्याजगाम उ ।
 स्वत्रिशूलं समादाय सुकुब्धो युद्धकाम्यया ॥ १७ ॥
 स ददृशगतं शम्भुं शूलहस्तं मडेश्वरम् ।
 उन्तुकामं निजं वीरः शिवापुत्रो मडाबलः ॥ १८ ॥
 शक्त्या जघान तं हस्ते स्मृत्वा मातृपदाम्बुजम् ।
 स गणेशो मडावीरः शिवशक्तिप्रवर्द्धितः ॥ १९ ॥
 त्रिशूलं पतितं हस्ताच्छिवस्य परमात्मनः ।
 दृष्ट्वा सद्गतिरस्तं वै पिनाकं धनुराददे ॥ २० ॥
 तमप्यपातयद्भूमौ परिघेण गणेश्वरः ।
 उताः पञ्च तथा हस्ताः पञ्चभिश्शूलमाददे ॥ २१ ॥
 अडो दुःभतरं नूनं सञ्जातमधुना मम ।
 भवेत्पुनर्गणानां किं भवायारो जगाविति ॥ २२ ॥
 ऐतस्मिन्नन्तरे वीरः परिघेण गणेश्वरः ।
 जघान सगणान् देवान् शक्तिदत्तबलान्वितः ॥ २३ ॥
 गता दृशदृशो देवाः सगणाः परिघार्दिताः ।
 न तस्थुःसमरे केऽपि तेनाद्भुतप्रहारिणा ॥ २४ ॥
 विष्णुस्तं य गणं दृष्ट्वा धन्योऽयमिति याब्रवीत् ।
 मडाबलो मडावीरो मडाशूरो रणप्रियः ॥ २५ ॥
 भडवो देवताश्चैव मया दृष्टास्तथा पुनः ।
 दानवा भडवो दैत्या यक्षगन्धर्वराक्षसाः ॥ २६ ॥
 नैतेन गणनाथेन समतां यान्ति केऽपि य ।

त्रैलोक्येऽप्यभिले तेजो वृषशौर्यगुणादिभिः ॥ २७ ॥

अेवं सम्भ्रुवतेऽमुष्पै परिधं भ्रामयन् स य ।

शिक्षेप विष्णवे तत्र शक्तिपुत्रो गणेश्वरः ॥ २८ ॥

यङ्कं गृहीत्वा हरिणा स्मृत्वा शिवपदाम्भुजम् ।

तेन यङ्केण परिधो द्रुतं भाण्डीकृतस्तदा ॥ २९ ॥

भाण्डं तु परिघस्थापि हरये प्राक्षिपद्गणः ।

गृहीत्वा गरुडेनापि पक्षिणा विङ्कलीकृतः ॥ ३० ॥

अेवं विचरितं कालं महावीरावुभावपि ।

विष्णुश्चापि गणेश्चैव युयुधाते परस्परम् ॥ ३१ ॥

पुनर्वीरवरः शक्तिस्तुतःस्मृतशिवो बली ।

गृहीत्वा यष्टिमतुलां तथा विष्णुं जघान च ॥ ३२ ॥

अविषड्य प्रहारं तं स भूमौ निपपात च ।

द्रुतमुत्थाय युयुधे शिवापुत्रेण तेन वै ॥ ३३ ॥

अेतदन्तरमासाद्य शूलपाणिस्तथोत्तरे ।

आगत्य च त्रिशूलेन तस्थिरो निरङ्गन्त ॥ ३४ ॥

छिन्ने शिरसि तस्यैव गणनाथस्य नारद ।

गणसैन्यं देवसैन्यमभवच्च सुनिश्चलम् ॥ ३५ ॥

नारदेन त्वयाऽऽगत्य देव्यै सर्वं निवेदितम् ।

मानिनि श्रूयतां मानस्त्याज्यो नैव त्वयाधुना ॥ ३६ ॥

धृत्युक्त्वाऽन्तर्हितस्तत्र नारद त्वं कविप्रियः ।

अविकारी सदा शम्भुर्भनोगातिकरो मुनिः ॥ ३७ ॥

धृति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थे कुमारभाण्डे गणेशयुद्धगणेशशिरश्छेदनवर्णनं नाम
षोडशोऽध्यायः ॥ २.४.१६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरेशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थः कुमारभाण्डे

२.४.१७. सप्तदशोऽध्यायः । गाणेशदेहे गजमुभयोजनवर्णनम् ।

नारद उवाच

ब्रह्मन् वद मडाप्राज्ञ तद् वृत्तान्तोऽपिले श्रुते ।
किमकार्षीन्मडादेवी श्रोतुमिच्छामि तत्पतः ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच

श्रूयतां मुनिशार्दूल कथयाम्यद्य तद्दुष्कृत् ।
यरितं जगदम्भाया यज्जतं तदनन्तरम् ॥ २ ॥

भृङ्गगान्पटलांश्चैव गाणाश्चावाद्यंस्तथा ।
मडोत्सवं तदा यङ्कुर्वते तस्मिन्गाणाधिपे ॥ ३ ॥

शिवोऽपि तस्त्रिरश्चित्वा यावद्दुःखमुपाददे ।
तावस्य गिरिजा देवी युक्कोधाति मुनीश्वर ॥ ४ ॥

किं करोमि क्व गच्छामि डाडा दुःखमुपागतम् ।
कथं दुःखं विनश्येतास्याऽतिदुःखं ममाधुना ॥ ५ ॥

मत्सुतो नाशितश्चाद्य देवैः सर्वैर्गाणैस्तथा ।
सर्वास्तान्नाशयिष्यामि प्रलयं वा करोम्यडम् ॥ ६ ॥

धृत्येवं दुःखिता सा य शक्तीः शतसहस्रशः ।
निर्ममे तत्क्षणां कुब्जा सर्वलोकमलेश्वरी ॥ ७ ॥

निर्मितास्ता नमस्कृत्य जगदम्भां शिवां तदा ।
जाज्वल्यमाना ज्यवदन्मातरादिश्यतामिति ॥ ८ ॥

तश्छुत्वा शम्भुशक्तिः सा प्रकृतिः क्रोधतत्परा ।
प्रत्युवाय तु ताः सर्वा मडामाया मुनीश्वर ॥ ९ ॥

देव्युवाच

हे शक्तयोऽधुना देव्यो युष्माभिर्मन्त्रिदेशतः ।
प्रलयश्चात्र कर्तव्यो नात्र कार्या विचारणा ॥ १० ॥

देवांश्चैव ऋषींश्चैव यक्षराक्षसकांस्तथा ।
अस्मदीयान्चरांश्चैव सप्यो भक्षत वै उडात् ॥ ११ ॥

ब्रह्मोवाच

तदाज्ञामाश्च ताः सर्वाः शक्तयः क्रोधतत्पराः ।

देवादीनां च सर्वेषां संडारं कर्तुमुद्यताः ॥ १२ ॥

यथा य तृषासंडारमनलः कुरुते तथा ।

अेवं ताः शक्तयः सर्वाः संडारं कर्तुमुद्यताः ॥ १३ ॥

गाणपो वाथ विषशुर्वा अरुमा वा शङ्करस्तथा ।

छन्दो वा यक्षराजो वा स्कन्दो वा सूर्य अेव वा ॥ १४ ॥

सर्वेषां यैव संडारं कुर्वन्ति स्म निरन्तरम् ।

यत्र यत्र तु दृश्येत तत्र तत्रापि शक्तयः ॥ १५ ॥

कराली कुब्जका भञ्जा लम्बशीर्षा उयनेकशः ।

उस्ते धृत्वा तु देवांश्च मुषे यैवाक्षिपंस्तदा ॥ १६ ॥

तं संडारं तदा दृष्ट्वा उरो अरुमा तथा उरिः ।

छन्द्राद्योऽपिला देवा गाणश्च ऋषयस्तथा ॥ १७ ॥

किं करिष्यति सा देवी संडारं वाप्यडालतः ।

छति संशयमापन्ना ञुवनाशा उताऽभवत् ॥ १८ ॥

सर्वे य मिलिताश्चेमे किं कर्त्तव्यं विचिन्त्यताम् ।

अेवं विचारयन्तस्ते तूर्णभूयः परस्परम् ॥ १९ ॥

यदा य गिरिजा देवी प्रसन्ना छि भवेद्विड ।

तदा यैव भवेत्स्वास्थ्यं नान्यथा कोटि यत्नतः ॥ २० ॥

शिवोऽपि दुःभमापन्नो लौकिकीं गतिमाश्रितः ।

मोडयन्सडलांस्तत्र नानालीलाविशारदः ॥ २१ ॥

सर्वेषां यैव देवानां कटिर्भञ्जा यदा तदा ।

शिवा क्रोधमयी साक्षाद् गन्तुं न पुर उत्सडेत् ॥ २२ ॥

स्वीयो वा परकीयो वा देवो वा दानवोऽपि वा ।

गाणो वापि य द्विडपालो यक्षो वा डिन्नरो मुनिः ॥ २३ ॥

विषशुर्वापि तथा अरुमा शङ्करश्च तथा प्रभुः ।

न कश्चिद्गिरिजात्रे य स्थातुं शक्तोऽभवन्मुने ॥ २४ ॥

जाज्वल्यमानं तत्तेजःसर्वतो दालि तेऽपिलाः ।

दृष्ट्वा भीततरा आसन् सर्वे दूरतरं स्थिताः ॥ २५ ॥

अेतस्मिन्समये तत्र नारदो दिव्यदर्शनः ।
 आगतस्त्वं मुने देवगणानां सुभुतेतवे ॥ २६ ॥
 ब्रह्माणं मां भवं विष्णुं शङ्करं च प्रणम्य सः ।
 समागत्य मिलित्वोये विचार्य कार्यमेव वा ॥ २७ ॥
 सर्वे सम्मन्त्रयाञ्चकुस्तवया देवा महात्मना ।
 दुःखशान्तिः कथं स्याद्वै समयुस्तत अेव ते ॥ २८ ॥
 यावच्च गिरिजा देवी कृपां नैव करिष्यति ।
 तावन्नैव सुभं स्याद्वै नात्र कार्या विचारणा ॥ २९ ॥
 ऋषयो हि त्वदाद्याश्च गतास्ते वै शिवान्तिकम् ।
 सर्वे प्रसादयामासुः क्रोधशान्त्यै तदा शिवाम् ॥ ३० ॥
 पुनः पुनः प्रणोमुश्च स्तुत्वा स्तोत्रैरनेकशः ।
 सर्वे प्रसादयन्प्रीत्या प्रोयुर्देवगणैश्च ॥ ३१ ॥
 सुरर्षय उचुः ।
 जगदम्भ नमस्तुभ्यं शिवायै ते नमोऽस्तु ते ।
 यत्प्रिडकायै नमस्तुभ्यं कल्याण्यै च नमोऽस्तु ते ॥ ३२ ॥
 आदिशक्तिस्त्वमेवाम्भ सर्वसृष्टिकरी सदा ।
 त्वमेव पालिनी शक्तिस्त्वमेव प्रलयङ्करी ॥ ३३ ॥
 प्रसन्ना भव देवेशि शान्तिं कुरु नमोऽस्तु ते ।
 सर्वं हि विकलं देवि त्रिजगत्तव कोपतः ॥ ३४ ॥
 ब्रह्मोवाच
 अेवं स्तुता परा देवी ऋषिभिश्च त्वदादिभिः ।
 कुङ्कुदृष्ट्या तदा तांश्च किञ्चिन्नोवाच सा शिवा ॥ ३५ ॥
 तदा च ऋषयः सर्वे नत्वा तस्थरणाभ्युजम् ।
 पुनरुचुश्शेवां भक्त्या कृताञ्जलिपुटाः शनैः ॥ ३६ ॥
 क्षम्यतां क्षम्यतां देवि संहारां जायतेऽधुना ।
 तव स्वामी स्थितश्चात्र पश्य पश्य तमम्बिके ॥ ३७ ॥
 वयं के च ऽमे देवा विष्णुब्रह्माद्यस्तथा ।
 प्रजाश्च भवदीयाश्च कृताञ्जलिपुटाः स्थिताः ॥ ३८ ॥

क्षन्तव्यश्चापराधो वै सर्वेषां परमेश्वरि ।
सर्वे हि विकलाश्चाद्य शान्तिं तेषां शिवे कुरु ॥ ३९ ॥

ब्रह्मोवाच

धृत्युक्त्वा ऋषयःसर्वे सुदीनतरमाकुलाः ।
सन्तस्थिरे यण्डिकात्रे कृताञ्जलिपुटास्तदा ॥ ४० ॥

अेवं श्रुत्वा वयस्तेषां प्रसन्ना यण्डिकाऽभवत् ।
प्रत्युवाच ऋषीस्ता-नवै करुणाविष्टमानसा ॥ ४१ ॥

दिव्युवाच

मत्पुत्रो यद्वि श्रुवेत तदा संहरणं न हि ।
यथा हि भवतां मध्ये पूजयोऽयं य भविष्यति ॥ ४२ ॥
सर्वाध्यक्षो भवेदद्य यूयं कुरुत तद्यद्वि ।
तदा शान्तिर्भवेत्लोके नान्यथा सुप्रभाप्स्यथ ॥ ४३ ॥

ब्रह्मोवाच

धृत्युक्त्वास्ते तदा सर्वे ऋषयो युष्मदादयः ।
तेभ्यो देवेभ्य आगत्य सर्व वृत्तं न्यवेदयन् ॥ ४४ ॥

ते य सर्वे तथा श्रुत्वा शङ्कराय न्यवेदयन् ।
नत्वा प्राञ्जलयो दीनाः शङ्कप्रभृतयः सुराः ॥ ४५ ॥

प्रोवाचेति सुराञ्छ्रुत्वा शिवश्चापि तथा पुनः ।
कर्त्तव्यं य तथा सर्वलोकस्वास्थ्यं भवेद्विद्वि ॥ ४६ ॥

उत्तरस्यां पुनर्यात प्रथमं यो मिलेद्विद्वि ।
तश्चिरश्च समाहृत्य योजनीयं कलेवरे ॥ ४७ ॥

ब्रह्मोवाच

ततस्त्वैस्तत्कृतं सर्वं शिवाज्ञाप्रतिपालकैः ।
कलेवरं समानीय प्रक्षाल्य विधिवच्च तत् ॥ ४८ ॥

पूजयित्वा पुनस्ते वै गताश्चोदञ्जुभास्तदा ।
प्रथमं मिलितस्तत्र उस्ती याप्येकदन्तकः ॥ ४९ ॥

तश्चिरश्च तदा नीत्वा तत्र तेऽयोजयन् ध्रुवम् ।
संयोज्य देवताःसर्वाः शिवं विष्णुं विधिं तदा ॥ ५० ॥

प्रणम्य वचनं प्रोयुर्भवदुक्तं कृतं य नः ।
अनन्तरं य तत्कार्यं भवताद्भवशेषितम् ॥ ५१ ॥

ततस्ते तु विरेजुश्च पार्शदाश्च सुराः सुभम् ।
अथ तद्भयनं श्रुत्वा शिवोक्तं पर्यपालयन् ॥ ५२ ॥

उयुस्ते य तदा तत्र ब्रह्मविष्णुसुरास्तथा ।
प्रणम्येशं शिवं देवं स्वप्रभुं गुणवर्जितम् ॥ ५३ ॥

यस्मात्त्वत्तेजसःसर्वे वयं जाता मलात्मनः ।
त्वत्तेजस्तत्समायातु वेदमन्त्राभियोगतः ॥ ५४ ॥

एत्येवमभिमन्त्रेण मन्त्रितं जलमुत्तमम् ।
स्मृत्वा शिवं समेतास्ते विक्षिपुस्तत्कलेवरे ॥ ५५ ॥

तज्जलस्पर्शमात्रेण विधुतो ज्वितो द्रुतम् ।
तदोत्तस्थौ सुम एव स बालश्च शिवेच्छया ॥ ५६ ॥

सुभगः सुन्दरतरो गजवङ्गः सुरक्तकः ।
प्रसन्नवदनश्चाति सुप्रभो ललिताङ्गतिः ॥ ५७ ॥

तं दृष्ट्वा ज्वितं बालं शिवापुत्रं मुनीश्वर ।
सर्वे मुमुक्षुरे तत्र सर्वं दुःखं क्षयं गतम् ॥ ५८ ॥

देव्यै सन्दर्शयामासुः सर्वे लक्षसमन्विताः ।
ज्वितं तनयं दृष्ट्वा देवी लृष्टतराभवत् ॥ ५९ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां यतुर्थे कुमारभाषे गणेशज्वनवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥
२.४.१७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां यतुर्थः कुमारभाषे

२.४.१८. अष्टदशोऽध्यायः । गणेशगणधायिपपदवीप्राप्तिः ।

नारद उवाच

ज्विते गिरिजापुत्रे देव्या दृष्टे प्रजेश्वर ।

ततः किमभवत्तत्र कृपया तद्गदाधुना ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच

श्रुविते गिरिजापुत्रे देव्या दृष्टे मुनीश्वर ।

यज्जातं तस्मिन्पुत्राय वस्मि तं मडदुत्सवम् ॥ २ ॥

श्रुवितःस शिवापुत्रो निर्व्यग्रो विकृतो मुने ।

अभिषिक्तस्तदा देवैर्गणध्वक्षैर्गजाननः ॥ ३ ॥

दृष्ट्वा स्वतनयं देवी शिवा उर्षसमन्विता ।

गृहीत्वा बालकं दोष्यां प्रमुदा परिषस्वजे ॥ ४ ॥

वस्त्राणि विविधानीड नानालङ्कुरणानि य ।

ददौ प्रीत्या गणेशाय स्वपुत्राय मुदाम्बिका ॥ ५ ॥

पूजयित्वा तथा देव्या सिद्धिभिश्चाप्यनेकशः ।

करेण स्पर्शितः सोऽथ सर्वदुःखहरेण वै ॥ ६ ॥

पूजयित्वा सुतं देवी मुष्मत्पुत्राय शाङ्करी ।

वरान्ददौ तदा प्रीत्या जातस्त्वं दुःषितोऽधुना ॥ ७ ॥

धन्योऽसि कृतकृत्योऽसि पूर्वपूजयो भवाधुना ।

सर्वेषाममराणां वै सर्वदा दुःखवर्जितः ॥ ८ ॥

आनने तव सिन्दूरं दृश्यते साम्प्रतं यद्वि ।

तस्मात्त्वं पूजनीयोऽसि सिन्दूरेण सदा नरैः ॥ ९ ॥

पुष्पैर्वा यन्दनैर्वापि गन्धेनैव शुभेन य ।

नैवेद्येन सुरभ्येण नीराजेन विधानतः ॥ १० ॥

ताम्बूलैरथ दानैश्च तथा प्रकमण्डोरपि ।

नमस्कारविधानेन पूजा यस्ते विधास्यति ॥ ११ ॥

तस्य वै सकला सिद्धिर्भविष्यति न संशयः ।

विघ्नान्यनेकउपाणि क्षयं यास्यन्त्यसंशयम् ॥ १२ ॥

ब्रह्मोवाच

धृत्युक्त्वा य तदा देवी स्वपुत्रं तं मडेश्वरी ।

नानावस्तुभिरुत्कृष्टैः पुनरप्यर्थयत्तथा ॥ १३ ॥

ततःस्वास्थ्यं य देवानां गणानां य विशेषतः ।

गिरिजाकृपया विप्र जातं तत्क्षणमात्रतः ॥ १४ ॥

अेतस्मिंश्च क्षणो देवा वासवाधाः शिवं मुदा ।

स्तुत्वा प्रसाद्य तं देवं भक्ता निन्युः शिवान्तिकम् ॥ १५ ॥

संसाद्य गिरिशं पश्चाद्दुत्सङ्गे सन्न्यवेशयन् ।

बालकं तं महेशान्यास्त्रिजगत्सुभडेतवे ॥ १६ ॥

शिवोऽपि तस्य शिरसि दत्त्वा स्वकरपङ्कजम् ।

उवाच वयनं देवान् पुरोऽयमिति मेऽपरः ॥ १७ ॥

गणेशोऽपि तदोत्थाय नमस्कृत्य शिवाय वै ।

पार्वत्यै च नमस्कृत्य मख्यं वै विष्णवे तथा ॥ १८ ॥

नारादाद्यनृषीन्सर्वास त्वास्थाय पुरोऽब्रवीत् ।

क्षन्तव्यश्चापराधो मे मानश्चैवेदृशो नृणाम् ॥ १९ ॥

अहं च शङ्करश्चैव विष्णुश्चैते त्रयः सुराः ।

प्रत्यय्युगुपत्प्रीत्या ददतो वरमुत्तमम् ॥ २० ॥

त्रयो वयं सुरवरा यथा पूज्या जगत्त्रये ।

तथायं गणनाथश्च सकलैः प्रतिपूज्यताम् ॥ २१ ॥

वयं च प्राकृताश्चायं प्राकृतः पूज्य अेव च ।

गणेशो विघ्नहर्ता हि सर्वकामफलप्रदः ॥ २२ ॥

अेतत्पूजां पुरा कृत्वा पश्चात्पूज्या वयं नरैः ।

वयं च पूजिताः सर्वे नायं चापूजितो यदा ॥ २३ ॥

अस्मिन्नपूजिते देवाः परपूजाकृता यदि ।

तदा तत्कृलडानिः स्यान्नात्र कार्या विचारणा ॥ २४ ॥

ब्रह्मोवाच

धृत्युक्त्वा स गणेशानो नानावस्तुभिरादरात् ।

शिवेन पूजितः पूर्वं विष्णुनाऽनु प्रपूजितः ॥ २५ ॥

ब्रह्मणा च मया तत्र पार्वत्या च प्रपूजितः ।

सर्वैर्देवगणैश्चैव पूजितः परया मुदा ॥ २६ ॥

सर्वैर्मिलित्वा तत्रैव ब्रह्मविष्णुहरादिभिः ।

सगणेशश्शिवेवातुष्ट्यै सर्वाध्यक्षो निवेदितः ॥ २७ ॥

पुनश्चैव शिवेनास्मै सुप्रसन्नेन येतसा ।
 सर्वदा सुभद्रा लोके वरा दत्ता ह्यनेकशः ॥ २८ ॥
 शिव उवाच
 डे गिरीन्द्रसुतापुत्र सन्तुष्टोऽहं न संशयः ।
 मयि तुष्टे जगत्तुष्टे विरुद्धः कोऽपि नो भवेत् ॥ २९ ॥
 बालरूपोऽपि यस्मात्त्वं महाविक्रमकारकः ।
 शक्तिपुत्रः सुतेजस्वी तस्माद्भव सदा सुभी ॥ ३० ॥
 त्वन्नाम विघ्नलन्तृत्वे श्रेष्ठं यैव भवत्विति ।
 मम सर्वगणार्थक्षः सम्पूज्यस्त्वं भवाधुना ॥ ३१ ॥
 अवेमुक्त्वा शङ्करेण पूजाविधिरनेकशः ।
 आशिषश्चाप्यनेका ङि कृतास्तस्मिंस्तु तत्क्षणात् ॥ ३२ ॥
 ततो देवगणैश्चैव गीतं वाद्यं च नृत्यकम् ।
 मुदा ते कारयामासुस्तथैवाप्सरसां गणाः ॥ ३३ ॥
 पुनश्चैव वरो दत्तः सुप्रसन्नेन शम्भुना ।
 तस्मै च गणनाथाय शिवेनैव महात्मना ॥ ३४ ॥
 यतुर्थ्या त्वं समुत्पन्नो भाद्रे मासि गणेश्वर ।
 असिते च तथा पक्षे यन्द्रस्थोदयने शुभे ॥ ३५ ॥
 प्रथमे च तथा यामे गिरिजायाः सुयेतसः ।
 आविर्भूव ते रूपं यस्मात्ते प्रतमुत्तमम् ॥ ३६ ॥
 तस्मात्तद्दिनमारभ्य तस्यामेव तिथौ मुदा ।
 प्रतं कार्यं विशेषेण सर्वसिद्ध्यै सुशोभनम् ॥ ३७ ॥
 यावत्पुनः समायाति वर्षान्ते च यतुर्थिका ।
 तावद्प्रतं च कर्तव्यं तव यैव ममाज्ञया ॥ ३८ ॥
 संसारे सुभमिच्छन्ति येऽतुलं चाप्यनेकशः ।
 त्वां पूजयन्तु ते भक्त्या यतुर्थ्या विधिपूर्वकम् ॥ ३९ ॥
 मार्गशीर्षे तथा मासे रमा या वै यतुर्थिका ।
 प्रातः स्नानं तदा कृत्वा प्रतं विप्रान्निवेदयेत् ॥ ४० ॥

दूर्वाभिः पूजनं कार्यमुपवासस्तथाविधः ।
 रात्रेश्च प्रहरे जाते स्नात्वा सम्पूजयेन्नरः ॥ ४१ ॥
 मूर्तिं धातुमयीं कृत्वा प्रवालसम्भवां तथा ।
 श्वेतार्कसम्भवां चापि मार्दिकां निर्मितां तथा ॥ ४२ ॥
 प्रतिष्ठाप्य तदा तत्र पूजयेत्प्रयतः पुमान् ।
 गन्धैर्नानाविधैर्दिव्यैश्चन्दनैः पुष्पकैश्चिह्नैः ॥ ४३ ॥
 वितस्तिमात्रा दूर्वा य त्र्यङ्गा वै मूलवर्जिता ।
 षट्शानां शाद्धलानां शतेनैकोत्तरेण च ॥ ४४ ॥
 अेकविंशतिकेनैव पूजयेत्प्रतिमां स्थिताम् ।
 धूपैर्दीपैश्च नैवेद्यैर्विधिर्गणनायकम् ॥ ४५ ॥
 ताम्बूलाद्यर्घसद्द्रव्यैः प्रणिपत्य स्तवैस्तथा ।
 त्वां तत्र पूजयित्त्वेत्थं बालयन्त्रं च पूजयेत् ॥ ४६ ॥
 पश्चाद्विप्रांश्च सम्पूज्य भोजयेन्मधुरैर्मुदा ।
 स्वयं चैव ततो भुञ्ज्यान्मधुरं लवणं विना ॥ ४७ ॥
 विसर्जयेत्ततः पश्चान्निधमं सर्वमात्मनः ।
 गणेशस्मरणं कुर्यात्सम्पूर्णां स्याद् व्रतं शुभम् ॥ ४८ ॥
 अेवं व्रतेन सम्पूर्णे वर्षे जाते नरस्तदा ।
 उद्यापनविधिं कुर्याद्भ्रतसम्पूर्तिहेतवे ॥ ४९ ॥
 द्वादश ब्राह्मणस्तत्र भोजनीया मदाज्ञया ।
 कुम्भमेकं च संस्थाप्य पूज्या मूर्तिस्त्वदीयिका ॥ ५० ॥
 स्थण्डिलेऽष्टदलं कृत्वा तदा वेदविधानतः ।
 डोमश्चैवात्र कर्तव्यो वित्तशाठ्यविवर्जितैः ॥ ५१ ॥
 स्त्रीद्वयं च तथा यात्र अटुकद्वयमादरात् ।
 भोजयेत्पूजयित्वा वै मूर्त्युञ्जे विधिपूर्वकम् ॥ ५२ ॥
 निशि जागरणं कार्यं पुनः प्रातः प्रपूजयेत् ।
 विसर्जनं ततश्चैव पुनरागमनाय च ॥ ५३ ॥
 बालकाख्याशिषो ग्राह्याः स्वस्तिवाचनमेव च ।
 पुष्पाञ्जलिं प्रदद्याद्य व्रतसम्पूर्णाहेतवे ॥ ५४ ॥

नमस्कारांस्ततः कृत्वा नानाकार्यं प्रकल्पयेत् ।
 अथं व्रतं कृतं येन तस्येप्सितकृत्वं भवेत् ॥ ५५ ॥
 यो नित्यं श्रद्धया सार्द्धं पूजां यैव स्वशक्तितः ।
 कुर्व्यात्तव गणेशान सर्वकामकृत्वाभये ॥ ५६ ॥
 सिन्दूरैश्चन्दनैश्चैव ताडुवैः केतकैस्तथा ।
 उपचारैरनेकैश्च पूजयेत्त्वां गणेश्वरम् ॥ ५७ ॥
 अथं त्वां पूजयेयुर्ये भक्त्या नानोपचारतः ।
 तेषां सिद्धिर्भविन्नित्यं विघ्ननाशो भवेद्विड ॥ ५८ ॥
 सर्वैर्वाणैः प्रकर्त्तव्या स्त्रीभिश्चैव विशेषतः ।
 उदयाभिमुष्पैश्चैव राजभिश्च विशेषतः ॥ ५९ ॥
 यं यं कामयते यो वै तं तमाप्नोति निश्चितम् ।
 अतः कामयमानेन तेन सेव्यः सदा भवान् ॥ ६० ॥
 ब्रह्मोवाच
 शिवेनैवं तदा प्रोक्तं गणेशाय महात्मने ।
 तदानीं दैवतैश्चैव सर्वैश्च ऋषिसत्तमैः ॥ ६१ ॥
 तथेत्युक्त्वा तु तैःसर्वैर्गणैः शम्भुप्रियैर्भुने ।
 पूजितो हि गणेशो विधिना परमेष्ठा सः ॥ ६२ ॥
 ततश्चैव गणाः सर्वे प्रणामुस्ते गणेश्वरम् ।
 समानर्युर्विशेषेण नानावस्तुभिरादरात् ॥ ६३ ॥
 गिरिजायास्समुत्पन्नो यश्च उर्षो मृनिश्चर ।
 यतुर्भिवदनेर्वै तमवर्ण्यं य इयं ब्रुवे ॥ ६४ ॥
 देवदुन्दुभयो नेदुर्नृतुश्चाप्सरोगणाः ।
 जगुर्गन्धर्वमुष्याश्च पुष्पवर्षं पपात उ ॥ ६५ ॥
 जगत्स्वास्थ्यं तदा प्राप गणेशो प्रतिष्ठिते ।
 मखोत्सवो महाभासीत्सर्वं दुःखं क्षयं गतम् ॥ ६६ ॥
 शिवाशिवौ य मोदतां विशेषेणाति नारद ।
 आसीत्सुमङ्गलं भूरि सर्वत्र सुभदायकम् ॥ ६७ ॥

ततो देवगणाः सर्वे ऋषीणां च गणास्तथा ।
समागताश्च ये तत्र जग्मुस्ते तु शिवाज्ञया ॥ ६८ ॥

प्रशंसन्तः शिवां तत्र गणेशं च पुनः पुनः ।
शिवं यैव तथा स्तुत्वा कीदृशं युद्धमेव च ॥ ६९ ॥

यदा सा गिरिजा देवी कोपलीना बभूव उ ।
शिवोऽपि गिरिजां तत्र पूर्ववत्सम्प्रपद्य ताम् ॥ ७० ॥

यकार विविधं सौम्यं लोकानां हितकाम्यया ।
स्वात्मारामोऽपि परमो भक्तकार्योद्यतः सदा ॥ ७१ ॥

विष्णुश्च शिवमापृच्छ्य ब्रह्माहं तं तथैव हि ।
आगच्छाव स्वधामं च शिवौ संसेव्य भक्तितः ॥ ७२ ॥

नारद त्वं च भगवन्सङ्गीय शिवयोर्यशः ।
आगमो भवनं स्वं च शिवौ पृष्ट्वा मुनीश्वर ॥ ७३ ॥

अेतते सर्वभाष्यातं मया वै शिवयोर्यशः ।
भवत्पृष्टेन विद्मेशयशः सम्मिश्रमादरात् ॥ ७४ ॥

छंदं सुमङ्गलाभ्यानं यः शृणोति सुसंयतः ।
सर्वमङ्गलसंयुक्तः स भवेन्मङ्गलालयः ॥ ७५ ॥

अपुत्रो लभते पुत्रं निर्धनो लभते धनम् ।
भार्यार्थी लभते भार्यां प्रजार्थी लभते प्रजाम् ॥ ७६ ॥

आरोग्यं लभते रोगी सौभाग्यं दुर्भगो लभेत् ।
नष्टपुत्रं नष्टधनं प्रोषिता य पतिं लभेत् ।

शोकाविष्टः शोकाहीनः स भवेन्नात्र संशयः ॥ ७७ ॥

छंदं गाणेशभाष्यानं यस्य गेहे च तिष्ठति
सदा मङ्गलसंयुक्तः स भवेन्नात्र संशयः ॥ ७८ ॥

यात्राकाले च पुण्याडे यः शृणोति समाहितः ।
सर्वाभीष्टं स लभते श्रीगाणेशप्रसादतः ॥ ७९ ॥

एतत् श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां चतुर्थे कुमारभाषे गणेशगणेशाधिपपदवीप्राप्तिवर्णनं
नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ २४.१८ ॥

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंखितायां यतुर्थः कुमारभाषे

२.४.१९. अेकोनविंशोऽध्यायः । विवाहोपक्रमे गणेशस्य प्रथमपूज्यत्ववर्णनम् ।

नारद उवाच

गणेशस्य श्रुता तात सम्यग्जनिरनुत्तमा ।

यस्मिन्मपि दिव्यं वै सुपराक्रमभूषितम् ॥ १ ॥

ततः किमभवत्तात तत्त्वं वद सुश्रेष्ठर ।

शिवाशिवयशस्स्कीर्तं महानन्दप्रदायकम् ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच

साधु पृष्टं मुनिश्रेष्ठ भवता करुणात्मना ।

श्रूयतां दत्तकर्णं हि वक्ष्येऽहं ऋषिसत्तम ॥ ३ ॥

शिवा शिवश्च विप्रेन्द्र द्वयोश्च सुतयोः परम् ।

दर्शं दर्शं य तल्लीलां महत्त्रेम समावडत् ॥ ४ ॥

पित्रोर्लालयतोस्तत्र सुभं याति व्यवर्द्धत ।

सदा प्रीत्या मुदा यातिभेलनं यङ्कतुः सुतौ ॥ ५ ॥

तावेव तनयौ तत्र मातापित्रोर्मुनीश्वर ।

महाभक्त्या यदा युक्तौ परियर्था प्रयङ्कतुः ॥ ६ ॥

षण्मुष्णे य गणेशे य पित्रोस्तदधिकं सदा ।

स्नेहो व्यवर्द्धत महान् शुक्लपक्षे यथा शशी ॥ ७ ॥

कदाचित्तौ स्थितौ तत्र रडसि प्रेमसंयुतौ ।

शिवा शिवश्च देवर्षे सुविचारपरायणौ ॥ ८ ॥

शिवाशिवावृतुः

विवाहयोग्यौ सञ्जातौ सुताविति य तावुभौ ॥

विवाहश्च कथं कार्यः पुत्रयोरुभयोः शुभम् । ९ ॥

षण्मुष्मश्च प्रियतमो गणेशश्च तथैव य ।

एति चिन्तासमुद्भिन्नौ वीलानन्दौ भूवतुः ॥ १० ॥

स्वपित्रोर्मतमाज्ञाय तौ सुतावपि संस्पृष्टौ ।
 तद्विच्छया विवाहार्थं बभूवतुरथो मुने ॥ ११ ॥
 अहं य परिषोष्यामि ह्यहं यैव पुनः पुनः ।
 परस्परं य नित्यं वै विवाहे तत्परावुभौ ॥ १२ ॥
 श्रुत्वा तद्वचनं तौ य दम्पती जगतां प्रभू ।
 लौकिकाचारमाश्रित्य विस्मयं परमं गतौ ॥ १३ ॥
 किं कर्तव्यं कथं कार्यो विवाहविधिरेतयोः ।
 एति निश्चित्य ताभ्यां वै युक्तिश्च रयिताद्भुता ॥ १४ ॥
 कदाचित्समये स्थित्वा समाहूय स्वपुत्रकौ ।
 कथयामासतुस्तत्र पुत्रयोः पितरौ तदा ॥ १५ ॥
 अस्माकं नियमः पूर्वं कृतश्च सुभदो हि वाम् ॥
 श्रूयतां सुसुतौ प्रीत्या कथयावो यथार्थकम् । १६ ॥
 समौ द्वावपि सत्पुत्रौ विशेषो नात्र लभ्यते ।
 तस्मात्पाणः कृतः शन्धः पुत्रयोरुभयोरपि ॥ १७ ॥
 यश्चैव पृथिवीं सर्वां कान्त्वा पूर्वमुपाप्रजेत् ।
 तस्यैव प्रथमं कार्यो विवाहः शुभलक्षणः ॥ १८ ॥
 ब्रह्मोवाच
 तयोरेवं वयः श्रुत्वा शरजन्मा महाबलः ।
 जगाम मन्दिरात्तूर्णं पृथिवीकमणाय वै ॥ १९ ॥
 गणनाथश्च तत्रैव संस्थितो बुद्धिसत्तमः ।
 सुबुद्ध्या संविचार्येति चित्त एव पुनः पुनः ॥ २० ॥
 किं कर्तव्यं क्व गन्तव्यं लङ्घितुं नैव शक्यते ।
 कोशमात्रं गतः स्याद्वै गम्यते न मया पुनः ॥ २१ ॥
 किं पुनः पृथिवीमेतां कान्त्वा योपार्जितं सुभम् ।
 विचार्येति गणेशस्तु यथ्यकार शृणुष्व तत् ॥ २२ ॥
 स्नानं कृत्वा यथान्यायं समागत्य स्वयं गृहम् ।
 उवाच पितरं तत्र मातरं पुनरेव सः ॥ २३ ॥

गणेश उवाच

आसने स्थापिते ऽथत्र पूजार्थं भवतोरिह ।
भवन्तौ संस्थितौ तातौ पूर्यतां मे मनोरथः ॥ २४ ॥

ब्रह्मोवाच

एति श्रुत्वा वयस्तस्य पार्वतीपरमेश्वरी ।
अस्थातामासने तत्र तत्पूजाग्रहणाय वै ॥ २५ ॥
तेनाथ पूजितौ तौ य प्रकान्तौ य पुनः पुनः ।
अेवं य कृतवान् सप्त प्रणामांस्तु तथैव सः ॥ २६ ॥
ब्रह्माञ्जलिरथोवाच गणेशो बुद्धिसागरः ।
स्तुत्वा बभूवतिथस्तात पितरौ प्रेमविह्वलौ ॥ २७ ॥

गणेश उवाच

भो मातर्भो पितस्त्वं य शृणु मे परमं वयः ।
शीघ्रं यैवात्र कर्तव्यो विवाहः शोभनो मम ॥ २८ ॥

ब्रह्मोवाच

एत्येवं वयनं श्रुत्वा गणेशस्य महात्मनः ।
महाबुद्धिनिधिं तं तौ पितराव्यूतुस्तदा ॥ २९ ॥

शिवाशिवाव्यूतुः

प्रकामेत भवान्सम्यक् पृथिवीं य सकाननाम् ।
कुमारो गतवांस्तत्र त्वं गच्छ पुर आग्रज ॥ ३० ॥

ब्रह्मोवाच

एत्येवं वयनं श्रुत्वा पित्रोर्गणपतिर्द्रुतम् ।
उवाच नियतस्तत्र वयनं ङोघसंयुतः ॥ ३१ ॥

गणेश उवाच

भो मातर्भो पितर्धर्मरूपौ प्राज्ञौ युवां मतौ ।
धर्मतः श्रूयतां सम्यक् वयनं मम सत्तमौ ॥ ३२ ॥

मया तु पृथिवी कान्ता सप्तवारं पुनः पुनः ।
अेवं कथं भ्रुवाते वै पुनश्च पितराविह ॥ ३३ ॥

ब्रह्मोवाच

तद्भयस्तु तदा श्रुत्वा लौकिकीं गतिमाश्रितौ ।

महालीलाकरौ तत्र पितरावूयतुश्च तम् ॥ ३४ ॥

पितरावूयतुः

कदा कान्ता त्वया पुत्र पृथिवी सुमलत्तरा ।

सामद्वीपा समुद्रान्ता मल्लभिर्गलनैर्युता ॥ ३५ ॥

ब्रह्मोवाच

तयोरेवं वयः श्रुत्वा शिवाशङ्करयोर्भुने ।

महाबुद्धिनिधिः पुत्रो गणेशो वाङ्मयमब्रवीत् ॥ ३६ ॥

गणेश उवाच

भवतोः पूजनं कृत्वा शिवाशङ्करयोरलम् ।

स्वबुद्ध्या हि समुद्रान्तपृथ्वीकृतपरिक्रमः ॥ ३७ ॥

एत्येवं वयनं वेदे शास्त्रे वा धर्मसञ्चये ।

वर्तते किं च तत्तथ्यं नहि किं तथ्यमेव वा ॥ ३८ ॥

पित्रोश्च पूजनं कृत्वा प्रकान्तिं च करोति यः ।

तस्य वै पृथिवीजन्यं क्लृप्तं भवति निश्चितम् ॥ ३९ ॥

अपलाय गृहे यो वै पितरौ तीर्थमाव्रजेत् ।

तस्य पापं तथा प्रोक्तं लनेन च तयोर्यथा ॥ ४० ॥

पुत्रस्य च मलत्तीर्थं पित्रोश्चरणापङ्कजम् ।

अन्यतीर्थं तु दूरे वै गत्वा सम्प्राप्यते पुनः ॥ ४१ ॥

एतं सन्निहितं तीर्थं सुलभं धर्मसाधनम् ।

पुत्रस्य च स्त्रियाश्चैव तीर्थं गेहे सुशोभनम् ॥ ४२ ॥

एति शास्त्राणि वेदाश्च भाषन्ते यन्निरन्तरम् ।

भवद्भ्यां तत्प्रकर्तव्यमसत्यं पुनरेव च ॥ ४३ ॥

भवदीयं त्विदं रूपमसत्यं च भवेद्विदम् ।

तदा वेदोऽप्यसत्यो वै भवेद्विति न संशयः ॥ ४४ ॥

शीघ्रं च भवितव्यो मे विवाहः क्रियतां शुभः ।

अथ वा वेदशास्त्रं च व्यलीकं कथ्यतामिति ॥ ४५ ॥

द्वयोः श्रेष्ठतमं मध्ये यत्स्यात्साम्यज्वियार्थं तत् ।

कर्तव्यं च प्रयत्नेन पितरौ धर्मरूपिणौ ॥ ४६ ॥

ब्रह्मोवाच

धृत्युक्त्वा पार्वतीपुत्रः स गणेशः प्रकृष्टधीः ।

विरराम महाज्ञानी तदा बुद्धिमतां वरः ॥ ४७ ॥

तौ दम्पती च विश्वेशौ पार्वतीशङ्करौ तदा ।

धृति श्रुत्वा वयस्तस्य विस्मयं परमं गतौ ॥ ४८ ॥

ततः शिवा शिवश्चैव पुत्रं बुद्धिविचक्षणम् ।

सम्प्रशस्योचतुः प्रीत्या तौ यथार्थप्रभाषिणम् ॥ ४९ ॥

शिवाशिवावूचतुः

पुत्र ते विमला बुद्धिः समुत्पन्ना महात्मनः ॥

त्वयोक्तं यद्दयश्चैव ततश्चैव च नान्यथा ॥ ५० ॥

समुत्पन्ने च दुःखे च यस्य बुद्धिर्विशिष्यते ।

तस्य दुःखं विनश्येत् सूर्ये दृष्टे यथा तमः ॥ ५१ ॥

बुद्धिर्यस्य बलं तस्य निर्बुद्धेस्तु कुतो बलम् ।

कूपे सिंघो मद्योन्मत्तः शशकेन निपातितः ॥ ५२ ॥

वेदशास्त्रपुराणेषु बालकस्य यथोदितम् ।

त्वया कृतं तु तत्सर्वं धर्मस्य परिपालनम् ॥ ५३ ॥

सम्यक्कृतं त्वया यस्य तत्तेनापि भवेद्विदुः ।

आवास्यां मानितं तव्य नान्यथा छियतेऽधुना ॥ ५४ ॥

ब्रह्मोवाच

धृत्युक्त्वा तौ समाश्रास्य गणेशं बुद्धिसागरम् ।

विवाहकरणे चास्य मतिं यङ्कतुरुत्तमाम् ॥ ५५ ॥

धृति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थे कुमारभाषे गणेशविवाहोपक्रमो नामैकोनविंशोऽध्यायः

॥ २४.१९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां यतुर्थः कुमारभाषे

२.४.२०. विंशोऽध्यायः । गणेशविवाहवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र विश्वरूपः प्रजापतिः ।

तद्दुर्गो संविचार्य सुभमाप प्रसन्नधीः ॥ १ ॥

विश्वरूपप्रणेशस्य दिव्यरूपे सुते उभे ।

सिद्धिबुद्धिरिति प्याते शुभे सर्वाङ्गशोभने ॥ २ ॥

ताभ्यां यैव गणेशस्य गिरिजा शङ्करः प्रभू ।

महोत्सवं विवाहं य कारयामासतुर्मुदा ॥ ३ ॥

सन्तुष्टा देवताः सर्वास्तद्विवाहे समागमन् ।

यथा यैव शिवस्यैव गिरिजाया मनोरथः ॥ ४ ॥

तथा य विश्वकर्माऽसौ विवाहं कृतवांस्तथा ।

तथा य ऋषयो देवा लेभिरे परमां मुदम् ॥ ५ ॥

गणेशोऽपि तदा ताभ्यां सुभं परमर्दुर्लभम् ।

प्राप्तवांश्च मुने तत्तु वर्णितुं नैव शक्यते ॥ ६ ॥

डियता यैव कालेन गणेशस्य महात्मनः ।

द्वयोः पत्न्योश्च द्वौ दिव्यौ तस्य पुत्रौ बभूवतुः ॥ ७ ॥

सिद्धेर्गणेशपत्न्यास्तु क्षेमनामा सुतोऽभवत् ।

बुद्धेर्लाभाभिधः पुत्रो ह्यासीत्परमशोभनः ॥ ८ ॥

अेवं सुभमचिन्त्यं वै भुञ्जाने हि गणेश्वरे ।

आजगाम द्वितीयश्च कान्त्वा पृथ्वीं सुतस्तदा ॥ ९ ॥

तावश्च नारदैनैव प्राप्नो गेहे महात्मना ।

यथार्थं वस्मि नोऽसत्यं न छलेन न मत्सरात् ॥ १० ॥

पितृभ्यां तु कृतं यथ्य शिवया शङ्करेण ते ।

तत्र कुर्यात्परो लोके सत्यं सत्यं ब्रवीम्यहम् ॥ ११ ॥

निष्कास्य त्वां कुङ्कमणं मिषमुत्पाद्य यत्नतः ।

गणेशस्य वरोऽकारि विवाहः परशोभनः ॥ १२ ॥

गणेशस्य कृतोद्वाहो लब्धवांस्त्रीद्वयं मुदा ।

विश्वरूपप्रणेशस्य कन्यारत्नं महोत्तमम् ॥ १३ ॥

पुत्रद्वयं ललाभासौ द्वयोः पत्न्योः शुभाङ्गयोः ।
 सिद्धेः क्षेमं तथा ब्रुद्धेर्लाभं सर्वसुभप्रदम् ॥ १४ ॥
 पत्न्योर्द्वयोर्गणेशोऽसौ लब्ध्वापुत्रद्वयं शुभम् ।
 मातापित्रोर्मतेनैव सुभं भुङ्क्ते निरन्तरम् ॥ १५ ॥
 भवता पृथिवी कान्ता ससमुद्रा सकानना ।
 तच्छवाहावशात्तात तस्य जातं कृत्वं त्विदम् ॥ १६ ॥
 पितृभ्यां हि कृतं यत्तु छलं तात विचार्यताम् ।
 स्वस्वामिभ्यां विशेषेण ल्यन्यः किन्न करोति वै ॥ १७ ॥
 असम्यक्य कृतं ताभ्यां त्वत्पितृभ्यां हि कर्म च ।
 विचार्यतां त्वयाऽपीह मञ्चिन्ते न शुभं मतम् ॥ १८ ॥
 दद्यादिति गरं माता विक्रीणीयात्पिता यदिति ।
 राजा हरति सर्वस्वं कस्मै किं च ब्रवीतु वै ॥ १९ ॥
 येनैवेदं कृतं स्याद्वै कर्मानर्थकरं परम् ।
 शान्तिकामस्सुधीस्तात तन्मुष्णं न विलोकयेत् ॥ २० ॥
 एति नीतिः श्रुतौ प्रोक्ता स्मृतौ शास्त्रेषु सर्वतः ।
 निवेदिता य सा तेऽद्य यथेच्छसि तथा कुरु ॥ २१ ॥
 ब्रह्मोवाच
 एत्युक्त्वा नारद त्वं तु मधेश्वरमनोगतिः ।
 तस्मै तथा कुमाराय वाक्यं मौनमुपागतः ॥ २२ ॥
 स्कन्दोऽपि पितरं नत्वा कोपाग्निज्वलितस्तदा ।
 जगाम पर्वतं क्रौञ्चं पितृभ्यां वारितोऽपि सन् ॥ २३ ॥
 वारणे य कृते त्वद्य गम्यते य कथं त्वया ।
 एत्येवं य निषिद्धोऽपि प्रोच्य नेति जगाम सः ॥ २४ ॥
 न स्थातव्यं मया तातौ क्षणमप्यत्र किञ्चन ।
 यद्येवं कपटं प्रीतिमपहाय कृतं मयि ॥ २५ ॥
 श्रेवमुक्त्वा गतस्तत्र मुने सोऽद्यापि वर्तते ।
 दृशनिनैव सर्वेषां लोकानां पापहारकः ॥ २६ ॥

तद्दिनं छि समाख्य कार्तिकेयस्य तस्य वै ।
 शिवपुत्रस्य देवर्षे कुमारत्वं प्रतिष्ठितम् ॥ २७ ॥
 तन्नाम शुभदं लोके प्रसिद्धं भुवनत्रये ।
 सर्वपापहरं पुण्यं ब्रह्मचर्यप्रदं परम् ॥ २८ ॥
 कार्तिक्यां य सदा देवा ऋषयश्च सतीर्थकाः ।
 दर्शनार्थं कुमारस्य गच्छन्ति य मुनीश्वराः ॥ २९ ॥
 कार्तिक्यां कृत्तिकासङ्गे कुर्याद्यः स्वामिदर्शनम् ।
 तस्य पापं दहेत्सर्वं यित्तेप्सितङ्गलं लभेत् ॥ ३० ॥
 उमाऽपि दुःखमापन्ना स्कन्धस्य विरले सति ।
 उवाच स्वामिनं दीना तत्र गच्छ मया प्रभो ॥ ३१ ॥
 तत्सुभार्थं स्वयं शम्भुर्गतः स्वांशेन पर्वते ।
 मल्लिकार्जुननामासीज्ज्योतिर्विङ्गं सुभाषडम् ॥ ३२ ॥
 अद्यापि दृश्यते तत्र शिवया संहितश्शिवः ।
 सर्वेषां निजभक्तानां कामपूरः सतां गतिः ॥ ३३ ॥
 तमागतं स विज्ञाय कुमारः सशिवां शिवम् ।
 स विरज्य ततोऽन्यत्र गन्तुमासीत्समुत्सुकः ॥ ३४ ॥
 देवैश्च मुनिभिश्चैव प्रार्थितः सोऽपि दूरतः ।
 योजनत्रयमुत्सृज्य स्थितः स्थाने य कार्तिकः ॥ ३५ ॥
 पुत्रस्नेहातुरौ तौ वै शिवौ पर्वणि पर्वणि ।
 दर्शनार्थं कुमारस्य तस्य नारद गच्छतः ॥ ३६ ॥
 अमावास्यादिने शम्भुः स्वयं गच्छति तत्र उ ।
 पूर्णमासीदिने तत्र पार्वती गच्छति ध्रुवम् ॥ ३७ ॥
 यद्यत्तस्य य वृत्तान्तं भवत्पृष्ठं मुनीश्वर ।
 कार्तिकस्य गणेशस्य परमं कथितं मया ॥ ३८ ॥
 ऐतच्छ्रुत्वा नरो धीमान् सर्वपापैः प्रमुच्यते ।
 शोभनां लभते कामानीप्सिताः सकलान्सदा ॥ ३९ ॥
 यः पठेत्पाठयेद्वापि शृणुयाच्छ्रावयेत्तथा ।
 सर्वाकामानवाप्नोति नात्र कार्या विचारणा ॥ ४० ॥

ब्राह्मणो ब्रह्मवर्चस्वी क्षत्रियो विजयी भवेत् ।
वैश्यो धनसमृद्धस्स्याच्छूद्रस्सत्तमतामियात् ॥ ४१ ॥

रोगी रोगात्प्रमुच्येत भयान्मुच्येत भीतियुक् ।
भूतप्रेतादिबाधाभ्यः पीडितो न भवेन्नरः ॥ ४२ ॥

येतदाभ्यानमनघं यशस्यं सुभवर्द्धनम् ।
आयुष्यं स्वर्ग्यमतुलं पुत्रपौत्रादिकारकम् ॥ ४३ ॥

अपवर्गप्रदं यापि शिवज्ञानप्रदं परम् ।
शिवशिवप्रीतिकरं शिवभक्तिविवर्द्धनम् ॥ ४४ ॥

श्रवणीयं सदा भक्तैर्निष्कामैश्च भुमुक्षुभिः ।
शिवद्वैतप्रदं यैतत्सदाशिवमयं शिवम् ॥ ४५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां चतुर्थे कुमारभाषे गणेशविवाहवर्णनं नाम विंशोऽध्यायः ॥
२.४.२० ॥

॥ एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयरुद्रसंहितायां चतुर्थः कुमारभाषः समाप्तः ॥ २.४ ॥

Proofread by H Revathy Rajaraman/Uma Mahesh

—
Shri Shiva Mahapurānam 24 Rudra Samhita Kumārakhandaḥ
pdf was typeset on January 25, 2026
—

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

